

Atmoda un reformācija

MARKS FINLEJS

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2013. GADA 3. CĒTURKSNIM
(JŪLIJAM, AUGUSTAM, SEPTEMBRIM)

ATMODA UN REFORMĀCIJA

Katrā paaudzē Dieva Gars cenšas izraisīt atmodu Savu ļaužu sirdīs. Atmoda ir pastāvīgs, ikdienas piedzīvojums. Katram no mums vajadzētu sevi identificēt ar šo seno dziesmu, kurā teikts: „Sliecos klejot, Kungs, es zinu, sliecos atstāt Dievu, ko mīlu.” Dziļi sirdī mēs zinām, ka šie vārdi ir patiesi.

Mūsu sirdīs patiešām sliecas klejot. Mūsu prāti dreifē no mūžīgā uz pasaulīgo. Mūsu domas viegli novēršas no Debesu lietām un pievēršas Zemes lietām. Šķiet, mēs pārāk bieži esam dziļi iesakņojušos ieradumu varā. Reizēm mums traucē mūsu pašu attieksme un reakcija.

Un tas ir tāpēc, ka grēka rezultātā mūsu daba ir kritusi (Jer. 17:9). Mūsu dabiskā nosliece ir novērsties no Dieva un pievērsties saviem ceļiem (Jes. 53:6). Līdz ar apustuli Pāvilu mēs izsaucamies: „Es nožēlojamais cilvēks!” (Rom. 7:24), un ar Dāvidu mēs kopā lūdzam: „Piešķir man jaunu spirtumu, Kungs, pēc Tavas žēlastības!” (Ps. 119:159).

Atmoda ir Dieva žēlastības darbs, kas padziļina Viņa attiecības ar mums. Tā ir Viņa iniciatīva. Viņa Gars rada mūsos ilgas. Viņa Gars pārlicina mūs par mūsu vajadzību. Viņa Gars atklāj Jēzus labestību un žēlastību.

Visā vēsturē Dieva Gars ir spēcīgi darbojies, lai izraisītu atmodu. Kad Izraēls novērsās no Dieva plāna un mērķiem, Dievs izmantoja jauno ķēniņu Josiju, lai vadītu tautu atpakaļ pie Viņa, un notika varena atmoda. Tempļa iesvētīšanas laikā Dievs Salamanam teica: „Ja mana tauta, kas ir pēc mana vārda nosaukta, tad pazemosies un pielūgs, un meklēs Manu vaigu, un atgriezīsies no saviem ļaunajiem ceļiem, tad Es viņus no debesīm uzklausīšu un piedošu viņu grēkus un dziedināšu viņu zemi.” (2. Laiku 7:14) Dieva sirds ilgas Izraēlam bija, lai viņi izpildītu atmodas noteikumus, piedzīvotu tās spēku un atklātu Viņa mīlestības gaismu visai pasaulei.

Kad Dieva ļaudis atsaucās Viņa aicinājumam uz atmodu, Viņš

vareni strādāja viņu labā. Tā bija patiesība par Jaunās Derības kristiešu draudzi, par reformāciju un adventes kustību. Tā būs patiesība arī par Dieva gala laika ļaudīm. Viņa Svētais Gars tiks izliets pār tiem visā pilnībā, un zeme būs „gaiša no viņa spožuma” (Atkl. 18:1).

Šī ceturkšņa tēma pievēršas dažādiem atmodas un reformācijas aspektiem. Kopā mēs pētīsim tādus jautājumus kā kādi ir nosacījumi, ko Dievs ir devis Svētā Gara izliešanai? Vai Dievs gaida kādu maģisku brīdi, lai izlietu Savu Garu pār Viņa pēdējo dienu draudzi? Ko nozīmē dzīvot Gara pildītu dzīvi? Vai ir kaut kas, ko mēs varam darīt, lai sadarbotos ar Dievu un piedzīvotu Svētā Gara izliešanos tagad? Ar ko sākas atmoda un reformācija?

E. Vaita atmodas svarīgumu aprakstīja šādiem vārdiem: „Patiesas dievbijības atmoda ir vislielākā un vissvarīgāka no visām mūsu vajadzībām.” „Izmeklētas vēstis”, 1. sēj., 121. lpp. Debesu prioritāte ir atmoda. Kas var būt vēl svarīgāks? Šajā ceturksnī, pētot tādas tēmas kā lūgšana un atmoda, Vārds un atmoda, liecināšana un atmoda, darba pabeigšana un atmoda, kā arī citas ar šo tēmu saistītas jautājumus, lūgšim, lai Dievs spēcīgi uzrunā mūsu sirdis un vada mūs tuvāk Viņam.

Kāpēc neatvērt sirdis Svētā Gara mudinājumiem tieši tagad? Kāpēc nelūgt Viņam darīt kaut ko īpašu tavā dzīvē tieši šodien? Viņš atbildēs uz tavām lūgšanām, un debesu svētības plūdīs tādos veidos, kādus mēs šobrīd vēl nespējam iedomāties.

Dzimis Konektikutā, Marks Finlejs, starptautiskā mērogā pazīstams evaņģēlists, no 2005. līdz 2010. gadam bija Ģenerālkonferences viceprezidents. Sasniedzis pensijas vecumu, viņš kļuva par Ģenerālkonferences prezidenta asistentu, strādājot ar atmodas un reformācijas iniciatīvu. Mācītājam Finlejam un viņa sievai Ernestīnei ir trīs bērni un divi mazbērni.

ATMODA: MŪSU LIELĀ VAJADZĪBA

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl. 3:14-21, Ebr. 12:7-11, Mat. 25:1-13, Cah. 3:1-5, Augstā dz. 5:2-5.

ATMIŅAS PANTS:

„Redzi, Es stāvu durvju priekšā un kļaudzinu. Ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa un turēšu ar viņu mielastu, un viņš ar Mani.”
Atkl. 3:20

Lāodikejas draudze ir pēdējā no Atklāsmes grāmatā minētajām septiņām Ldraudzēm. Tās nosaukums nozīmē „ļaudis tiek tiesāti”. Tas ir piemērots simbols arī pēdējo dienu Dieva ļaudīm.

Lāodikeja atradās kādā ielejā Turcijas dienvidrietumos. Tā bija nozīmīga finanšu galvaspilsēta, modes meka, kā arī izglītības un medicīnas centrs. Tās iedzīvotāji bija neatkarīgi, pašpārliecināti un bagāti.

Taču pilsētā trūka viens no vitāli svarīgākajiem dabas resursiem – ūdens. Tas tika piegādāts pa ūdensvadu no avota, kas atradās piecas jūdzes uz dienvidiem no pilsētas. Kad ūdens sasniedza Lāodikeju, tas bija kļuvis remdens. Jēzus izmantoja šo simbolu, lai attēlotu savas pēdējo dienu draudzes remdeno stāvokli. Tā aprakstīta kā pašpārliecināta, bezrūpīga, apātiska un garīgi vienaldzīga. Tā ir draudze, kas zaudējusi savu degsmi. Tā ir draudze, kurai vajadzīga garīga atmoda.

Tomēr vēsts Lāodikejai ir cerības pilna. Kristus uzrunā Savus ļaudis mīlestībā, piedāvājot apmierināt viņu sirds vajadzības un atdzīvināt viņu visdziļākās garīgās ilgas.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 6. jūlijā.

CERĪBA REMDENAJIEM LĀODIKEJIJIEŠIEM

Jēzus uzrunā katru no Atklāsmes grāmatas 2. un 3. nodaļā minētajām draudzēm ar tādu Sevis apzīmējumu, kāds ir piemērots viņu garīgajam stāvoklim. Tituls, kas izmantots Viņa vēstī Lāodikejas draudzei, skan ar garīgas atjaunošanas garantiju visiem, kas ņems vērā Viņa aicinājumu.

Izlasi šos Bībeles pantus: Atkl. 3:14, 15; 2. Kor. 1:20; Jāņa 3:10, 11; Kol. 1:13-17. Kā tu domā, kāpēc Jēzus izmanto vārdus „Āmen,” „uzticīgais un patiesais liecinieks,” „Dieva radības pirmsākums”, lai uzrunātu Lāodikejas draudzi? _____

_____

_____

_____

_____

Atkl. 3:14 izmantotais grieķu vārds, kas tulkots kā „pirmsākums”, ir „arche”. Tas var nozīmēt „iesākumu” tādā nozīmē, ka tas, uz ko tas attiecas, ir notikuma vai darbības iesācējs. Šādā kontekstā vārds „arche” attiecas uz Jēzu kā uz Pirmsākumu jeb pirmo visas radības cēloni. Citiem vārdiem, Viņš ir Radītājs (Jāņa 1:1-3; Ef. 3:8, 9).

Tas ir ārkārtīgi svarīgi. Jēzus, kas runāja un izsauca esamībā pasaules, kas radīja zemi, kas lika rasties dzīvībai – šis pats Jēzus izteica cerību Lāodikejai. Vispēcīgais Radītājs var radīt jaunu dzīvību. Viņš var no jauna radīt garīgas ilgas mūsu sirdīs. Viņš var pārveidot mūsu garīgo dzīvi.

Izlasi 2. Kor. 5:17 un Gal. 6:14! Ko šie panti nozīmē tev personīgi? Kāpēc vēsts Lāodikejai ir cerības vēsts? Kas šajā stingrajā rājiena ir tāds, kas tevi iedrošina? Kurš no trim Jēzus tituliem tevi personīgi uzrunā visvairāk, un kāpēc? _____

_____

_____

_____

_____

RĀJIENS AR MĪLESTĪBU

Izlasi Atkl. 3:15, 16! Kāpēc Jēzus tik ļoti rāj Lāodikejas draudzi? Ko nozīmē būt remdenam? Kādus citus vārdus Jēzus varēja izmantot vārda „remdens” vietā? _____

Komentējot Atkl. 3:15, 16, Elena Vaita saka: „Vēsts Lāodikejas draudzei visvairāk attiecas uz tiem, kuru reliģiskā pieredze ir garlaicīga, kas nenes no-teiktu liecību patiesības labā.” (The SDA Bible Commentary, 7. sēj., 962. lpp.) Tas ir pārsteidzošs apgalvojums. Garlaicīga reliģiskā pieredze ir tāda, kas ir bez dzīvības. Tai ir ārēja kristietības čaula, bet pietrūkst satura. Tai ir ārēja forma, bet trūkst dzīvinoša spēka. Lāodikejieši nav ķeceri vai ātrsirdīgi fanātiķi; viņi vienkārši ir garīgi vienaldzīgi. Lāodikejieši izskatās morāli labi cilvēki. Kā Pāvils saka, viņi izrāda „ārēju svētbiļību, bet tās spēku noliegdami” (2. Tim. 3:5). Jēzus runā par to dienu reliģiozajiem ļaudīm, kas „godā Mani ar savām lūpām, bet viņu sirds ir tālu nost no Manis” (Mat 15:8).

Izlasi Ebr. 12:7-11; Īj. 5:17-19; Ps. 94:12 un Sal. pam. 29:15, 17 un apraksti, kāds ir nolūks Viņa rājjenam! _____

Mūsu Kungs mīl Savus ļaudis pārāk stipri, lai ļautu viņiem tik viegli aiziet bojā. Viņš dara visu iespējamo, lai no jauna iededzinātu viņu sirdis garīguma liesmu. Viņa rājiens ir bargs stiprās mīlestības dēļ. Viņš soda tikai tāpēc, ka ilgojas mūs dziedināt. Praviētis Hozeja atbalso šo domu, aicinot uz nožēlu: „Nāciet, atgriezīsimies atkal pie Tā Kunga! Viņš mūs gan ir saplosījis, Viņš mūs arī dziedinās; Viņš mūs ir sasitis, un Viņš arī pārsies mūsu brūces.” (Hoz. 6:1)

Vai Dievs kādreiz ir izmantojis sāpīgus, pat apgrūtinošus piedzīvojumus, lai pazemotu tevi un vilktu Sev tuvāk? Ko tu esi iemācījies no šiem piedzīvojumiem, kas, labākajā gadījumā, ir garantija, ka tev nebūs tie jāpiedzīvo vēlreiz? _____

UZTVERE UN REALITĀTE

Starp to, ko Lāodikeja runā un dara, ir plaīsa. Bet vēl lielāka plaīsa ir starp garīgajiem piedzīvojumiem, par ko Lāodikeja domā, ka viņai tie ir, un tiem, kas tai patiešām ir.

Izlasi Atkl. 3:17! Kā Lāodikeja vērtē sevi? Kā to novērtē Kungs? Kā tu domā, kā cilvēki var būt tik akli un neredzēt savu patieso garīgo stāvokli? Kā mēs varam būt akli attiecībā uz savu personīgo garīgo stāvokli? _____

_____

_____

_____

Viena no sātana nāvējošajām viltībām ir padarīt mūs aklus attiecībā uz mūsu reālajām garīgajām vajadzībām. Daži Jēzus dienu reliģiskie vadītāji neredzēja savu garīgo nabadzību. Viņi bija draudzes locekļi, kas lasīja Bībeli, ievēroja sabatu, maksāja desmito, gaidīdami Mesijas nākšanu. Tomēr daudzi bija akli, nesaprazdami, kas tā ir par valstību, ko Viņš nāks nodibināt. Jēzus sauca viņus par „akliem ceļa rādītājiem” (Mat. 23:24). Pāvils raksta draudzei Korintā par tiem, „kuriem šīs pasaules dievs ir apstulbojis neticīgo sirdi” (2. Kor. 4:4). Tāpēc Jēzus teica, ka Viņš ir atnācis, lai atdotu „aklajiem gaismu” (Lūk. 4:18). Jēzus atjaunos garīgo redzi, ko mēs esam zaudējuši, ja mēs Viņam to ļausim. Vienmēr, kad Jēzus Jaunajā Derībā atgriezta aklajiem redzi, Viņš atklāja Savas ilgas atvērt mūsu garīgās acis, lai mēs varētu viņu skaidri redzēt.

Izlasi Mat. 25:1-13. Kas kopīgs nesaprātīgajām jaunavām un Lāodikejas draudzes locekļiem? _____

_____

_____

_____

Kādas ir tavas metodes, lai uzturētu modru garīgumu? Kā tu domā, kāpēc ir tik viegli kļūt garīgi vienaldzīgam? Kādos veidos ir iespējams pretoties reliģiskai apātījai?

_____

_____

_____

DIEVIŠĶĀS ZĀLES

Lāodikejai ir cerība, tieši tāpat kā visiem, kurus ir pārņēmusi garīga apātija un vienaldzība. Mūsu Kungam ir dievišķas zāles. Fakts, ka Kungs runā ar Savu draudzi, parāda, ka draudzei ir cerība, ja Viņa ļaudis pieņems Viņa padomu un sekos tam.

Pārdomā Jēzus padomu Atkl. 3:18, 19! Ko Jēzus domāja, runājot par „zeltu, uguns kvēlē kausētu”, par „baltām drēbēm” un par „acu zālēm”, ar ko acis svaidīt? (Skat. arī 1. Pēt. 1:7, Cah. 3:1-5, Atkl. 19:7-9, Ef. 4:30) _____

_____

_____

_____

„Jēzus iet no mājas uz māju, stāvot katras dvēseles tempļa priekšā un sakot: „Es stāvu durvju priekšā un klausīnu.” Kā Debesu tirgotājs Viņš atver savas mantnīcas un sauc: „Pērc no Manis zeltu, uguns kvēlē kausētu, lai tu būtu bagāts, un baltas drēbes, lai tu apsegtos un tava kailuma kauns neatklātos.” Zelts, ko viņš piedāvā, ir bez piemaisījumiem, tas ir dārgāks par Ofiras zeltu, jo tas ir ticība un mīlestība.

Baltās drēbes, ko Viņš aicina valkāt, ir Viņa taisnības apģērbs, un svaidāmā eļļa ir Viņa žēlastības eļļa, kas piešķirs garīgu redzi dvēselei, kas ir akla un atrodas tumsā, lai tā varētu atšķirt Dieva Gara darbus no ienaidnieka gara. Atver savas durvis, saka lielais Tirgotājs, garīgo bagātību īpašnieks, un noslēdz darījumu ar mani. Tas esmu Es, tavs Glābējs, kas dod tev padomu pirkt no Manis.” (E. Vaita The Advent Review and Sabbath Herald, 1894. gada 7. augusts.)

Elena Vaita citē Atkl. 3:20, sakot, ka Jēzus „stāv pie durvīm un klausīna”. Jēzus klausīna, Viņš neuzlauž durvis un neiebrūk. Tas nozīmē, ka beigās, neskatoties uz to, ko Dievs ir gatavs darīt mūsu labā, mums ir jāizvēlas Viņu ielaist. Jautāj sev: „Vai es dzirdu un atveru durvis Viņam?” Ja tu esi nedzirdīgs, tad jautāj sev: kāpēc? Kas tevī attur? Kas ir tas grēks, tā iekāre, no kuras tu nevēlies atteikties vai no kuras tev ir tik grūti atteikties? _____

_____

_____

_____

DEDZĪGA MĪLESTĪBA

Salīdzini Atkl. 3:20 un Augsto dziesmu 5:2-5! Kas abiem piemēriem kopīgs? Ko šie panti atklāj par Dieva mīlestību? _____

Vakariņas Vidējos Austrumos bija un vēl joprojām ir ārkārtīgi svarīgas. Kad dienas darbs bija beidzies un vīrieši atgriezās no lauka uz vakariņām, visa ģimene sapulcējās ap galdu. Parasti kopā dzīvoja vairākas paaudzes. Uz vakariņām bieži sapulcējās liels skaits cilvēku. Starp tiem bija vectēvs un vecmāmiņa, brāļi un māsas, tēvoči un krustmātes, brālēni un māsīcas, pieaugušie un bērni. Šajā lielajā sanāksmē pēc grūtā dienas darba tika stāstīti stāsti, līdzdalīti piedzīvojumi un dots padoms. Tas bija laiks sadraudzībai. Tas bija laiks siltumam un ģimenes tuvībai. Jēzus ilgojas pēc šādas sadraudzības ar mums.

Kā Kristus apsolījums Atkl. 3:21 atklāj Viņa sirds ilgas pēc katra no mums? _____

Atklāsmes grāmatā Dieva tronis ir pieminēts vairāk nekā 40 reizes. Tas ir vairāk nekā jebkurā citā Bībeles grāmatā. Pie Dieva troņa mēs apvienojamies ar Debesu kori un priecīgi pasludinām: „Cienīgs ir tas Jērs, kas tapa nokauts, ņemt spēku, bagātību, gudrību, stiprumu, godu, slavu un pateicību!” (Atkl. 5:12) Viņš apsola, ka mēs varēsim piedalīties šajā lielajā svētku priekā tad, kad būs beigusies garā grēka vēsture.

Kristus izmanto visspēcīgāko motivēšanas veidu, lai pamodinātu Savu vienaldzīgo gala laika tautu. Vislielākā motivācija, lai pamodinātu mūs no garīgā miega, ir Jēzus bezgalīgā mīlestība, jo Viņš ilgojas pavadīt kopā ar mums visu mūžību. Ja ar to nepietiek, lai izpurinātu mūs no garīgās apātijas, tad ko vēl var darīt? Ja ar to nepietiek, lai liktu mums pakrist uz ceļiem, meklējot atmodu, kas tad var palīdzēt?

Viņa mīlestība mums ir nodrošinājusi mūžību. Mūsu dzīslās plūst karaliskas asinis. Mēs esam universa Valdnieka dēli un meitas. Mēs varam valdīt kopā ar Viņu, sēžot uz Viņa troņa mūžīgi.

Kristus ilgojas pēc sadraudzības ar tevi. Cik ļoti tu ilgojies pēc sadraudzības ar Viņu? Atbildi ir vienkārši ieraudzīt – cik daudz laika tu pavadī lūgšanā un sadraudzībā ar Kungu? Ko atbilde liecina par tevi? Varbūt to, cik remdens tu esi?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Atmodai un reformācijai ir jānotiek Svētā Gara vadībā. Atmoda un reformācija ir divas dažādas lietas. Atmoda iezīmē garīgās dzīvības atjaunošanu, prāta un sirds spēku pamodināšanu, augšāmcelšanos no garīgas nāves. Reformācija nozīmē reorganizāciju, ideju un teoriju, ieradumu un rīcības izmaiņu. Reformācija nevar nest labo taisnības augli, ja tā nav savienota ar Gara atmodu. Atmodai un reformācijai ir jāpaveic savs darbs, un, to darot, tām ir jābūt kopā.” (E. Vaita The Advent Review and Sabbath Herald, 1902. gada 25. februāris.)

„Patiesā Liecinieka padoms ir iedrošinājuma un mierinājuma pilns. Draudzes var iegūt patiesības, ticības un mīlestības zeltu un būt bagātas Debesu mantojumā. „Pērc no Manis zeltu, uguns kvēlē kausētu, lai tu būtu bagāts, un baltas drēbes, lai tu apsegtos un tava kailuma kauns neatklātos.” Baltās drēbes ir Kristus taisnība, kas var tikt ienesta raksturā. Sirds šķīstums, motīvu šķīstums raksturo ikvienu, kas ir mazgājis savas drēbes un balinājis tās Jēra asinīs.” (E. Vaita The Advent Review and Sabbath Herald, 1888. gada 24. jūlijs.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc ir bīstami būt remdenam? Kāpēc tas var viegli mūs ievest garīgā sevis krāpšanā?
2. Kāpēc daži kristieši liekas tik dedzīgi, bet citi – tik vienaldzīgi? Vai tas ir saistīts ar to, ka cilvēki ir dažādi, vai arī iemesls ir dziļāks? Ja jā, tad kāds tas ir?
3. Grupā pārrunājiet, kā var pasargāt sevi no iekrišanas garīgā vienaldzībā. Kā mēs varam uzturēt savu garīgo pieredzi aktīvu un augošu? Ko mēs varam darīt kā draudze, kā vienots veselums, lai pasargātu sevi no remdenuma?
4. Kā tu domā, kāpēc Dievs drīzāk grib, lai mēs būtu „auksti”, nevis „remdeni”? Kāpēc būt remdenam nav labāk, kā būt ledus aukstam? (Padomā: kas ir ērtāk – būt remdenam vai aukstam?)

LŪGŠANA – ATMODAS SIRDSPUKSTI

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ap.d. 1:4, 8, 14; Marka 1:35; Lūk. 5:16; Mat. 18:19, 20; 2.Kor. 10:3-5; Ps. 50:23.

ATMIŅAS PANTS:

„Ja tad nu jūs, ļauni būdami, protat saviem bērniem dot labas dāvanas, vai tad jūsu Tēvs debesīs nedos daudz vairāk laba tiem, kas Viņū lūdz?” (Mat. 7:11)

Kad Dieva ļaudis lūdz, Viņš spēcīgi darbojas. Alfrēdam Lordam Tenisonam noteikti bija taisnība, kad viņš teica: „Ar lūgšanu ir paveikts daudz vairāk, nekā šī pasaule sapņo.” Lielas atmodas, kas notikušas ar Rakstu palīdzību, ir mazgātas lūgšanā. Vecā Derība ziņo par sentēvu un praviešu aizlūgšanām, kad viņi tiecās pēc atmodas. Mozus, Dāvids un Daniēls lūdz spēku no Visvarenā. Apustuļu darbu grāmata atklāj Jaunās Derības ticīgos uz ceļiem, raidot uz Debesīm lūgšanas pēc Svētā Gara izliešanas.

Jēzus lūgšanu dzīve atklāj Viņa nepārtraukto atkarību no Sava Debesu Tēva. Evaņģēliji parāda mums, kas bija Viņa garīgā spēka avots. Glābējs vislielāko spēku saņēma, būdams viens ar Tēvu uz ceļiem.

„Atmodu var gaidīt tikai kā atbildi uz lūgšanu.” (Elena Vaita „Izmeklētas vēstis”, 1. sēj., 121. lpp.) Šis nedēļas tēmā mēs iepazīsim, kāda loma lūgšanai bija Bībelē aprakstītajās lielajās atmodās.

Lūdz, iepazīties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 13. jūlijā!

LŪGŠANA UN ATMODA APUSTUĻU DARBOS

Apustuļu darbos ticīgie tika piepildīti ar spēku no augšienes. Svētais Gars tika izliets ievērojamā veidā. Sirdis tika aizskartas, dzīves izmainītas. Evaņģēlijs iekļuva visnepieejamākajās vietās, un tūkstoši atgriezās. Apustuļu darbu 2. nodaļā draudzei pievienojās trīs tūkstoši (Ap.d. 2:41). Ap.d. 4:4 ziņo, ka tikai virieši vien, kas sāka ticēt, bija „aptuveni pieci tūkstoši”. Pat daudzi reliģiskie vadītāji, kas darbojās preti Jēzum Viņa dzīves laikā, kļuva „paklausīgi ticībai” (Ap. d. 6:7, NKJV). Stāsts par šo fenomenālo augšanu turpinās Apustuļu darbu 9. nodaļā, kurā teikts, ka draudzes „visā Jūdejā, Galilejā un Samarijā .. auga” (Ap.d. 9:31). Apustuļu darbu 10. un 12. nodaļā evaņģēlijs pārkāpj kultūras un ģeogrāfiskās robežas. Tiek kristīts romiešu virsnieks un Etiopijas ķēniņienes mantzinis. Apustuļu darbu 1. nodaļā teikts, ka aptuveni 120 ticīgie satikās augšistabiņā (Ap.d. 1:13, 15). Pēc vislabākajiem aprēķiniem pirmā gadsimta beigās Romas impērijā bija vismaz viens miljons kristiešu. Pēc jebkādiem standartiem tā ir ievērojama izaugsme.

Kāds bija noslēpums?

Izlasi šos pantus! Kāds bija galvenais iemesls Jaunās Derības draudzes augšanai?
Ap.d. 1:4, 8, 14; 2:42; 4:31, 33; 6:3, 4. _____

Mācītājs R. A. Torejs bija spēcīgs atmodas sludinātājs 19. gs. beigās un 20. gs. sākumā. Viņš turpināja atmodas sanāksmes Lielbritānijā no 1903. līdz 1905. gadam un visā Ziemeļamerikā 1906. un 1907. gadā. Sūdzoties par kristiešu aizņemtību, viņš apgalvoja: „Mēs esam pārāk aizņemti, lai lūgtu, un līdz ar to mēs esam pārāk aizņemti, lai iegūtu spēku. Mēs esam ļoti aktīvi, bet mēs paveicam ļoti maz; mēs daudz kalpojam, bet atgriežas maz; mums ir liels organizatoriskais aparāts, bet maz rezultātu.”

Vai tu esi pārāk aizņemts, lai lūgtu? Vai ir kāds, uz ko tas neattiecas? Kā tu varētu apstāties, lai atvēlētu pietiekamu laiku lūgšanai? Padomā par visiem aizbaidinājumiem, kas tev ir, lai to nedarītu, pārdomā iemeslus, ko tu izdomā, lai darītu kaut ko citu. Un visbeidzot – kas ir tas, ko tu zaudē, neveltot pietiekamu laiku lūgšanai? _____

JĒZUS LŪGŠANU DZĪVE

Salīdzini šos pantus: Marka 1:35, Lūkas 5:16, 9:18! Kādas trīs īpašas lietas šie panti atklāj par Jēzus lūgšanu dzīvi? _____

_____

_____

„Kristus pastāvīgi saņēma no Tēva, lai varētu darīt zināmu mums.” „Vārdi, ko jūs dzirdat, nav Mani, bet Tēva, kas Mani sūtījis.” „Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet lai pats kalpotu.” Viņš dzīvoja, domāja un lūdza nevis Sevis, bet citu dēļ. Vairākas stundas pavadījis ar Dievu, Viņš katru rītu devās nest cilvēkiem gaismu no Debesīm. Ik dienas viņš saņēma no jauna Svētā Gara kristību. Katru dienu agri no rīta Kungs pamodināja Viņu no miega, un viņa dvēsele un lūpas tika svaidītas ar žēlastību, ko Viņš varēja nodot citiem.” (E. Vaita „The Review and Herald”, 1910. gada 11. augusts.)

Izpēti zemāk minētos pantus! Nosaki katru lietu, par ko Jēzus lūdza. Kā Jēzus lūgšanas atklāj Viņa vislielāko rūpi? Kas ir visatšķirīgākais katrā Jēzus lūgšanā?

Jāņa 17:20-24 _____

_____

Lūk. 22:31, 32 _____

Mat. 26:36-44 _____

_____

Lūgšana bija vitāli svarīga Jēzus dzīves sastāvdaļa. Tā bija viņa dzīvības saikne ar Tēvu. Katru dienu Glābējs lūgšanā atjaunoja Savas attiecības ar Tēvu. Jēzus lūgšanu dzīve deva Viņam drosmi un spēku stāties pretī ienaidnieka kārdināšanām. Viņš nāca no šīm lūgšanu reizēm ar padziļinātu nodošanos darīt Tēva gribu. Tajās Viņš guva garīgu svaigumu un spēku. Aprakstot vienu no Jēzus laika lūgšanām, Lūka piebilst: „Viņam lūdzot, Viņa vaigs dabūja citu izskatu un Viņa drēbes kļuva spoži baltas.” (Lūk. 9:29) Pateicoties Savai lūgšanu dzīvei, Jēzus katru dienu piedzīvoja garīgu atjaunošanos un atjaunotu saikni ar Tēvu.

Pavadi kādu laiku, pārdomājot par īpašiem laikiem, kad Dievs spēcīgi atbildēja uz tavām lūgšanām. Kā šo piedzīvojumu atcerēšanās un pārdomāšana padziļina tavu lūgšanu dzīvi šodien? _____

_____

KOPĪGĀS LŪGŠANAS

Lai gan Jēzus bieži pavadīja laiku lūgšanā vienatnē, bija daudzi gadījumi, kad Viņš aicināja Savus tuvākos mācekļus lūgt kopā ar Viņu. Pēteris, Jēkabs un Jānis pavadīja Jēzu uz apskaidrošanas kalnu (Mat. 17:1, 2). Viņš aicināja tos pievienoties Viņam lūgšanā Ģetzemanē (Lūk. 22:39-46). Kopīgai lūgšanai ir neparasts spēks.

Rūpīgi izanalizē Mat. 18:19, 20! Apkopo Jēzus teikto par kopīgo lūgšanu! _____

„Apsolījums ir dots ar nosacījumu, ka tiks pienestas kopīgas Dieva ļaužu lūgšanas, un kā atbilde uz šīm lūgšanām var gaidīt lielāku spēku par to, kas nāk kā atbilde uz personīgu lūgšanu. Dotais spēks būs proporcionāls locekļu vienotībai un viņu mīlestībai uz Dievu un citam uz citu.” (E. Vaita „The Central Advance”, 1903. gada 25. februāris.)

Džons Banjans reiz teica: „Pēc tam, kad esi lūdzis, tu vari darīt ko vairāk, bet tu nevari darīt neko vairāk, kamēr neesi lūdzis.”

Iegrimstot visnopietnākajās un sirsnīgākajās aizlūgšanās, Svētais Gars spēcīgi darbojas brīnumainos veidos mūsu kopīgo lūgšanu dēļ.

Izlasi Ap.d. 12:1-6! Kāda bija Pētera situācija? Kāda bija draudzes attieksme? Kas šajā rindkopā mums vēstīts par apvienoto lūgšanu? _____

Nav šaubu, šajā gadījumā Pēteris tika brīnumainā veidā atbrīvots. Tas bija tik spēcīgi, ka Pēteris pat nebija īsti pārliecināts, vai tas notika īstenībā un vai tā nebija tikai vīzija. Tikai pēc tam viņš saprata, kas bija noticis. Ir svarīgi atzīmēt: šie panti divreiz apliecina, ka ļaudis bija lūguši kopā. Pārdomājot grūtos apstākļus, tas nav nekāds brīnums. Nav šaubu, ka mums vajadzētu darīt to pašu, īpaši saskaroties ar kopīgiem izaicinājumiem, kā tas bija viņiem.

MŪSU BRĪVĪBA

Vai tu esi kādreiz domājis, kāpēc lūgšana ir tik svarīga? Kāpēc mums vajadzētu lūgt Viņu pēc Svētā Gara? Vai Viņš nav labprātīgs mums to dot?

Atbildi uz šiem jautājumiem varam gūt, saprotot to, ka Dievs respektē mūsu izvēles brīvību. Viņš mūs ir radījis ar spēju izdarīt morālu izvēli. Dievs dara visu, ko vien Viņš caur mums spēj izdarīt, pirms mēs lūdzam, bet Viņu ierobežo mūsu izvēle (Ps. 78:41, 42).

Lūgšanā mēs brīvi atzīstam savu pilnīgo atkarību no Dieva un dodam Viņam brīvību iejaukties mūsu dzīvē. Jo vairāk mēs lūdzam, jo vairāk atzīstam Viņa spēju sniegt mums visu vajadzīgo. Kad mēs lūdzam, Viņa Svētais Gars sagatavo mūsu sirdis uzņemt Viņu vēl vairāk. Jo vairāk mēs lūdzam, jo vairāk ļaujam Svētajam Garam „sist krustā” mūsu grēcīgās ilgas. Lielajā cīņā starp labo un ļauno lūgšana ļauj Dievam spēcīgāk darboties mūsu dzīvēs.

Izanalizē 2. Kor. 10:3-5! Kā tu paskaidrotu izteicienu „mūsu cīņas ieroči nav miesīgi, bet spēcīgi Dieva priekšā”? Kas ir šie ieroči? Par kādu karu Pāvils šeit runā, un kāpēc viņš izmanto šāda veida salīdzinājumus? Kā saprast cīņu, kurā mēs esam iesaistīti? _____

_____

_____

_____

Mēs, septītās dienas adventisti, saprotam, cik reāla ir lielā cīņa starp Kristu un sātanu. Mēs zinām, ka tā patiešām notiek un ka mēs visi esam tajā iesaistīti. Atstāti vieni, mēs pret sātanu būtu bezpalīdzīgi. Mūsu vienīgā cerība ir savienšanās ar Jēzu, un šīs savienšanās centrā ir mūsu lūgšanu dzīve – garīgs ierocis garīgā cīņā, ierocis, bez kā nevar iztikt neviens no mums. Ja Jēzum bija vajadzīgas lūgšanas, cik daudz vairāk tās ir vajadzīgas mums?

„Arī mums ir jābūt nošķirtam laikam pārdomām un lūgšanām, kā arī lai iegūtu garīgu atjaunošanos. Mēs pietiekami nenovērtējam lūgšanu spēku un efektivitāti. Lūgšana un ticība izdarīs to, ko nekāds spēks virs zemes nevar izdarīt.” (Elena Vaita „Kristus dziedinošā kalpošana”, 509. lpp.)

Kā tu savā dzīvē esi piedzīvojis skarbās starp Kristu un sātanu notiekošās lielās cīņas realitāti? Kā lūgšana tev ir palīdzējusi šajā cīņā? Kur tu būtu bez tās? _____

_____

EFEKTĪVA LŪGŠANA

Ir daudz efektīvu veidu, kā lūgt. Daži cilvēki ir atklājuši, ka labi ir zemeties Dieva priekšā ar atvērtu Bibli. Tad viņi izlasa dažus pantus un sarunājas ar Dievu par to, ko ir lasījuši.

Psalmi ir īpaši iedvesmojoši lūgšanām. Pamēģini pārdomāt kādu psalmu lūgšanas laikā. Vienā reizē lasi vienu pantu. Izlasi to skaļi un tad pārrunā ar Dievu, ko šis pants tev stāsta.

Citi ir atklājuši, ka viņiem visnozīmīgākās ir tās lūgšanu reizes, kad viņi ir bijuši vieni ar Dievu kādā klusā dabas nostūrī. Vēl citi apvieno lūgšanu ar dziedāšanu.

Ko mēs no minētajiem pantiem varam mācīties par efektīvu lūgšanu? Ps. 34:1, 50:23, 67:3, 71:6. _____

Dāvida lūgšanas bija pilnas ar slavu un pielūgsmi. Kad mēs pārdomājam Dieva labestību un nepārspējamo milestību, mūsu sirdis ir slavas pārpilnas.

Izlasi Dan. 9:8-13! Kas tā ir par lūgšanu? _____

Kādu iezīmi Pāvils pievieno efektīvai lūgšanu dzīvei? (Ef. 5:20) _____

Kāda nozīme ir lūgumam Ef. 6:18 un Fil. 4:6, un kāpēc tā ir svarīga lūgšanas sastāvdaļa? _____

Lai gan mēs nevēlamies dot nekādas formulas lūgšanai, vispārējos vilcienos tā varētu izskatīties šādi: sākam ar slavu un pielūgsmi, pateicoties Dievam par Viņa labestību pret mums. Pēc tam mēs atzīstam savas kļūdas un nepilnības, un tad pateicamies Dievam par Viņa piedošanu. Nobeigumā ar padevības attieksmi un uzticēšanos Viņa dievišķajam spēkam izsakām savus lūgumus, darot zināmas Viņam savas vajadzības.

Vai tava lūgšanu dzīve nav bijusi tāda, kādai tai vajadzētu būt vai kāda tā varētu būt? Kas tev ir jādara citādi? Kāpēc nepielikt lielākas pūles, lai vairāk laika veltītu lūgšanai? Tas var izmainīt tavu dzīvi. _____

TĀLĀKĪEM PĒTĪJUMIEM:

„Savas vajadzības, savus priekus, savas bēdas, savas rūpes un nedrošību vienmēr nes Dieva priekšā. Tu nevari Viņu apgrūtināt, tu nevari Viņu nogurdināt. Viņš, kurš skaita tavas galvas matus, nav vienaldzīgs pret savu bērnu vajadzībām. “Jo tas Kungs ir žēlsirdīgs un apžēlotājs.” (Jēkaba 5:11) Mūsu bēdas un pat to izteikšana vienmēr skar Viņa mīlošo sirdi. Nodod Viņam visu, kas mulšina prātu. Dievam nekas nav par lielu vai smagu, jo Viņš uztur pasaules, Viņš valda pār visu, kas notiek Visumā. Un nekas, kas saistās ar mūsu mieru, nav par mazu, lai Viņš to atstātu neievērotu. Mūsu piedzīvojumos nav tik tumšas nodaļas, ko Viņš nevarētu izlasīt, nav tik lielu sarežģījumu, ko Viņš nevarētu atrisināt. Vismazākajam no Viņa bērniem nevar notikt nekāda nelaime, dvēseli nevar mocīt rūpes vai ieliksmot prieks, neviena sirsnīga lūgšana nevar izlauzties no lūpām, ko neievērotu mūsu Debesu Tēvs vai uz ko Viņš tūlīt neatsauktos. “Viņš dziedē salauztas sirdis un remdē laužu sāpes.” (Psalmi 147:3) Sakari starp Dievu un ikvienu cilvēku ir tik nopietni un pilnīgi, it kā nebūtu nevienas citas būtnes virs zemes, kurai arī vajadzīga Viņa modrā gādība, nevienas citas dvēseles, par kuru Viņš nodevis savu mīļoto Dēlu.” (Elena Vaita „Ceļš pie Kristus”, 100. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Kāpēc mums ir jālūdz, ja jau Dievs visu zina? Lai gan atbilžu var būt daudz, iespējams, vissvarīgākā ir tā, ka Bībelē ir teikts, lai lūdzam. Pat ja mēs nesaprotam, kā tas darbojas, tie, kas lūdz efektīvi, zina, ka tas darbojas. Tu dzer zāles, kas palīdz tev atgūt miesas veselību, lai gan nezini, kā šīs zāles darbojas. Tas pats ir ar lūgšanu. Kādi vēl var būt iemesli, kāpēc lūgšana ir svarīga, īpaši tiecoties pēc atmodas un reformācijas?

2. Lūdzot izlasi Elenas Vaitas rakstīto, kas atrodams piektdienas tālākajos pētījumos. Pārdomā, kādu iedrošinājumu tas tev sniedz, īpaši pēdējā rindiņā, kur ir runāts par attiecībām starp Dievu un lūdzēju. Ko tu vari darīt, kādus lēmumus pieņemt, lai ciešāk sadraudzētos ar Kungu, kā tas ir šeit aprakstīts.

3. Grupā pārrunājiet lielās cīņas realitāti un kā tā atklājas tavā draudzē. Pārrunājiet, kā kopīgas lūgšanas var palīdzēt jums visiem pārvarēt izaicinājumus, ar ko saskaraties.

VĀRDS – ATMODAS PAMATS

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 119:50, 74, 116; Ebr. 4:12; 11:3; Jāņa 5:39; Ebr. 4:1, 2; Ap.d. 20:27-32.

ATMIŅAS PANTS:

„Izved manu lietu un atsvabini mani, atspirdzini mani pēc Saviem vārdiem!”
(Ps. 119:154)

Tieši tāpat kā nopietna Bībeles izpēte izraisīja atmodas kustības pagātnē, mēs ticam, ka tas notiks atkal pēdējās dienās. Svētais Gars nāks pār nodevušos adventes kristiešu paaudzi, kas ir atklājuši Vārdā Viņa gribu un dedzīgi sludina to pasaulei.

Viņi atradīs Vārdā žēlastību, spēku un cerību. Viņi vaigu vaigā saskarsies ar nepārspējamo Kristus pievilcību Viņa Vārdā. Tādējādi Dievs pagodinās viņu nodošanos, izlejot bagātīgi Svēto Garu, un visa pasaule tiks apgaismota ar triju eņģeļu vēsts godību. Svētais Gars tiks izliets bez mēra, evaņģēlijs tiks aiznests līdz zemes galiem, un Jēzus Kristu atgriezīsies (Mat. 24:14).

Šis nedēļas tēmā mēs izpētīsim, kāda loma atmodā ir Bībelei un kā Dieva Vārds var izmainīt mūsu dzīvi, ja mēs ticībā un paklausībā pakļaujam sevi tās priekšrakstiem un patiesībām.

*Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei sabatā,
20. jūlijā!*

ATMODA, PATEICOTIES VĀRDAM

Izlasi minētos pantus! Pirmajā rindiņā uzraksti lūgumu, otrajā – uzraksti apstākļus, kas lika Dāvidam izteikt šo lūgumu.

*Ps. 119:25 (lūgums) _____
(apstākļi) _____*

*Ps. 119:107 (lūgums) _____
(apstākļi) _____*

*Ps. 119:153, 154 (lūgums) _____
(apstākļi) _____*

Psalms Dāvids runā par Vārda svētībām savā garīgajā dzīvē. Izlasi šos pantus no Psalmu 119. nodaļas un izvēlies vienu vārdu no katra panta, kas vislabāk izsaka svētības, ko dziesminieks bija atklājis Vārdā! (Ps. 119:50, 74, 116, 130, 160, 169, 170)

Dāvids atrada drosmi un spēku Dieva Vārdā. Viņš tajā atklāja cerību un dievišķo vadību. Dieva Vārds ienesa gaismu viņa drūmajā prātā (Ps. 119:130). Tas pabaroja viņa izsalkušo sirdi un padzirdīja viņa izslāpušo dvēseli (Ps. 119:81). Kad Sauls draudēja viņu nogalināt, viņš pieķērās Dieva atbrīvošanas apsoliņumam (Ps. 34:4). Kad pēc milas dēkas ar Batsebu viņu mocīja vainas apziņa, viņš pieķērās Dieva piedošanas apsoliņumam (Ps. 32:1, 2). Samulsis nākotnes dēļ, viņš pieķērās Dieva vadības apsoliņumam (Ps. 32:8). Dāvids gavilējot izsaucās: „Tavs vārds ir devis man dzīvību.” (Ps. 119:50, NKJV) Atmodas pamats ir jauna dzīvība Dieva Vārdā.

Kā tu vari iemācīties iegūt cerību, spēku, pārliecību un gaismu Dieva Vārdā? Tas ir, kā tu vari iegūt dziļākus piedzīvojumus ar Kungu, iepazīstot Viņu tā, kā Viņš ir atklāts Bībelē? _____

_____

_____

_____

_____

VĀRDA RADOŠAIS SPĒKS

Izlasi Ebr. 4:12! Pantā teikts, ka Dieva Vārds ir dzīvs, spēcīgs un asāks nekā no abām pusēm uzasināts zobens. Kā Dieva Vārds var būt dzīvs? Ko tas nozīmē? _____

Kādā ziņā Dieva Vārds atšķiras no gudra skolotāja, mācītāja vai padomdevēja saprātīgā padoma? Ko šie panti stāsta par Dieva Vārda spēku? Ps. 33:6, 9; Ebr. 11:3; 2. Tim. 3:16, 17. _____

Gudra cilvēka padomam ir vērtība. Mēs visi esam piedzīvojuši palīdzību no kāda cita. Problēma ir, ka cilvēka padomam nenāk līdzī spēks ienest tāda veida izmaiņas, kādas var izdarīt Dieva Vārds. Dieva Vārds ir dzīvs, dinamisks, spēcīgs pārmaiņu nesējs. Tas pats spēks, kas bija Dieva runātajā vārdā pie radišanas, ir Viņa rakstītajā Vārdā. Pieņemot Dieva pavēles un Viņa apsolījumus ticībā, mēs saņemam Svētā Gara spēku paveikt to, ko Kristus pavēl.

„Radošā enerģija, kas ir izsaukusi esamībā pasaules, ir Dieva vārdā. Šis vārds piešķir spēku; tas rada dzīvību. Katra pavēle ir apsolījums. Ja to pieņem ar gribu un uzņem dvēselē, tas līdz ar sevi atnes Bezgalīgā dzīvību. Tas pārveido raksturu un pārrada dvēseli Dieva līdzībā.” (E. Vaita „Audzināšana”, 126. lpp.)

Godījuma rakstura Dieva Vārda lasīšana ļoti reti rada garīgu atmodu. Bībeles pētīšana, lai pierādītu savu taisnību vai lai pārliecinātu kādu par viņa vai viņas kļūdām, slikti ietekmē mūsu pašu garīgo dzīvi. Izmaiņas notiek tad, ja mēs ar lūgšanām lasām Dieva Vārdu, lūdzot Svēto Garu dot mums spēku būt līdzīgākiem Jēzum. Patiesa pārveidošanās notiek tad, kad mēs lūdzam Dievu Radītāju radīt mūs no jauna pēc Viņa līdzības. Izmaiņas notiek tad, ja Jēzus mācība Raktos kļūst par daļu no mūsu dzīves un mēs dzīvojam „no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes”. (Mat. 4:4)

Kā Dieva Vārda spēks ir izmainījis tavu dzīvi? Kādās jomās vajadzētu redzēt lielāku izmaiņu? _____

JĒZUS UN VĀRDS

Kādas funkcijas ir līdzīgas Dieva Vārdam un Viņa Garam? Izlasi Jāņa 5:39; 16:14, 15!

Dieva Vārds nes liecību par Jēzu. Svētais Gars arī nes liecību par Jēzu. Gars vada mūs uz dziļākiem piedzīvojumiem ar Jēzu caur Viņa Vārdu. Primārā Svētā Gara funkcija atmodā nav atklāt Sevi ar pārdabisku zīmju un brīnumu palīdzību, bet gan atklāt Jēzu Viņa Vārdā. Svētā Gara kristība nenozīmē, ka mēs iegūstam spēku veikt lielus brīnumus. Tā nozīmē, ka mēs iegūstam Dieva spēku pārveidot savu dzīvi – un tieši to nozīmē atmoda un reformācija.

Dieva Vārds nodrošina pamatu jeb fundamentu visām istajām atmodām. Mūsu piedzīvojumi izriet no Dieva Vārda izpratnes. Mūsu slava un pielūgsmē izriet no prāta, kas ir piesātināts ar Vārdu. Vislielākā patiesas atmodas liecība ir pārveidota dzīve.

Positīvas slavas jūtas var pavadīt atmodu, bet tās nekad nav pamats atmodai. Jebkura tā saucamā „atmoda”, kas balstīta tikai uz ārējām jūtām vai pieredzi, vislabākajā gadījumā ir sēklis, bet sliktākajā – krāpšana. Tā ir garīguma ilūzija, nevis īsta dievbijība. Ja atmoda ir iesakņota Dieva Vārdā, tad tā ir pieredze, kas ir ilgstoša un ienes izmaiņu mūsu dzīvē un to cilvēku dzīvē, kas ir ap mums.

Stāsts par Jēzus parādīšanos diviem mācekļiem uz Emavas ceļa atklāj, kāda ir Bībeles loma patiesas atmodas izraisīšanā. Šie Kristus sekotāji bija lielā neskaidrībā. Tomēr pamazām Viņš „tiem izskaidroja visus rakstus, kas par Viņu rakstīti” (Lūk. 24:27). Viņš atkārtoja Vecās Derības pravietojumus par Mesiju. Jēzus varēja izdarīt brīnumu, lai pierādītu Savu identitāti, vai parādīt rētas uz Savām plaukstām. Bet Viņš to nedarīja. Tā vietā Viņš viņiem pasniedza Bībeles stundas.

Ievēro viņu reakciju, pārdomājot to, kas bija noticis tajā dienā. „Tie sacīja savā starpā: ‘Vai mūsu sirds mūsos nedega, kad Viņš ar mums runāja ceļā, mums rakstus izskaidrodams?’” (Lūk. 24:32)

Kāds istas atmodas paraugs!

Kāpēc mēs nevaram uzticēties savām jūtām? Kā jūtas var mūs piekrāpt? Kāda loma jūtām ir un kāda nav mūsu staigāšanā ar Kungu?

ATMODA, TICĪBA UN VĀRDS

Runājot par laiku tieši pirms Savas atnākšanas, Jēzus teica: „Bet vai Cilvēka Dēls, kad Tas nāks, atradīs ticību virs zemes?” (Lūk. 18:8) Kā redzam, pēdējās dienās ticības pietrūks.

Kā mēs varētu definēt Bībeles ticību? Vai ticība nozīmē ticēt, ka Dievs dos mums visu, ko mēs gribam? Vai ticības centrā ir mūsu ilgas? Vai ticība nozīmē lūgt Dievam to, ko mēs gribam, un ticēt, ka mēs to saņemsim, ja vien pietiekami stipri ticēsim?

Mums vajadzētu zināt atbildes uz šiem retoriskajiem jautājumiem, vai ne?

Ticība, patiesa ticība vienmēr ir pievērsta Dieva gribai, nevis mūsu vēlmēm. Tā ir uzticēšanās Dievam, ticēšana Viņa apsoliņumiem un rīkošanās pēc Viņa Vārda. Mūsu ticība aug, klausoties Dieva Vārdu un ieviešot to dzīvē (Rom. 10:17; Jēk. 2:17, 18). Prāta atvēršana Dieva Vārda mācībai veido ticību, un ja darām to, ko Dievs saka – pat ja tas ir pretēji mūsu personīgajām ilgām –, tad esam gatavi visā pilnībā saņemt Gara spēku.

Kāpēc daži cilvēki gūst maz labuma no Bībeles lasīšanas? (Ebr. 4:1, 2) _____

Pieņemot un ticībā piesaucot Dieva Vārdu, tiek pamodināta mūsu garīgā pieredze. Steidzīgai Bībeles lasīšanai pienākuma pēc ir maza jēga. Mēs tiekam pārvērsti tad, kad uzņemam sevī to, ko lasām, un atļaujam Bībeles mācībai veidot mūsu domas un dzīvi.

Salīdzini romiešu virsnieka, paralizētā vīra un mācekļu ticību vētrainajā Galilejas jūrā (Mat. 8:8-10, Jāņa 5:6-9, Mat. 14:29-33). Ko mēs varam mācīties no katra ziņojuma? _____

Ticība aug, ne tikai lasot vai klausoties Dieva Vārdu. Tā rodas tad, kad pieprasām sev Viņa apsoliņumus un kad mēs ticam, ka tas, ko Viņš ir teicis, attiecas uz mums personīgi. Dievs katram no mums ir devis ticības mēru. Tā ir viena no Debesu dāvanām (Rom. 12:3). Kad mēs vingrinām savu ticību, ko Viņš ir ielicis mūsu sirdīs, tad šī ticība nevar darīt neko citu, kā vien augt.

VĀRDS – ATMODAS SARGS UN DROŠĪBA

Svētais Gars spēcīgi caurstrāvoja apustuļa Pāvila mācību un sludināšanu, dibinot draudzi Efezā. Efeza bija pilsēta ar aptuveni 250 tūkstošiem iedzīvotāju. Tā tika uzskatīta par Āzijas tirgus vietu. Kad kuģi atveda preces no visas Āzijas, ļaudis pulcējās Efezā, lai nopirktu smalku zīdu, reti sastopamus dārgakmeņus, garšvielas, ar rokām austus paklājus, izsmalcinātus mākslas priekšmetus un eksotiskus ēdienus. Tas bija arī dievietes Diānas pielūgsmes centrs un vieta, kur tika uzcelta slavenā Celsa bibliotēka ar 12 tūkstošiem sējumu. Pilsētā bija milzīgs amfiteātris ar 15 000 sēdvietām. Tas tika izmantots lieliem koncertiem un teātra izrādēm. Normāla parādība bija seksuālas orgijas. Ja kādreiz ir bijusi vieta, kur ir maz ticams, ka kristietība varētu iesakņoties, zelt un plaukt, tad tā ir Efeza.

Izlasi Ap.d. 20:27-32! Par ko Pāvils bija nobažījies attiecībā uz Efezas ticīgajiem? Kāds bija viņa padoms draudzes locekļiem Efezā? Kādu lomu viņš piešķīra Dieva Vārdam? _____

_____

_____

_____

Izlasi 1. Pētera 1:22, 23; Jēk. 1:21, 22; 1. Jāņa 2:14! Apkopo Pētera, Jēkaba un Jāņa mācību attiecībā uz Bībeles svarīgumu katra kristieša dzīvē! Īpaši ievēro apustuļu mācību par Bībeles ietekmi uz mūsu garīgo dzīvi! _____

_____

_____

_____

Ko līdzīgu tu saskati visos iepriekš minētajos pantos attiecībā uz Dieva Vārda lomu? Kāpēc tad Dieva Vārdam ir jābūt mūsu garīgās atmodas centrā, runājot gan par mums personīgi, gan arī par draudzi? _____

_____

_____

_____

TĀLĀKĪEM PĒTĪJUMIEM:

„Pie bauslības un liecības: ja tie tā nerunās, tad auseklis tiem neausīs.” (Jes. 8:20, Glika tulk.) Dieva ļaudīm Raksti doti kā drošs vadonis, kas tos pasargās no viltus mācītāju iespaida un tumsas garu maldinošās varas. Sātans izlieto katru iespēju, lai cilvēkus aizkavētu iepazīties ar Biblii, jo tās skaidrie izteicieni atmasko viņa melus. Katra atmoda Dieva darbā liek ļaunuma valdniekam vēl rosīgāk strādāt, un tagad viņš sakopo visus savus spēkus izšķirošajai cīņai pret Kristu un Viņa sekotājiem. Mūsu priekšā drīz sāks norisināties pēdējais lielās pievilšanas darbs. Antikrists vēlēšies mūs pārsteigt ar saviem apbrīnojamiem pasākumiem. Viltojums tik ļoti līdzināsies patiesajam, ka bez Svēto Rakstu gaismas tos vienu no otra nevarēs atšķirt. Katrs paziņojums un katrs brīnums noteikti jāpārbauda ar Rakstu liecībām.

Tos, kas centīsies paklausīt visiem Dieva baušļiem, izsmies un apkaros. Viņi varēs pastāvēt tikai tad, ja paliks pie Dieva. Lai izturētu priekšā esošo smago pārbaudījumu, tiem noteikti jāiepazīstas ar Dieva prātu, kā tas atklāts Viņa Vārdā. Tie Kungu spēs pagodināt tikai tad, ja būs ieguvuši pareizu izpratni par Viņa raksturu, valdību un nolūkiem un ja viņi paši darbosies saskaņā ar tiem. Pēdējā lielajā cīņā pastāvēs vienīgi tie, kas būs nostiprinājušies Bībeles patiesībās.” (Elena Vaita „Lielā cīņa”, 593., 594. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi uzmanīgi Elenas Vaitas teikto no tālākajiem pētījumiem. Kādu lomu viņa piešķir Dieva Vārdam, īpaši pēdējo dienu un noslēdzošās krāpšanas kontekstā? Pārdomā šo teikumu: „Viltojums tik ļoti līdzināsies patiesajam, ka bez Svēto Rakstu gaismas tos vienu no otra nevarēs atšķirt.” Ko tas mums stāsta par to, cik uzmanīgiem mums ir jābūt, spriežot par patiesību tikai pēc personīgās pieredzes vai savām izjūtām?

2. Šis nedēļas laikā mēs lasījām Jēk. 1:22, kur bija teikts, lai mēs esam „Vārda darītāji”. Ko tas nozīmē, un kāpēc tas mums ir tik svarīgi, ja vēlamies piedzīvot patiesu garīgu atmodu savā dzīvē? Kāpēc lasīšana par ticību, mācīšanās un runāšana par to ir daudz vieglāka nekā dzīvošana pēc tās? Pārdomā šajā nedēļā apgūto: cik liels „Vārda darītājs” esi tu?

LIECĪBA UN KALPOŠANA – ATMODAS AUGLIS

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 28:19, 20; Jāņa 20:21; Ap.d. 2; Ap. d. 22:1-14; Jāņa 6:1-11; Ap.d. 8:26-38.

ATMIŅAS PANTS:

„Bet jūs dabūsit spēku, kad Svētais Gars būs nācis pār jums, un būsiet Mani liecinieki kā Jeruzālemē, tā visā Jūdejā un Samarijā un līdz pašam pasaules galam.” (Ap. d. 1:8)

Atmodas mērķis ir piepildīt mūsu sirdis ar tādu mīlestību uz Jēzu, ka mēs ilgojamies to līdzdalīt visiem cilvēkiem. Īstā atmodā mūsu sirdis tiek pamodinātas pret Dieva labestību, līdzjūtību, piedošanu un spēku. Mums tik ļoti pievilcīga kļūst Viņa mīlestība, un mēs esam tā pārveidoti žēlastībā, ka nespējam klusēt.

Turpretī „atmoda”, kas ir vērsta tikai uz „garīgajiem piedzīvojumiem”, nav atmoda. Ja tā attīsta kritisku attieksmi pret citiem, kas neatbilst kāda „svētuma standartam”, tad tā noteikti nav Debesu iedvesmota. Ja atmodas uzsvars ir tikai uz ārējas uzvedības izmaiņu, nevis uz sirds izmaiņu, tad kaut kas ir nepareizi.

Izmainīta sirds vada pie izmainītas uzvedības. Īsta atmoda nekad nav centrēta sevī, tā nav pašapmierināta un nepaaugstina sevi. Toties tā vienmēr vada uz pašizliedzīgām rūpēm par citiem. Kad mūsu sirdis ir Dieva žēlastības atjaunotas, mēs ilgojamies svētīt cilvēkus un kalpot tiem, kam ir vajadzīga palīdzība. Visas īstās atmodas ienes atjaunotu uzsvaru uz misiju un kalpošanu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 27. jūlijā!

JĒZUS PĒDĒJAIS UZDEVUMS UN APSOLĪJUMS

Kristus neizveidoja draudzi, lai tā vienkārši rūpētos par sevi. Jēzus izteica vārdus, kas bija vērsti uz draudzes misiju. Kristus mērķis, dibinot draudzi, bija, lai tā skatās tālāk par sevi. Viņš to izveidoja, lai tā līdzdalītu pasaulei Viņa mīlestības gaismu un glābšanas vēsti.

Izlasī un apkopo šajos pantos izteikto domu! Kā katrs pants atklāj Jēzus sirds ilgās pēc Savas draudzes?

Mat. 28:19, 20 _____

Marka 16:15 _____

Lūk. 24:45-49 _____

Jāņa 20:21 _____

Kristum atgriežoties Debesīs, Viņa draudzei bija jābūt redzamai Viņa mīlestības un žēlastības atklāsmei pasaulē. Mācekļiem bija misija. Viņiem bija vēsts, ko līdzdalīt. Viņiem bija uzdevums, kas jāveic. Viņiem bija jāturpina darbs, ko Viņš bija iesācis.

„Draudze ir Dieva paredzēts iekārtojums cilvēku glābšanai. To organizēja kalpošanai, un tās uzdevums ir nest pasaulei evaņģēliju. Jau no iesākuma Dievam ir bijis nodoms, lai draudze liecinātu par Viņa pilnību un visspēcību. Tās locekļiem, tiem, kurus Viņš izaicinājis no tumsas savā brīnišķajā gaismā, ir jāatklāj Kunga godība. Draudze ir Kristus žēlastības bagātību glabātuve, lai “tagad caur draudzi visām varām un spēkiem debesīs Dieva daudzveidīgā gudrība kļūtu zināma”. (Ef. 3:10)” (Elena Vaita „Apustuļu darbi”, 9. lpp.)

Jēzus sirds nasta ir cilvēces glābšana. Apustulis Pāvils rakstīja savam jaunajam draugam Timotejam, ka Glābēja ilgās ir, lai „visi .. tiek izglābti un nāk pie patiesības atziņas” (1. Tim. 2:4). Apustulis Pēteris piebilst, ka Kungs ir „pacietīgs ar jums, negribēdams, ka kādi pazustu, bet ka visi nāktu pie atgriešanās” (2. Pēt. 3:9).

Kas tavā dzīvē ir tas, kas parāda, ka tev ir interese par citu aizsniegšanu? Vai ir kaut kas, kas to parāda? Ko tava atbilde liecina par tevi un tavām prioritātēm? _____

APSOĻĪJUMA SAŅEMŠANA

Misija nest Viņa mīlestību un patiesību visai pasaulei mazajai mācekļu grupiņai droši vien likās neiespējama. Izaicinājums bija milzīgs, uzdevums – neaptverams. Viņiem noteikti likās neiespējami to paveikt savas dzīves laikā. Pirmajā gadsimtā Romas impērijā bija aptuveni 60 – 70 miljoni iedzīvotāju. Saskaņā ar Ap.d. 1. nodaļu, Vasarsvētku dienā augšistabiņā bija sapulcējušies 120 ticīgo. Tas nozīmē – 1 kristietis uz 500 000 līdz 580 000 impērijas iedzīvotājiem. No cilvēciskā redzesviedokļa, Jēzus pavēle sludināt evaņģēliju visai pasaulei likās neiespējama.

Izlasī Ap.d. 2. nodaļu! Kādu ietekmi uz agrīnās draudzes misiju atstāja Svētā Gara izliešanās? _____

Ietekme bija pārsteidzoša. Kristīgā draudze strauji izauga. Atgriezās desmitiem tūkstoši. Jēzus mīlestības vēsts tika aiznesta uz visattālākajām impērijas daļām.

Plīnijs Jaunākais, Romas provinces Bitīnijas (atradās mūsdienu Turcijas ziemeļu piekrastē) pārvaldnieks, ap 110. gadu sarakstījās ar imperatoru Trajanu. Plīnijs aprakstīja savas grūtības, lai atrastu un sodītu kristiešus. „Daudz cilvēku no visām vecuma grupām, no visām sociālajām šķirām, pat no abiem dzimumiem tiek un tiks saukti uz tiesu. Ne tikai pilsētas, bet arī ciemi pat lauku apgabalos ir pārņemti ar šīs māņticības sērgu.” (“Kristietība”)

Šie vārdi ir ievērojami. Tie atklāj, ka dažu paaudžu laikā kristietība bija iegājuši gandrīz visos sabiedrības līmeņos, pat attālākās provincēs.

90 gadus vēlāk, ap 200. gadu, Tertuliāns, romiešu jurists, kļuva par kristieti un uzrakstīja romiešu maģistrātiem izaicinošu vēstuli, aizstāvot kristietību. Viņš lielījās, ka gandrīz visi pilsoņi visās pilsētās ir kristieši.

Stāsts Apustuļu darbu grāmatā ir stāsts par atmodušos draudzi, kas nodevusi kalpošanai Kungam. Garīga atmoda vienmēr vada pie dedzīgas liecināšanas. Liecināšana ir dabiskas pārveidotas dzīves sekas. Jēzus saviem mācekļiem teica: „Nāciet Man līdz, Es jūs darīšu par cilvēku zvejniekiem.” (Mat. 4:19) Jo tuvāk mēs esam Jēzum, jo vairāk rūpējamies par to, kas Viņam rūp. Ja mums ir maza interese par Viņa mīlestības līdzdalīšanu citiem, tad tas var būt tāpēc, ka sekotājam Viņam no attāluma un mums ir vajadzīga personīga garīga atmoda.

PERSONĪGĀS LIECĪBAS SPĒKS

Reliģiskiem rituāliem ir maz spēka izmainīt dzīvi. Reliģisks formālisms atstāj cilvēkus garīgi iztukšotus. Tikai doktrīnas vien nepārveido sirdis. Jaunās Derības liecības spēks bija sakņots evaņģēlija radītajās istajās dzīves pārmaiņās. Mācekļi neizlikās. Viņi netēloja. Viņu garīgums nebija samākslots. Sastapšanās ar dzīvo Kristu bija izmainījusi viņus, un viņi nespēja ilgāk klusēt.

Kāds kopīgs pavediens vijas cauri Pāvila un Jāņa piedzīvojumiem, kas bija padarījis viņus par spēcīgiem lieciniekiem? Ap.d. 22:1-14; Fil. 3:1-7; 1. Jāņa 1:1-4. ____

Vasarsvētkos mācekļi kļuva par izmainītiem ļaudīm. Viņos bija noticis kaut kas tāds, ka Gars varēja caur viņiem strādāt. Svētais Gars bija izdarījis viņu labā kaut ko tādu, lai Viņš varētu paveikt lielas lietas kopā ar viņiem. Gars pārpludināja viņu dzīves, lai atjaunotu citu dzīves.

Jēzus to izteica šādi: „Kas Man tic, kā rakstos sacīts, no viņa miesas plūdis dzīva ūdens straumes.” (Jāņa 7:38) Šeit lietotā vārda „ticēt” sakne grieķu valodā ir „pistis”. Tā nozīmē daudz vairāk nekā virspusēju ticību vai tikai intelektuālu piekrišanu. Tā ir pamatota ticība vai paļāvīga uzticēšanās. Tā ir dinamiska, dzīvi pārveidojoša ticība Kristum, kas par cilvēces grēkiem ir atdevis Savu dzīvību pie krusta. Jēzus šeit ir vēlējies pateikt, ka tad, kad Viņa mīlestība remdē mūsu garīgās slāpes, tā no mūsu sirdīm izplūst uz cilvēkiem ap mums.

„Mūsu liecība par Kristus uzticību ir Debesu izraudzītais veids, kā Kristu atklāt pasaulei. Mums jāapliecina Viņa žēlastība, kā to pasludināja seno laiku svētie vīri, bet visiespaidīgākā būs mūsu pašu personīgo piedzīvojumu liecība. Mēs esam Dieva liecinieki, ja parādām, ka mūsos darbojas dievišķais spēks.” (E. Vaits „Laikmetu ilgas”, 347. lpp.)

Visspēcīgākā liecība ir tā, kuru nes kristietis, kas personīgi pazīst Jēzu. Liecībai, kas dabiski izplūst no Jēzus mīlestībā gremdētas sirds, nav līdzīgas.

Kāda ir tava personīgā liecība, kas stāsta par to, ko Kungs ir darījis tavā labā? Kā tu vari iemācīties to labāk līdzdalīt citiem? _____

LIECINOŠA TICĪBA IR AUGOŠA

Aktivitāte ir dzīvības likums. Lai mūsu ķermenis būtu vesels, tam ir nepieciešamas pastāvīgas kustības. Ikviens orgāns, šūna un muskulis kustībās tiek stiprināts un spēcīnāts. Ja mums pietrūkst fizisko kustību, imūnsistēma tiek vājināta un mēs kļūstam uzņēmīgāki pret slimībām.

Kaut kas līdzīgs notiek ar mums garīgā ziņā, ja mēs nevingrinām savu ticību liecinot. Jēzus vārdi, ka „svētīgāk ir dot, nekā ņemt” (Ap. d. 20:35), piepildās mūsu pašu garīgajā dzīvē. Līdzdalot Dieva Vārdu citiem, mēs augam garīgi. Jo vairāk mēs mīlam Jēzu, jo vairāk ilgojamies liecināt par Viņa mīlestību. Jo vairāk mēs liecināsim par Viņa mīlestību, jo vairāk mēs Viņu mīlēsim. Liecināšana stiprina mūsu ticību.

Ko Jēzus brīnums, pavairojot maizes un zivis, māca mums par ticības līdzdalīšanu? (Jāņa 6:1-11) _____

Jo vairāk mēs dalāmies ar savu ticību, jo tā vairojas. Šis vairošanās likums ir dievišķs garīgās dzīves princips. Dot un augt, vai neizpaust un iznīkt. Jēzus pavairo mūsu ticību, ja mēs to līdzdalām citiem, pat ja mūsu ticība ir pavisam maza. Stāstot par Jēzu (Dzīvības Maizi) garīgi izsalkušajiem cilvēkiem ap mums, tas vairojas mūsu rokās, un beigās mums paliek vairāk, nekā bija sākumā.

Kad Jēzus sāka, Viņam bija piecas maizes un divas zivis. Pēc tam, kad pieci tūkstoši cilvēku bija paēduši, Jēzum bija atlicis vairāk, nekā bija sākumā. Bija palikuši vēl divpadsmit grozi.

Jēzus norādījumi Savai Jaunās Derības draudzei ir pārāk skaidri, lai tos pārprastu. Viņš teica: „Bez maksas jūs esat dabūjuši, bez maksas dodiet.” (Mat. 10:8) Liecināšana ir maiga vēsma, kas uzpūš atmodas dzirksti, un tā kļūst par Vasarsvētku uguni. Ja liecināšana un kalpošana nepavada lūgšanas un Bībeles izraisīto atmodu, tad atmodas liesmas tiek izdzēstas un kvēlojošās ogles drīz kļūst aukstas.

Tā ir patiesība, vai ne? Jo vairāk mēs liecinām, jo vairāk aug mūsu ticība. Kāda ir tava personīgā pieredze ar šo svarīgo garīgo patiesību? _____

ATMODA, LIECINĀŠANA UN DIEVIŠKA IEJAUKŠANĀS

Saviļņojošais stāsts par Jaunās Derības kristietības straujo augšanu Apustuļu darbos ir stāsts par draudzes atmodu, liecinot par Jēzus mīlestību. Tas ir stāsts par draudzi, kas regulāri piedzīvoja dievišķu iejaukšanos. Liecināšana bija šo pirmo kristiešu dzīvesveids.

„Un viņi nemitējās Tempļi un pa mājām ik dienas mācīt un sludināt Kristu Jēzu.” (Ap. d. 5:42) Vajāšanas pat veicināja evaņģēlija izplatīšanos. Kad vajāšanas izkaisīja draudzes locekļus Jeruzālemē, viņi „staigāja apkārt, sludinādami evaņģēliju” (Ap. d. 8:4).

Viens no ievērojamākajiem dievišķās iejaukšanās piemēriem ir stāsts par Filipu un Etiopijas valsts ierēdni.

Izlasi stāstu par Filipu un etiopieti un viņa reakciju Ap. d. 8:26-38! Ko mēs varam uzzināt par atmodu un liecināšanu no šī stāsta? _____

„Eņģelis vadīja Filipu pie tāda cilvēka, kas meklēja gaismu un bija gatavs pieņemt Evaņģēliju; un arī šodien eņģeļi vadīs to darbinieku soļus, kas ļaus Svētajam Garam svētīt lūpas un šķīstīt un izdaiļot viņu sirdi. Pie Filipa sūtītais eņģelis pats varēja visu paveikt etiopieša labā, bet tas neatbilst Dieva darbības veidam. Viņš ir paredzējis, lai pie cilvēkiem pūlētos cilvēki.” (E. Vaita „Apustuļu darbi”, 109. lpp.)

Atmodā ir trīs būtiski elementi, un tie ir: lūgšana, Dieva Vārda pētišana un liecināšana. Kad Dieva ļaudis meklē Viņu nopietnās un sirsnīgās lūgšanās, kad viņi piepilda savus prātus ar Viņa Vārda patiesībām un dedzīgi liecina par Viņa mīlestību un patiesību citiem, Dievs iejaucas un atver neparastas durvis patiesības pasludināšanai.

Esi godīgs pret sevi: ko tu dari, kad tev rodas liecināšanas iespējas? Vai tu liecini vai arī atrodi aizbildinājumu to nedarīt? Ko tava atbilde liecina par tavu vajadzību pēc atmodas un reformācijas? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Savā gudrībā Kungs patiesības meklētājus vada saskarē ar citiem cilvēkiem, kam patiesība jau pazīstama. Tāds ir Debesu plāns, ka tiem, kas gaismu saņēmuši, tā jāsniedz tālāk citiem, kas vēl ir tumsībā. Iegūstot spējas no lielā gudrības Avota, cilvēki tiek padarīti par starpniekiem, par darba izpildītājiem, ar kuru palīdzību Evaņģēlijs sniedz savu pārveidojošo spēku prātam un sirdij.” (E. Vaita „Apustuļu darbi”, 134. lpp.)

„Dievs savu mērķi – grēcinieku izglābšanu – varētu sasniegt arī bez mūsu palīdzības, bet, lai mums būtu iespēja attīstīt Kristum līdzīgu raksturu, ir jākļūst par Viņa darba līdzdalībnieku. Lai varētu piedalīties gavilēs par Viņa upura nopelnā atpirktajām dvēselēm, mums jāpiedalās arī to glābšanā.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 142. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāda ir šīs nedēļas galvenā doma? Vai ir kādas izmaiņas, ko Dievs aicina tevi izdarīt savā dzīvē? Vai tavām prioritātēm kaut kādā veidā ir jātiek sakārtotām? Uz kādu rīcību Dievs tevi aicina?
2. Pārdomā vairāk brīnišķīgo garīgo patiesību, ka, jo vairāk mēs liecinām par savu ticību, jo vairāk mūsu ticība aug. Kā tu domā, kāpēc tā ir patiesība? Kāpēc šim principam ir tik liela nozīme?
3. Cik bieži tu liecini par savu Jēzu? Ja reti, tad jautā sev: kāpēc? Vai tu baidies no atstumtības? Ja atstumtība nebiedēja Viņu, tad tam nevajadzētu notikt arī ar mums. Vai tu ciet neveiksmi tāpēc, ka neesi pārliecināts, ko teikt? Ja tā, ko tas liecina par tavu vajadzību pēc tuvākām attiecībām ar Jēzu?
4. Šīs nedēļas laikā mēs runājām nedaudz par to, ka reliģiskie rituāli vien nevar izmainīt sirdi. Tā tas arī ir. Vienlaikus kāda loma rituāliem un tradīcijām ir mūsu ticībā un draudzē? Kādos veidos rituāliem un tradīcijām var būt vērtība atmodas un reformācijas veicināšanā?
5. Kāpēc mēs gūstam tik lielu piepildījumu, kad Dievs mūs izmanto dvēseļu mantošanai?

PAKLAUSĪBA – ATMODAS AUGLIS

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 26:69-74, Ap. d. 5:28-32, 6:3-10, 9:1-9, Fil. 2:5-8.

ATMIŅAS PANTS:

„Jo mūsu cīņas ieroči nav miesīgi, bet spēcīgi Dieva priekšā cietokšņu noārdīšanai. Mēs apgāžam prātojumus un visas augstprātīgās iedomas, kas paceļas pret Dieva atziņu, un uzvaram visus prātus, lai tie ir Kristum paklausīgi.” (2. Kor. 10:4, 5)

Ilustrāciju tam, kāda ir atmodas ietekme uz ikdienas dzīvi, varam redzēt Velsas atmodā 1904. gadā. Evanss Roberts un daži no viņa draugiem sāka nopietni lūgt par Svētā Gara izliešanos. Viņi lūdza, pētīja Rakstus un dalījās savā ticībā.

Atbildot uz to, tika izliets Gars. Dzīves tika izmainītas. Sešos mēnešos mazajā Velsā atgriezās simts tūkstoši cilvēku. Šis atmodas rezultāts bija redzams visā zemē. Katru dienu tūkstošiem cilvēku pulcējās uz lūgšanu. Rupjie ogļrači tika pārvērsti par laipniem, pieklājīgiem džentlmeņiem. Pat šahtu ponijiem bija jāiemācās jaunās pavēles, jo ogļrači uz viņiem vairs nelamājās! Izmainītās, paklausīgās dzīves avots bija atgriezta sirds. Tas ir neapstrīdams pierādījums patiesai atmodai.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 3. augustā!

PĀRVEIDOTA DZĪVE

Atmoda neizpaužas vienkārši siltā, pūkainā sajūtā par iedomātu Jēzus tuvumu. Tā izpaužas pārveidotā dzīvē. Bija laiki, kad Bībeles rakstnieki jutās īpaši tuvu Jēzum, bet citā laikā viņi jutās tālu. Bija laiks, kad viņu gars pacēlās ekstāzē un viņi priecājās par Viņa klātbūtni. Citreiz viņi neizjuta Viņa klātbūtni vispār.

Atmodas rezultātam nav obligāti jābūt pozitīvām jūtām. Tas ir izmainīta dzīve. Mūsu jūtas nav atmodas auglis. Bet paklausība ir. Mācekļu dzīvē pēc Vasarsvētkiem tas bija acīmredzams.

Izanalizē Pētera reakciju pirms krusta notikumiem, pēc augšāmcelšanās un pēc Vasarsvētkiem. Ko tu ieraugi? Kādu izmaiņu krusts, augšāmcelšanās un Vasarsvētki ienesa Pētera attieksmē?

Mat. 26:69-74 – Pētera reakcija pirms krusta notikumiem. _____

Jāņa 21:15-19 – Pētera reakcija pēc augšāmcelšanās. _____

Apustuļu darbi 5:28-32 – Pētera reakcija pēc Vasarsvētkiem. _____

Svētā Gara izliešanās Vasarsvētkos ienesa dramatiskas pārmaiņas Pētera dzīvē. Tā pārveidoja viņu no vāja, svārstīga ticīgā par ticības pilnu, paklausīgu mācekli. Reiz pārdrošības un tukšu solījumu pilns, Pēteris tagad tika piepildīts ar ticību, drosmi un degsmi liecināt. Tas ir spēcīgs piemērs tam, ko Svētais Gars var darīt ikviena cilvēka dzīvē, kas ticībā un paklausībā pakļaujas Kungam.

AUGSTĀ PAKLAUSĪBAS CENA

Viens no agrīnās draudzes ticības un tās maksas paraugiem ir redzams Stefana dzīvē.

Kā Stefans ir raksturots šajos pantos? Ap. d. 6:3-10, 7:55. _____

Svētā Gara piepildījums pamudināja mācekļus dzīvot nesavtīgu, dievbijīgu dzīvi. Viņu ticība vadīja viņus pie paklausības. Reizēm garīgā kauja bija nikna, bet Jēzus, Glābējs un Kungs, bija viņiem blakus, lai stiprinātu viņu ticību. Viņi tika nomētāti ar akmeņiem, mesti cietumā un sadedzināti uz sārta. Viņu paklausība bieži pieprasīja arī neparasti augstu cenu. Daudzi mācekļi cieta mocekļa nāvē.

Ap. d. 7. nodaļā Stefans runāja lielisku svētrunu, izklāstot Izraēla vēsturi. Viņš aprakstīja Ābrahāma, Īzāka, Jēkaba, Jāzepa, Mozus, Dāvida un Salamana piedzīvojumus. Savā uzrunā Stefans apraksta Dieva uzticību Izraēla neuzticības gaismā. Stefans noslēdz savu svētrunu, apsūdzot Izraēla reliģiskos vadītājus, ka viņi pārkāpj Dieva derību un pretojas Svētā Gara ietekmei (Ap.d. 7:51, 52).

Kas notika ar Stefanu tāpēc, ka viņš liecināja par Jēzu? Ko tas mums māca par to, kāda var būt uzticības cena? Ap. d. 7:54-60. _____

Stefans bija paklausīgs Dieva aicinājumam un uzticīgs Dieva misijai līdz pat nāvei. Lai gan mēs visi netiksim aicināti mirt savas ticības dēļ, mums ir tik dziļi jānododas Kungam, lai tad, ja tiekam aicināti uz to, mēs neatkāptos, bet, līdzīgi Stefanam, paliktu uzticīgi līdz galam. Tas nav jautājums par to, cik reāli ir tas, ka kādam, kas lasa šos vārdus, kādu dienu būs jāatdod sava dzīvība par Kungu.

Kas notiktu, ja tu saskartos ar dzīvību apdraudošu situāciju savas spēcīgās liecības dēļ? Lai gan tu varbūt tagad neesi spējīgs paredzēt, ko tu darītu, kā tava rīcība pagātnē atklāj to, kā tu varētu reaģēt, ja kādu dienu nonāksi šādā situācijā?

KAD GARS PĀRSTEIDZ

Lai gan Sauls rīkojās nepareizi, vajātot kristiešus, viņš domāja, ka dara Dieva prātu, darbojoties pret fanātisku sektu, kā viņš uzskatīja. Kad Sauls devās uz Damasku, lai sagūstītu kristiešus un aizvestu viņus atpakaļ uz Jeruzālemi, Jēzus viņu pārsteidza dramatiskā veidā. Sauls uz Damaskas ceļa piedzīvoja pārmaiņas ne tikai savā dzīvē – viņš izmainīja pasauli.

Izlasi ziņojumu par Pāvila atgriešanās piedzīvojumu Ap.d. 9:1-9! Kāpēc Kungs sūtīja viņu tūlīt pēc piedzīvotā pie Ananijas? Kādu svarīgu mācību mēs šeit varam gūt savai dzīvei? _____

_____

_____

„Daudzi domā, ka tie par saņemto gaismu un pieredzi ir atbildīgi vienīgi Kristus, neatkarīgi no Viņa atzītajiem sekotājiem virs zemes. Jēzus ir grēcinieku draugs, un Viņa sirds jūt līdzī to bēdās. Viņam ir visa vara kā Debesīs, tā virs Zemes, tomēr Viņš ievēro iekārtojumu, kuru nozīmējis cilvēku apgaismošanai un pestīšanai, vadot grēciniekus pie draudzes, kuru izveidojis par gaismas kanālu pasaulei.

Kad aklo maldu un aizspriedumu pārņemtais Sauls saņēma atklāsmi par Kristu, kuru viņš bija vajājis, tas tika novests tiešā saskarē ar draudzi, kas ir pasaules gaisma.” (E. Vaita „Apustuļu darbi”, 122. lpp.)

Kā Jēzus pārsteidz Ananiju? Kādai vajadzēja būt Ananijas attieksmei, lai sekotu Glābēja norādījumiem? Ap.d. 9:10-16. _____

_____

_____

Mēģini iedomāties sevi Pāvila vietā pēc satikšanās ar Jēzu uz Damaskas ceļa. Kāds šoks tas bija viņam! Mēģini arī iedomāties sevi Ananijas vietā. Arī viņam tas noteikti bija šoks! Ko šie ziņojumi māca mums par veidiem, kā Kungs var aicināt mūs piedzīvot un darīt kaut ko tādu, ko mēs nesaprotam? Kāpēc mums, neskatoties uz to, ir jāpaklausa Kungam? _____

_____

_____

ATSAUKŠANĀS GARA AICINĀJUMAM

Savas kalpošanas laikā Pāvila vadīja, pārliecināja un pamācīja Gars. Aizstāvoties ķēniņa Agripas priekšā, viņš aprakstīja atklāsmi no Debesīm uz Damaskas ceļa. Tad viņš apliecināja, ka viņa kalpošanas mērķis gan jūdu, gan pagānu vidū ir „atvērt viņu acis, lai tie atgriežas no tumsas gaismā, no sātana varas pie Dieva, un ticībā uz Mani dabū grēku piedošanu un mantojumu svēto pulkā”. (Ap.d. 26:18)

Svētā Gara vadības gaismā, kas nozīmīgs ir apustuļa Pāvila reakcijā uz vīziju, ko viņš saņēma uz Damaskas ceļa? Salīdzini Pāvila reakciju uz Svētā Gara aicinājumu ar ķēniņa Agripas reakciju! Ap. d. 26:19-32. _____

_____

_____

_____

Tiešā pretstatā Pāvilam ķēniņš Agripa nepakļāvās pārliecināšanai Svētā Gara spēkam. Viņa paša iedomātais svarīgums un egoistiskās ilgas bija konfliktā ar Garu, kas aicina uz jaunu dzīvi Kristū.

Jēzus to skaidri apliecina: „Vēl mazu brīdi gaisma ir pie jums. Staigājiet, kamēr jums ir gaisma, lai tumsība jūs neapņem. Jo, kas tumsā staigā, nezina, kurp viņš iet. Ticiet gaismai, kamēr jums ir gaisma, ka jūs topat par gaismas bērniem!” (Jāņa 12:35, 36)

Ja mēs paklausīgi sekosim Svētā Gara vadībai un staigāsim Dieva patiesības gaismā, Viņš pastāvīgi atklās arvien vairāk gaismas un patiesības. Vienlaikus, jo vairāk mēs atraidām Svētā Gara aicinājumus, jo vairāk mēs pretojamies Viņam, jo cietākas kļūst mūsu sirdis.

„Tu gandrīz mani pārliecināsi kļūt par kristieti.” (Ap.d. 26:28) Šie ir vissatraucošākie, visspēcīgākie un visskumjākie vārdi visā Bībelē. Kā mēs varam būt briesmās, parādot līdzīgu attieksmi? Piemēram, kā kompromisi mūsu staigāšanā ar Kungu atklāj to pašu principu, kas ir redzams Agripas vārdos? _____

_____

_____

_____

GARA VADĪTA PAKLAUSĪBA

Svētajam Garam bija galvenā loma katrā Jēzus dzīves aspektā. Viņš „ir no Svētā Gara” dzimis un „svaidīts .. ar Svēto Garu un ar spēku” pēc kristībām, kas ievadīja Viņa kalpošanu (Mat. 1:20; 3:16, 17; Ap.d. 10:34-38). Kristus visā savā dzīvē bija paklausīgs Tēva gribai (Jāņa 8:29; Ebr. 10:7).

Izlasi Fil. 2:5-8! Kādi ar Svēto Garu pildīti dzīves aspekti atklājas šajā īpašajā Jēzus aprakstā? _____

Viņš, kas bija „Dieva veidā” jeb pati Dieva būtība, „Sevi iztukšoja” no savām privilēģijām un priekštiesībām līdzināties Dievam un tā vietā kļuva par „kalpu”.

Jēzus kalpoja Tēva gribai. Viņš „pazemoja Sevi” un kļuva „paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei” (Fil. 2:8). Jēzus ir paraugs tādai dzīvei, kas pildīta ar Svēto Garu. Tā ir labprātīgas paklausības dzīve un pazemīga pakļaušanās Tēva gribai. Tā ir lūgšanu pilna dzīve, kas veltīta kalpošanai, dzīve, kas nodzīvota ar dedzīgām ilgām redzēt citus glābtus Tēva valstībā.

Apustulis Pāvils saka, ka, pildīti ar Garu, Jaunās Derības ticīgie „saņēmuši žēlastību un apustuļa amatu, lai Viņa Vārdā ticībai pakļautos visas tautas” (Rom. 1:5). Turpretī pagāni „ir spītīgi un neklausā patiesībai, bet seko netaisnībai” (Rom. 2:8).

Rom. 6:15-23 Pāvils izmanto divus pretējus izteicienus: „grēka vergi” un „kalpi taisnībai”. Rom. 8:12-17 viņš apraksta „verdzības garu” un „dievbērnības garu”. Ko tava personīgā pieredze ar Kungu, ticību un cīņu pret grēku, kā arī ar pieņemšanu no Dieva puses stāsta tev par šo terminu nozīmi? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Pie ieejas vārtiem uz ceļa, kas ved uz mūžīgo dzīvību, Dievs noliek ticību, un Viņš piepilda visu ceļu ar gaismu, mieru un labprātīgas paklausības prieku. Ceļotājs visu laiku savā priekšā tur mērķi, ko dod viņa augstais aicinājums Kristū. Redzeslokā visu laiku ir atalgojums. Viņam Dieva pavēles ir taisnība, prieks un miers Svētajā Garā.” (E. Vaita „Debesu vietās”, 183. lpp.)

„Svētā Gara apsolījums nav ierobežots kādam laikam vai rasei. Kristus paziņoja, ka Gara dievišķajam iespaidam jābūt ar Viņa sekotājiem līdz galam. No Vasarsvētku dienas līdz mūsu laikiem Iepriecinātājs tiek sūtīts visiem, kas sevi pilnībā nodevuši Kungam un Viņa kalpošanai. Pie visiem, kas Kristu pieņēmuši kā personīgo Pestītāju, Svētais Gars ir nācis kā padomdevējs, svētotājs, vadītājs un liecinieks. Jo ciešāk ticīgie ir staigājuši ar Dievu, jo skaidrāk un spēcīgāk tie ir runājuši par sava Glābēja mīlestību un Viņa pārveidojošo žēlastību. Vīri un sievas, kas ilgajos vajāšanu un pārbaudījumu gadsimtos lielā mērā savā dzīvē baudījuši Svētā Gara klātbūtni, ir kļuvuši par simbolu un radījuši izbrīnu pasaulē. Tie eņģeļu un cilvēku priekšā ir atklājuši glābjošās mīlestības pārveidojošo varu.” (E. Vaita „Apustuļu darbi”, 49. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi Ap. d. 5:1-11! Ko mēs varam mācīties no šī spēcīgā un kaut kādā ziņā bīstamā stāsta? Kā tu domā, kāpēc viņi piedzīvoja tādas drausmīgas sekas savas rīcības dēļ?

2. Pārdomā ceturtdienas tēmu, kurā bija runāts par to, kā Jēzus „iztukšoja Sevi”, lai paveiktu to, ko Viņš bija nācis darīt. Kā mēs varam attiecināt šo principu uz sevi savās gaitās kopā ar Kungu? Kāpēc, meklējot atmodu un reformāciju savā un draudzes dzīvē, šāda veida sevis aizliegšana un miršana sev ir tik svarīga?

3. „Tu mani gandrīz pārliecināji kļūt par kristieti.” (Ap.d. 26:28) Grupā pārrunājiet vairāk, uz ko norāda šie liktenīgie vārdi!

GRĒKU ATZĪŠANA UN NOŽĒLA – ATMODAS NOSACĪJUMI

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ap. d. 5:30-32, 2. Kor. 7:9-11, 3. Moz. 5:5, 1. Jāņa 1:9, Ebr. 12:17, Ps. 32:1-8.

ATMIŅAS PANTS:

„Kas noliedz savu ļauno darbu, tam tas neizdodas, bet, kas tajā atzīstas un turpmāk tā vairs nedara, tas izpelnīsies žēlastību.” (Sal. pam. 28:13)

Viscaur Rakstos ceļu garīgai atmodai ir sagatavojusi nožēla un atzīšanās grēkos. Dievs ir vienmēr gatavojis Savus ļaudis darīt lielu darbu Viņa labā, vadot viņus pie dievišķām skumjām par saviem grēkiem. Ja reiz mēs ieraugām savus grēkus un atzīstamies tajos, tad mēs esam ceļā uz uzvaru pār tiem.

„Kungs nevilcina Savu apsolījumu, kā dažiem tas šķiet, bet ir pacietīgs ar jums, negribēdams, ka kādi pazustu, bet ka visi nāktu pie atgriešanās.” (2. Pēt. 3:9) Nožēla un atzīšanās grēkos ir divi priekšnoteikumi, kas ir nepieciešami, lai mēs bagātīgi varētu saņemt Svētā Gara spēku.

Šīs nedēļas tēmā mēs izsekosim, cik svarīga ir patiesa nožēla, lai notīk Svētā Gara izliešanās, kā tas ir atklāts Apustuļu darbu grāmatā. Mēs salīdzināsim arī patiesu un nepatiesu nožēlu. Taču visvairāk mēs ieraudzīsim, ka nožēla ir dāvana, ko Svētais Gars dod, lai palīdzētu mums atstarot Jēzus mīlestību uz tiem, kas ir ap mums.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 10. augustā!

NOŽĒLA – DIEVA DĀVANA

Dažas nedēļas pirms Vasarsvētkiem mācekļi nopietni meklēja Dievu lūgšanās. Ap. d. 1:14 saka, ka viņi bija „vienprātīgi .. kopā lūgšanās”. Šis vienprātības piedzīvojums atklāj spēcīgu vienotību un saskaņu starp Kristus sekotājiem, kas nebūtu iespējama bez nožēlas un grēku atzīšanas. Lūgšana un grēksūdze sagatavoja viņus tam, kam bija jānotiek.

Izlasi Ap.d. 5:30-32! Kādas svarīgas mācības mēs varam gūt no tā, ko Pēteris šeit pasaka? _____

_____

_____

_____

Pēteris pasaka divas svarīgas lietas. Pirmkārt, nožēla ir dāvana. Kad mēs atveram sirdis Svētajam Garam, Jēzus dod mums nožēlas dāvanu. Otrkārt, mācekļi paši savā dzīvē bija piedzīvojuši reālu nožēlu. Viņi ne tikai sludināja nožēlu, bet arī piedzīvoja to.

„Gaidot apsolījuma piepildījumu, mācekļi pazemoja savas sirdis patiesā nožēlā un atzina agrāko neticību. Atceroties vārdus, kurus Kristus tiem bija teicis vēl pirms nāves, viņi tagad daudz pilnīgāk izprata to nozīmi. [...] Pārdomājot par Viņa nevainojamo, svēto izturēšanos, tie jūta, ka nekāds darbs nebūtu par smagu, neviens upuris par lielu, ja tikai viņi savā dzīvē varētu nodot liecību par Kristus rakstura skaistumu.” (E. Vaita „Apustuļu darbi”, 36. lpp.)

Nožēla un atzīšanās grēkos ir bieži sastopamas tēmas Apustuļu darbos (Ap. d. 17:30, 31; 26:19, 20). Dieva labestība ir tā, kas vada mūs uz nožēlu. Tās ir Svētā Gara pārlicināšanas darbs, kas pamodina mūsos izpratni par savu vajadzību pēc grēkus piedodoša Glābēja. Vienlaikus mums ir jāatceras, ka Svētais Gars nepiepilda nenozēlojošas sirdis (Rom. 2:8; Ap. d. 2:38, 39; 3:19). Svētais Gars piepilda sirdis, kas ir atbrīvotas no savtīgas augstprātības, no ilgām pēc personīgas atzinības un dziņas pēc personīga goda.

Kāpēc ir tik grūti atzīties grēkos un tos nožēlot? Kāpēc ir tik viegli atteikties no sava „es”, ja esi patiesi nožēlojis? _____

_____

_____

_____

PATIESAS NOŽĒLAS DEFINĪCIJA

Kā apustulis Pāvils apraksta patiesu nožēlu? 2. Kor. 7:9-11. _____

Nožēla ir Dieva pamodinātas skumjas par grēku. Tā ietver arī lēmumu atstāt kādus īpašus grēkus, kas Svētā Gara ietekmē ienāk prātā (Ec. 14:6; Cah. 1:4).

Īsta nožēla neieved kristieti dziļā depresijā savas grēcīgās dabas un rīcības dēļ. „Jo dievišķas skumjas dod atgriešanās svētību, ko neviens nenožēlos; bet pasaulīgās skumjas nes nāvi.” (2. Kor. 7:10) Tas vada mūs pievērsties Jēzus taisnībai, nevis mūsu grēcīgumam. Tas pamodina „rosību” raudzīties „uz Jēzu, ticības iesācēju un piepildītāju, kas Viņam sagaidāmā prieka vietā krustu ir pacietis, par kaunu nebēdādams, un ir nosēdies Dieva tronim pa labai rokai” (2. Kor. 7:11; Ebr. 12:2).

Visā Jaunajā Derībā ir atklāts, ka mūsu grēka lielums nekad nav lielāks par Viņa žēlastību, jo „kur vairojies grēks, tur pārpārim vairojusies žēlastība” (Rom. 5:20). Tas noteikti bija piepildījies apustuļa Pāvila dzīvē.

Izlasi 1. Tim. 1:14-17 un Ap. d. 26:10-16! Ko šie panti stāsta par Pāvila grēcīgumu un Jēzus taisnību? _____

Kad apustulis Pāvils saprata, ka viņu vajā godības Kungs, viņš nokrita uz ceļiem patiesā nožēlā un grēksūdzē. Visā savā dzīvē viņš nekad nepiekusa stāstīt par savu grēcīgumu un Dieva žēlastību. Nožēla neatstāja viņu depresīvā stāvoklī, turpretī tā pamudināja viņu mesties mīlošā un piedodošā Glābēja rokās. Atzīšanās savos grēkos neatstāja viņu ar sajūtu, ka viņš ir vainīgāks nekā iepriekš. Viņš nebija pievērsies tam, cik viņš ir netaisns, bet gan tam, cik Jēzus ir taisns.

Vai tu esi kādreiz juties tā, it kā tu būtu vislielākais no grēciniekiem? Vai arī, ja ne vislielākais, tad vismaz pārāk grēcīgs, lai būtu glābts? Kā tu vari iemācīties dusēt pārlicībā, ka Kristus taisnība ir pietiekama, lai tevi glābtu? _____

PATIESA NOŽĒLA UN GRĒKU ATZĪŠANA

Kādus garīgus principus par patiesu nožēlu un grēku atzīšanu mēs mācāmies no 3. Moz. 5:5; 1. Jāņa 1:9; Jes. 1:16-18 un Ap. d. 26:19, 20? _____

Īstu nožēlu vienmēr pavada specifisku grēku atzīšana. Svētais Gars nerada mūsos neskaidru vainas apziņu. Viņš pārliecina mūs par konkrētiem mūsu trūkumiem.

„Patiesa grēku izsūdzēšana vienmēr ir noteikta, kur grēks tiek saukts vārdā. Var būt tādi pārkāpumi, kas jāstāsta vienīgi Dievam; var būt pārestības, par kurām jālūdz piedošana atsevišķiem cilvēkiem, kas cietuši šo nodarījumu dēļ, bet, ja grēki zināmi sabiedrībai, tad tie tikpat atklāti jāatzīst. Visos gadījumos šai izsūdzēšanai vajadzētu būt noteiktai un skaidrai, atzīstot tieši tos grēkus, kuros esam vainīgi.” (E. Vaita „Ceļš pie Kristus”, 38. lpp.)

Svētā Gara pārliecināšanas spēka mērķis ir atklāt mūsu vajadzību pēc Kristus glābjošās žēlastības. Nožēla neliek Dievam milēt mūs vairāk. Drīzāk tā padara mūs spējīgus vairāk novērtēt viņa mīlestību. Atzīšanās grēkos nenopelna Dieva piedošanu. Tā padara mūs spējīgus saņemt Viņa piedošanu. Dievs nemīl mūs vairāk tad, ja mēs nožēlojam, vai mazāk, ja mēs to nedarām. Viņa mīlestība pret mums ir nemainīga. Vienīgais mainīgais ir mūsu atbilde uz Svētā Gara darbu mūsu dzīvēs.

Patiesība ir tāda, ka mūsu sirdis ir traucētas saņemt bagātīgās svētības, kas Dievam ir sagatavotas mums, kamēr mūsu garīgās artērijas ir piesārņotas ar grēka nogulsniem. Grēks padara mūs nejutīgus pret Gara aicinājumiem, un mums ir grūtāk Viņam atsaukties. Nožēla un grēku izsūdzēšana atver mūsu sirds aizsērējušos kanālus tā, ka mēs varam uzņemt Svētā Gara klātbūtni un spēku.

Lai arī cik ļoti mēs ilgojamies pēc piedošanas, atzīstot savu grēkus un nožēlojot, mums ir jāatceras, ka šis ir divvirzienu ceļš. Tas ir, kā mēs reaģējam uz tiem, kas ir izturējušies pret mums netaisni un lūdz piedošanu? Vai ir kāds, kam šobrīd ir vajadzīga tava piedošana, neskatoties uz to, ka viņš pilnīgi nemaz nav to pelnījis, un kāpēc ir tik svarīgi piedot? _____

PATIESA UN NEPATIESA NOŽĒLA

Ir daži ļoti specifiski piemēri Bibēlē, kur cilvēki lūdz piedošanu, bet Dievs nepiedod. Viņi raud. Viņi ir skumju pilni. Viņi izsūdz savus grēkus, bet nesaņem piedošanu. Izlasi stāstus par faraonu, Bileāmu, Ēzavu un Jūdu 2. Moz. 12:29-32, 4. Moz. 22:32-35, Ebr. 12:17 un Mat. 27:4.

Kādu kopīgu pavedienu tu redzi, vijamies cauri katram stāstam, kas attiecas uz nožēlu un/vai atzišanos? _____

Frāze Ebr. 12:17 to ļoti labi paskaidro. Runājot par Ēzavu, pants saka, ka viņš nožēloja, „gribēdams iemantot apsolījumu”. Līdzīgi faraonam, Bileāmam un Jūdām, Ēzava sirds nebija salauzta to sāpju dēļ, ko viņa grēks bija atnesis viņa ģimenei vai Dieva sirdij. Viņš bija norūpējies par to, ka bija zaudējis savas pirmdzimības tiesības. Viņam bija žēl, ka nebija saņēmis to, kas, kā viņš uzskatīja, viņam taisnīgi pienākas. Viņa motīvi nebija šķīsti. Viņš bija noskumis sevis dēļ. Nepareiza nožēla ir vērsta uz grēka sekām, nevis uz pašu grēku.

Sēšanas un plaušanas likums ir dievišķs likums. Tā ir patiesība, ka grēka sekas ir drausmīgas, bet nožēla neiznīcina negatīvās grēka sekas. Tā drizāk ir nobažījusies par negodu un sāpēm, ko mūsu grēks ir sagādājis Dievam.

Patiesu nožēlu vienmēr raksturo vismaz trīs lietas: pirmkārt, sāpes par to, ka mūsu grēks ir salauzis Dieva sirdi. Mēs jūtamies slikti, jo esam ievainojuši To, kas mūs tik ļoti mīl. Otrkārt, godīga to specifisko grēku atzišana, ko mēs esam izdarījuši. Patiesa nožēla nav saistīta ar savas uzvedības aizbildināšanu. Tā nevaino kādu citu. Tā uzņemas atbildību par savu rīcību. Treškārt, patiesa nožēla vienmēr ietver lēmumu novērsties no grēka. Patiesa nožēla nav iespējama, ja vien netiek izdarītas attiecīgas izmaiņas dzīvē. Nepareiza nožēla, no otras puses, ir vērsta uz sevi. Tā ir nobažījusies par grēka sekām. Tas ir emocionāls skumju stāvoklis, kas bieži rada negatīvas sekas. Tā aizbildinās un vaino citus. Tā nedomā par uzvedības izmaiņu, ja vien izmaiņa pati par sevi neatnes atalgojumu.

GRĒKU IZSŪDZĒŠANAS DZIEDINOSAIS SPĒKS

Grēku izsūdzešana pārgriež vainas „augoni” un ļauj iztecēt indīgajām grēka strutām. Grēku izsūdzešana ir dziedinoša daudzējādā ziņā. Tā atver mūsu sirdis Dieva žēlastības saņemšanai. Grēku izsūdzešanas rezultātā mēs pieņemam piedošanu, ko Kristus brīvi piedāvā mums no krusta. Atzišanās grēkos ir dziedinoša, jo tā ļauj mums saņemt žēlastību. Tā arī salauž barjeras starp mums un citiem cilvēkiem. Tā dziedina attiecības.

Izlasi Ps. 32:1-8! Ko tas mums māca par grēku izsūdzešanu un nožēlu? _____

Izlasi Ap. d. 24:16! Apustulis Pāvils cīnījās par „skaidru sirdsapziņu Dieva un cilvēku priekšā”. Ko tas nozīmē? _____

Vai vainas apziņa ir laba vai slikta? Gan laba, gan slikta. Ja Svētais Gars pārliecina mūs par grēku un vainas apziņa liek mums griezties pie Jēzus, tad vaina ir laba. Ja mēs jau esam nožēlojuši savu grēku un turpinām justies vainīgi, tad vaina var kļūt iznīcinoša. „Šī vainas izjūta ir jānoliek Golgātas krusta pakājē. Grēcīguma apziņa ir saindējusi dzīvības un patiesas laimes avotus. Tagad Jēzus saka: „Liec to visu uz Mani. Es nesišu tavus grēkus. Es došu tev mieru. Nedzen vairs prom savu pašcieņu, jo es esmu atpircis tevi ar Savām asinīm. Tu esi mans. Es stiprināšu tavu vājināto gribu. Es atņemšu tavu vainas apziņu.” (E. Vaita „Manuscript Releases”, 9. sēj., 305. lpp.) Risinājums vainas apziņai ir Jēzus. Viņa žēlastība likvidē šo iznīcinošo izjūtu, ko mums uzliek grēks.

Var būt tādi brīži, kad mēs esam nožēlojuši grēkus un tik un tā jūtamies vainīgi. Kāpēc? Viens iemesls var būt tas, ka velns cenšas atņemt mums pārliecību par glābšanu. Viņam patīk nolaupt mums svētlaimīgo pārliecību par piedošanu un glābšanu, kas mums ir Jēzū. Otrkārt, Svētais Gars var norādīt mums uz kaut ko, kas ir starp mums un kādu citu cilvēku. Ja mēs esam ievainojuši kādu, tad mūsu satrauktā sirdsapziņa tiks atvieglota, ja atzīsim savu kļūdu cilvēkam, ko esam sāpinājuši.

Kā vainas apziņa ir ietekmējusi tavas attiecības ar Kungu un citiem? Ko tu vari darīt, lai mazinātu vainas apziņas nastu, ko tu nes? Pat ja esi rīkojies nepareizi un vainas apziņa ir zināmā mērā pamatota, kādus apsoltījumus tu vari atrast Bibelē, kas tev var palīdzēt dzīvot tālāk? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Grēku izsūdzēšana bez patiesas nožēlas un reformas Dievam nav pieņemama. Dzīvē jānotiek neapstrīdamai pārmaiņai; ir jāatstāj viss, kas Dievam nav patīkams. Un šī pārmaiņa būs rezultāts neviltotām skumjām par grēku. Mums pašiem darāmais darbs ir skaidri pateikts: “Mazgājieties, šķīstieties, pārtrauciet savus ļaunos darbus manu acu priekšā! Mitieties ļaunu darīt! Mācieties labu darīt, meklējiet taisnību, palīdziet nospīestajiem, stāieties preti varmācībai, piešķiriet pienācīgo tiesu bāriņiem, aizstāviet atraitni!” (Jesajas 1:16,17) “Tā ka tas (bezdievis) atdod viņam iekūlāto tā īpašniekam, atmaksā par laupīto un staigā pēc dzīves likumiem un nedara ļauna, tad tas patiesi dzīvos un nemirs.” (Ecehiēla 33:15).” (E. Vaita „Ceļš pie Kristus”, 39. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādu svarīgu mācību par piedošanu mēs varam mācīties no Jēzus labprātības piedot tiem, kas Viņu ir pienaglojuši pie krusta? Ja Viņš ir labprātīgs to darīt, cik daudz vairāk mums vajadzētu būt labprātīgiem piedot tiem, kas mūs ievaino?

2. Kā grēku izsūdzēšana ir bijusi svētība tavā personīgajā dzīvē? Kā tā ir palīdzējusi tev ne tikai attiecībās ar Kungu, bet arī ar citiem?

3. Lai gan mēs šajā nedēļā lasījām par vajadzību reizēm atzīt savu vainu citiem cilvēkiem, kam esam izdarījuši pāri, kāpēc mums vienmēr vajadzētu būt uzmanīgiem, *ko* mēs sakām citiem?

4. Mēs lasījām, ka patiesa nožēla ietver grēka atstāšanu. Tomēr kas notiek, ja, cīnoties ar šo grēku, mēs krītam atkal atpakaļ? Vai tas nozīmē, ka mūsu nožēla nav bijusi nopietna? Vai tas nozīmē, ka mums nevar piedot vēlreiz? Ja tā būtu patiesība, kāda būtu mūsu cerība? Kā lai mēs saprotam Bībeles nožēlas raksturu, paturot vienmēr prātā grēcīgās dabas realitāti?

5. No tā, ko mēs esam mācījušies šajā nedēļā, kāpēc nožēla ir vitāli svarīgs komponents atmodas un reformācijas jautājumā? Kā jēdzieni „atmoda” un „reformācija” paūz domu, ka mums ir nepieciešams nožēlot?

VIENTĪBA – ATMODAS SAITE

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jāņa 17:9-11, 20-24, 1. Kor. 12:12-18; Ap.d. 4:32, 33; 1:8; 15:1-31; Mat. 18:16-20.

ATMIŅAS PANTS:

„Tad nu, važās slēgts sava Kunga dēļ, es jūs mudinu: dzīvojiet tā, kā to prasa jūsu aicinājuma cieņa, visā pazemībā, lēnībā un pacietībā, cits citu panesdami mīlestībā, cenzdamiem uzturēt Gara vienību ar miera saiti.” (Ef. 4:1-3)

Vienotība ir būtiska atmodas sastāvdaļa. Konflikti, šķelšanās un strīdi nerada atmodai labvēlīgu vidi. Vasarsvētkos Svētais Gars tika izliets pār draudzi, kas bija vienota Kristus misijā pasaulei. Maznozīmīgās atšķirības ir jāpakļauj aicinājumam veikt plašo Kristus misiju. Cīņa par varu ir jāpārtrauc Kristus uzticētā uzdevuma gaismā, lai ar evaņģēliju aizsniegtu pazudušos. Ja pirmie Kristus sekotāji būtu cīnījušies par varu, darba iesākšana tiktu kavēta. Tā vietā Svētais Gars viņus pārliecināja mirt savam „es”, un viņi tika savienoti savos mērķos un misijā.

Īsāk sakot, kur nav vienotības, tur nevar būt atmodas. Kur valda greizsirdība, skaudība un cīņa par varu, tur Svētā Gara spēks tiek aizturēts. Tāpēc ir ļoti svarīgi iemācīties salauzt barjeras, kas bieži sašķeļ mūs tā, ka mēs nevaram panākt tādu vienotību, kādu Kristus ilgojas redzēt Savā draudzē.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 17. augustā!

ATBILDOT UZ KRISTUS LŪGŠANU PAR VIENOTĪBU

Jāņa 17. nodaļa ir Jēzus augstpriesterīgā lūgšana. Tā atklāj, ko Viņš domāja svarīgajā zemes vēstures stundā.

Izlasi Jāņa 17:9-11, 20-24! Kādas bija Jēzus sirds ilgas? Kāpēc tas bija tik svarīgi? Kā mācekļu savstarpējās attiecības parāda patiesu kristiešu ticību? Skat. Ap. d. 4:32, 33.

Mācekļu vienotība sagatavoja viņu sirdis Svētā Gara spēka saņemšanai visā pilnībā. Kristus lūgšana par savu draudzi tika piepildīta. Viņi atteicās no savām domstarpībām. Mīlestība bija pāri visam. Konflikti izbeidzās.

„Ticīgo pulks bija viena sirds un viena dvēsele, neviens neko no savas mantas nesauca par savu, bet viņiem viss bija kopīgs. Apustuļi ar lielu spēku apliecināja Kunga Jēzus augšāmcelšanos, un liela žēlastība bija ar viņiem visiem.” (Ap. d. 4:32, 33)

Šie panti savieno mācekļus, kam ir „viena sirds un viena dvēsele”, liecināšanā ar „lielu spēku”. Pirmā gadsimta Jeruzālemes izaicinošajos apstākļos, laikā, kad kristietība bija nepopulāra, šie nodevušies kristieši dalījās savos resursos. Viņi atbalstīja cits citu. Viņi nolika malā personīgās ambīcijas. Viņu nesavtīgā attieksme un gara augstsirdība sagatavoja viņus saņemt Svētā Gara spēka pilnību, lai varētu liecināt.

„Ievēro, ka Gars tika izliets pēc tam, kad mācekļi bija nonākuši pie pilnīgas vienotības, kad viņi vairs necīnījās par augstāko vietu. Viņi bija pilnīgā saskaņā. Visas domstarpības bija noliktas malā.” (E. Vaita „Counsels for the Church”, 98. lpp.)

Kāpēc Jāņa 17. nodaļas Jēzus lūgšanas piepildīšanās mūsu draudzei ir tik svarīga? Kā Jēzus ilgas pēc vienotības pirmā gadsimta draudzē atklāj Viņa ilgas mūsdienu draudzē?

VIENTĪBAS ILUSTRĀCIJAS JAUNAJĀ DERĪBĀ

Pirmā gadsimta Jaunās Derības pasaule bija sadalīta kastās pēc sociālā stāvokļa un dzimuma. Tā bija sabiedrība, kurā valdīja sociāli nemieri. Konceptija par vienlīdzīgām tiesībām, brīvību un cilvēcīgu cieņu nebija vispārpieņemta norma.

Tad izplatījās kristietība. Tas radīja sociālu revolūciju. Jēzus mācības par vienlīdzību, taisnību, rūpēm par trūcīgajiem un cieņu pret atstumtajiem likās radikālas. Vienlaikus Jaunās Derības ticīgie apvienojās ap radīšanas un pestīšanas pamatvērtībām. Viņi mācīja, ka visi cilvēki ir Dieva radīti un ka, pateicoties krustam, glābšana ir pieejama visiem cilvēkiem. Krusts parādīja, ka katrs cilvēks, neskatoties uz savu statusu šajā pasaulē, ir milzīga vērtība Dieva acīs.

Kā šie salīdzinājumi ilustrē veidu, kā dažādi ticīgie, neskatoties uz viņu stāvokli, savienojas harmoniskā veselumā? 1. Kor. 12:12-18; 1. Pēt. 2:4,5.

Kuri salīdzinājumi draudzes vienotības ilustrēšanai varētu būt visspēcīgākie? Apustulis Pāvils izmanto ķermeni, lai ilustrētu draudzi un tās locekļus. Ķermenis ir cieši saistīts. Tā locekļi ir savstarpēji saistīti un cits no cita atkarīgi. Katrai daļai ir savas funkcijas. Ja viena ķermeņa daļa cieš, tad cieš viss ķermenis. (1. Kor. 12:18-26)

Pēteris pievieno savu ilustrāciju – garīgu celtni, kuras locekļi ir kā akmeņi, kur katrs lieliski iederas krāšņa tempļa būvē, kas pagodina Jēzus vārdu. Šajās ilustrācijās katrs loceklis ir cieši saistīts. Tā bija mīlošas vienotības saite pasaulē, kurā valda salauztas attiecības, cīņa par varu un šķelšanās, kam vajadzētu būt spēcīgam argumentam par labu kristietībai. Jēzus skaidri apliecina šo universālo patiesību: „No tā visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā.” (Jāņa 13:35)

Kā tava vietējā draudze atspoguļo vienotību, par ko šeit ir runāts? Jautā sev, vai tu palīdzi ienest vienotību, vai arī varbūt tevī ir attieksme, kas problēmu padara vēl lielāku?

MŪSU MISIJA UN VĒSTS – VIENOTĪBAS ELEMENTI

Vienotība, ko piedzīvoja Jaunās Derības ticīgie, bija balstīta uz kaut ko daudz vairāk nekā emocionāls siltums starp locekļiem.

Izlasi Ap.d. 1:8, 4:33, 5:42, 9:31 un 28:28-31! Kas bija Jaunās Derības draudzes visu pārņemošā aizraušanās? Kā tā viņus visus apvienoja? _____

Mācekļi bija aizrāvušies ar kaut ko daudz lielāku par viņiem pašiem. Kristus uzdevums nest evaņģēliju visai pasaulei bija aplāpējis viņu personīgās ambīcijas. Draudze nevar aizsniegt sabiedrību ar evaņģēliju, kamēr tā nav vienota, bet tā nekad nebūs vienota, kamēr nebūs pārņemta ar evaņģēlija sludināšanu.

Misija ir lielisks vienojošs faktors. Tā saliedēja pirmos kristiešus. Dzīvība, nāve, augšāmcelšanas, priesteru kalpošana un Kunga atgriešanās savienoja viņus kopā. Jaunatgrieztie iesakņojās „apustuļu mācībā” (Ap. d. 2:41, 42). Jēzus mācība bija pamats viņu vienotībai.

Apustulis Pēteris lieto apzīmējumu „tagadējā patiesība” (2. Pēt. 1:12). Pētera dienu „tagadējās patiesības vēsts” apvienoja draudzi un virzīja uz priekšu ar pravietisku stimulu: Jēzus Kristus bija Vecās Derības mesiānisko pravietojumu piepildījums. Viņi bija vienoti ar neatliekamo tagadējās patiesības vēsti par pravietojuma piepildīšanos.

Tagad, zemes vēstures pēdējās dienās, Dievs Saviem ļaudīm arī ir devis neatliekamo tagadējās patiesības vēsti (Atkl. 14:6-12). Tā ir „mūžīgā evaņģēlija” vēsts tiesas, paklausības un Kunga atgriešanās kontekstā. Tas ir tas, kas vieno septītās dienas adventistus kā pasaulplašu ģimeni. Ja šī vēsts tiktu atšķaidīta, ja to noliktu otrā plānā vai pret to izturētos kā pret pagātnes atliekām, tad draudzes vienotība būtu iznīcināta un tās misija zaudētu neatliekamību. Ja draudzes vēsts tiek vai nu nepareizi saprasta vai izkropļota, tās misija kļūst neskaidra. Iemesls mūsu eksistencei ir pravietiskās triju eņģeļu vēsts pasludināšana.

Cik ļoti savienots ar mūsu vēsti un misiju esi tu? Kāpēc tu esi septītās dienas adventists? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā! _____

DRAUDZES ORGANIZĀCIJA – STRUKTŪRA VIENOTĪBAI

Jaunā Derība atklāj, ka agrīnajai draudzei bija noteikta organizatoriska struktūra. Šī struktūra palīdzēja saglabāt draudzes doktrināru tīrību un uzturēt tās pievēršanos misijai.

Apustuļu darbu 6. nodaļā neliela mācekļu grupiņa sapulcējās, lai risinātu kristīto grieķu atraitņu iztikas jautājumu. Viņi izraudzīja diakonus, lai dilemmu atrisinātu. Draudzes locekļi cienīja šo draudzes vadītāju autoritāti.

Kad apustulis Pāvils uz Damaskas ceļa piedzīvoja atgriešanos, viņš saņēma norādījumu doties pie Ananijas, pie draudzes pārstāvja (Ap. d. 9:10-17).

Pēc tam, kad Ananija bija Pāvilu kristījis, Svētais Gars vadīja viņu pie draudzes vadītājiem Jeruzālemē, lai apstiprinātu viņa kalpošanu (Ap. d. 9:26-30).

Apustuļu darbu 20. nodaļā Pāvils satikās ar draudzes vecajiem no Efezas, lai brīdinātu viņus no viltus skolotājiem un viņu sekotājiem (Ap. d. 20:17, 27-32).

Kā Jaunās Derības draudze atrisināja lielās nesaskaņas apgraizīšanas jautājumā? Ap.d. 15:1-31.

Jeruzālemes koncils izglāba pirmā gadsimta draudzi no nopietnas šķelšanās. Draudzes organizācija ar administratīvo autoritāti bija svarīga, lai saglabātu doktrināru Jaunās Derības draudzes viengabalainību. Šajā gadījumā vietējās draudzes pārstāvji tika sūtīti uz Jeruzālemi, lai piedalītos diskusijās par doktrīnām, kam vajadzēja atstāt nopietnu ietekmi uz nākotnes draudzi. Kad pārstāvji bija nonākuši pie vienprātības, viņi uzrakstīja savu lēmumu komitejā un izsūtīja to draudzēm, kur bija izcēlusies problēma: Antiohiņā, Sirijā un Kilikijā (Ap. d. 5:23).

Locekļi pieņēma Jeruzālemes koncila lēmumu un priecājās, ka Svētais Gars ir vadījis viņus, risinot šo dilemmu (Ap. d. 15:30-35).

Ja tu esi septītās dienas adventistu draudzes loceklis, tad esi iesaistīts draudzes struktūrā. Kāda ir tava loma šajā struktūrā, un kā tu varētu iesaistīties vēl labāk?

SASNIEDZOT VIENOTĪBU

Jo tuvāk mēs nākam Jēzum, jo tuvāki kļūstam cits citam. Mēs skatāmies ar jaunu garīgu redzi. Kristus Gars padara mūs spējīgus citādi skatīties citam uz citu. Mazās lietas, kas mūs kādreiz apgrūtināja, Kristus žēlastībā ir atņemtas. Naidīgums Kristus lielajā žēlastībā ir pazudis. Vecie rēķini un strīdi, cik vien iespējams, ir nolikti malā. Barjeras ir salauztas. Evaņģēlijs dziedina salauztās attiecības.

Kad Vasarsvētkos tika izliets Svētais Gars visā tā pilnībā, mācekļu attieksme citam pret citu būtiski izmainījās. Gaismā, kas izstaroja no krusta, viņi cits citu ieraudzīja citādi.

„Katrs kristietis savā brālī redzēja atklājamies dievišķo mīlestību un žēlastību. Dominēja tikai viena interese, kas izslēdza visas pārējās. Ticīgo centieni izpaušas Kristum līdzīga rakstura atklāšanā un darbā pie Viņa valstības paplašināšanas.” (E. Vaita „Apustuļu darbi”, 48. lpp.)

Uzraksti, kas veicināja pirmā gadsimta kristiešu vienotību! Kāpēc tam bija tik liels spēks apvienot kristiešus? Mat. 18:16-20; Ap. d. 1:14; 12:5, 12; 6:7; Mat. 28:16-20.

Mēs nevaram sasniegt vienotību, cerot un ilgojoties pēc tās. Jaunās Derības draudze kopā lūdza un runāja. Viņi kopā pētīja Dieva Vārdu un kopā dalījās savā ticībā. Lūgšana, Bībeles izpēte un liecināšana ir spēcīgi līdzekļi, kas rada, veicina un uztur draudzes vienotību. Lūdzot cits par citu, mēs kļūstam tuvāki. Piedalīšanās evaņģelizācijas pasākumos sabiedrības labā rada vienotības un kopības sajūtu. Dzīvas, dinamiskas, vienotas un atdzīvinātas draudzes locekļi kopā lūdz, pēta Dieva Vārdu un kalpo sabiedrībai.

Kādi spēki ir „iesaistīti spēlē”, kas apdraud tavas vietējās draudzes vai pat visas draudzes kopienas vienotību? Kāpēc ir svarīgi saprast, kas ir šie spēki, un būt gataviem stāties tiem pretī? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Pirmie mācekļi cits no cita lielā mērā atšķirās. Viņiem bija jāklūst par pasaules skolotājiem, un tie pārstāvēja dažādus rakstura tipus. Lai sekmīgi veiktu darbu, uz kuru tie tika aicināti, šiem vīriem, kas bija atšķirīgi rakstura īpašībās un dzīves ieradumos, vajadzēja kļūt vienotiem savās jūtās, domās un rīcībā. Kristus mērķis bija nodrošināt šo vienotību. Tāpēc Viņš centās vispirms tos savienot ar Sevi.” (E. Vaita „Apustuļu darbi”, 20. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc vienota draudzes struktūra mums ir tik svarīga? Kas notiktu ar mūsu misiju, mūsu vēsti un draudzi kopumā, ja draudzēm, savienībām, ūnijām vai divīzijām būtu jāizvēlas pašām savs virziens? Iedomājies, kāds haoss tad rastos.

2. Grupā atbildiet uz jautājumu: kāpēc es esmu septītās dienas adventists?

3. Lai arī cik svarīga draudzei ir vienotība, vai dažas citas lietas nav vēl svarīgākas? Ja jā, tad kas? Piemēram, lai risinātu jautājumus ar tiem, kas sludināja doktrīnas, kurām viņš nepiekrīta, Pāvils rakstīja: „Bet, ja arī mēs vai kāds eņģelis no debesīm jums sludinātu citu evaņģēliju nekā to, ko esam jums pasludinājuši, lāsts pār to! Kā jums jau agrāk esam sacījuši, tā arī tagad vēlreiz saku: ja kāds jums sludina citu evaņģēliju nekā to, ko jūs esat saņēmuši, lāsts pār to!” (Gal. 1:8, 9) Kas šeit bija noticis ar vienotību vai vismaz ar šiem cilvēkiem?

4. Pakavējies vairāk pie jautājuma par to, cik svarīga ir vēsts un misija mūsu, septītās dienas adventistu, identitātei. Galu galā, kāda būtu mūsu pastāvēšanas jēga bez šīs vēsts, ko nesludina neviens cits pasaulē? Tajā pašā laikā – kādas citas lietas apvieno mūs, septītās dienas adventistus? Tas ir, lai gan mēs nebūtu nekas, ja nebūtu mūsu misijas un vēsts, kas vēl ir tāds, kas mums pašiem palīdz saprast, kas mēs esam, un kāpēc tas arī ir svarīgi?

5. Kāpēc vienotība ir tik svarīga jebkurai atmodai un reformācijai mūsu vidū?

IZŠĶIRŠANAS SPĒJAS – ATMODAS SARGS

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jāņa 17:3; 1. Jāņa 2:3-6; Mat. 23:27, 28; 2. Tes. 2:9-12; 1. Kor. 12:4-7.

ATMIŅAS PANTS:

„Redzi, es mīlu Tavas pavēles, piešķir man jaunu spirtumu, Kungs, pēc Tavas žēlastības!” (Ps. 119:159)

Savas kalpošanas sākumā es dzīvoju kopā ar ģimeni Tenisijas lauku apgabalā. Kādu dienu istabā ienāca liels vīrs, smēķēdams lielu cigāru, un paziņoja, ka Kungs viņam ir izārstējis plaušu vēzi!

Es bieži pārdomāju šo piedzīvojumu. Šis vīrs nopietni ticēja, ka Svētais Gars ir viņu brīnumainā veidā dziedinājis. Un tomēr – vai ticība tam, ka viņš ir dziedināts, padarīja to par patiesību? Vai zīmes un brīnumi vienmēr ir pierādījums Svētā Gara darbam? Vai mēs varam balstīt savu ticību tikai uz zīmēm un brīnumiem? Kāda loma zīmēm un brīnumiem ir viltus atmodās?

Atmodas kontekstā mums vajadzētu jautāt: vai tā ir patiesība, ka velns var radīt reliģisku viltus sajūsmu un atstāt iespaidu, ka notikušais ir patiesā atmoda?

Šajā nedēļā mēs pētīsim garīgos patiesās atmodas indikatorus un salīdzināsim tos ar acimredzamām viltus zīmēm. Zinot šo atšķirību starp abām atmodām, mēs varam pasargāt sevi no ienaidnieka maldiem.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 24. augustā!

DIEVA GRIBA UN VIŅA VĀRDS

Patiesš garīgums ir vērsts uz Dieva pazīšanu un Viņa gribas darīšanu (Jāņa 17:3, Ebr. 10:7). Jebkura tā sauktā „atmoda”, kas drīzāk pievēršas piedzīvojumiem, nevis uzticīgai paklausībai Dieva Vārdam, nekādā ziņā nav patiesā atmoda. Svētais Gars nekad nevadīs mūs turp, kurp neved Dieva Vārds. Svētais Gars vada mūs ar Vārdu (2. Tim. 3:15, 16). Dieva Vārds ir jebkuras patiesas atmodas pamats un sirds.

Ko šie panti no Ps. 119 stāsta par atmodu un par Dieva Vārdu? Uzraksti visas garīgās īpašības, ko Dieva Vārds atklāj mūsu dzīvē! Ps. 119:25, 28, 49, 50, 67, 81, 105, 116, 130, 154. Ko šie apsolījumi nozīmē praktiski mūsu piedzīvojumos ar Kungu?___

Jēzus svētrunā par dzīvības maizi izskaidro visu atmodas un garīgās dzīves pamatbūtību. Viņš saka: „Gars dara dzīvu, miesa neder nenieka; vārdi, ko Es jums runāju, ir gars un dzīvība.” (Jāņa 6:63) Jēzus apgalvojums ir ārkārtīgi nozīmīgs. Svētais Gars, kurš ir jebkuras garīgās atmodas avots, runā caur Dieva Vārdu, lai tiem, kas to satver ticībā, būtu dziļāka garīgā dzīve. Atmoda notiek tad, kad Svētais Gars iespiež prātos Jēzus vārdus. Tāpēc Glābējs teica: „Cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikkatra vārda, kas nāk no Dieva mutes.” (Mat. 4:4)

„Daudzās atmodās, kas notikušas pēdējos piecdesmit gados, lielākā vai mazākā mērā ir darbojušies tie paši iespaidi, kas nākotnē atklāsies daudz plašākās kustībās. Tiek uzbudinātas jūtas, patiesais sajaukts ar viltoto, kas viss ļoti labi kalpo cilvēku maldināšanai. Tomēr nevienam nav jātiec pieviltam. Dieva Vārda gaismā nav grūti saskatīt šo kustību raksturu. Kur vien cilvēki nevēriģi izturas pret Bībeles liecību vai novēršas no skaidrajām, dvēseli pārbaudošajām patiesībām, kas prasa pašizliedzību un atteikšanos no pasaules, tur mēs varam būt droši, ka Dievs tos nav vadījis.” (Elena Vaita „Lielā cīņa”, 464. lpp.)

Patiesas atmodas būtība ir atklāt Dieva gribu, kā tā izteikta Dieva Vārdā. Jēzus dzīvoja Svētā Gara pildītu dzīvi. No Savas dzimšanas līdz nāvei Viņu vadīja un spēcīnāja Svētais Gars.

DIEVA MĪLESTĪBA UN VIŅA LIKUMS

Atmoda nozīmē Jēzus iepazīšanu. Tā ir dvēseles garīgo spēju atmodināšana. Tā ir personīga un dzīvinoša pieredze ar Glābēju. Pazīt Jēzu, pa īstam iepazīstot Viņu kā draugu, – tā ir atmodas patiesā būtība. No savas dziļās personīgās pieredzes ar Jēzu apustulis Pāvils līdzdalīja, ka viņš lūdz par efeziešiem, lai viņi „izprastu Kristus mīlestību, kas ir daudz pārāka par katru atziņu, un, ar to piepildīti, iegūtu visu Dieva pilnību” (Ef. 3:19).

Gala laika stāstā par jaunavām piecām bija dievbijības un reliģijas forma, bet trūka tuvas personīgas pieredzes ar Jēzu. Atsaucoties uz šo lielo vajadzību, Jēzus teica: „Patiesi es jums saku: es jūs nepazīstu.” (Mat. 25:12)

Dieva pazišana vienmēr vada pie paklausības. Dieva likums atklāj Viņa mīlestību. Dziļākas attiecības ar Kristu rada lielāku vēlmi iepriecināt Viņu. Paklausība ir mīlestības auglis. Jo vairāk mēs Viņu mīlam, jo vairāk ilgojamies Viņam paklausīt. Jebkura tā saucamā atmoda, kas nepiemin nožēlu par tiem laikiem, kad mēs labprātīgi pārkāpām Viņa likumu, ir aizdomīga. Reliģiska dedzība var veicināt īslaicīgu reliģisku pacēlumu, bet ilgstošas garīgas izmaiņas nenotiks.

Ko apustulis Jānis saka, kas ir pierādījums tam, ka kāds patiešām pazīst Dievu?
1. Jāņa 2:3-6, 4:7, 8, 20, 21. _____

Šajos pantos Jānis pasaka divas svarīgas atziņas. Pirmkārt, Dieva pazišana vada pie Viņa likumu ievērošanas. Otrkārt, mīlošs Dievs vada uz mīlestību citam pret citu. Jāņa doma ir skaidra. Īsts garīgums izmaina dzīvi. Atmodas sirds nav siltas jūtas, kas liek sajusties tuvu Jēzum. Tā ir pārveidota dzīve, pilna prieka kalpot Jēzum. Dieva lielais mērķis visās atmodās ir vilkt mūs sev tuvāk, padziļināt mūsu pakļaušanos Viņa nodomam mūsu dzīvē un atbrīvot mūs, lai mēs varētu liecināt un kalpot Viņa lietai.

Kādas ir tavas personīgās attiecības? Ko šīs attiecības stāsta par tavu staigāšanu ar Kungu? Kādā ziņā tev vajadzētu piedzīvot izaugsmi gan attiecībās ar Dievu, gan ar citiem? _____

FORMĀLISMS, FANĀTISMS UN TICĪBA

Viens no patiesas atmodas izaicinājumiem ir izlauzties cauri ledainajai aukstā formālisma virsmai, vienlaikus izvairoties no fanātisma niknajām ugunīm. Formālisms ir nelokāmi ieslēgts pašreizējā lietu stāvoklī. Tas ir apmierināts ar ārēju reliģijas formu, noliedzot dzīvo ticības realitāti. Fanātismam ir nosliece krist galējībās. Tas ienes reliģiskas dīvainības. Tam ir nosliece būt nelīdzsvarotam, pievērsties vienam ticības aspektam, bet atstājot novārtā visus pārējos. Fanātisms bieži ir paštaisns un tiesājošs. Apustulis Pāvils ilgojās, kaut kristīgā draudze nebūtu „mazgadīgi bērni, kas cilvēku viltus spēlē, viņu viltīgas rīcības piekrāpti, tiek šurpu turpu svaidīti, padodamies katram mācības vējam” (Ef. 4:14).

Ko mēs par aukstu formālismu uzzinām Jēzus farizeju nosodījumā? Mat. 23:27, 28; Lūk. 11:39, 40; Marka 7:5-9. _____

Ko mēs uzzinām par tiem, kas domāja, ka zīmes un brīnumi pierāda, ka viņi ir uzticīgi Jēzus sekotāji? Mat. 7:21-23. _____

Dziļākā problēma abos gadījumos ir sirds nodošana. Zīmes un brīnumi nekad nevar ieņemt īstas Bībeles ticības vietu. Tie nevar aizvietot pakļaušanos Dieva Vārdam un Viņa gribai. Patiesas atmodas būtība ir tik dziļa ticība, kas vada uz paklausīgu dzīvi, nodotu Dieva gribai. Bībelē balstīt atmoda atbalso Jāņa vārdus: „Jo viss, kas ir dzimis no Dieva, uzvar pasauli, un šī ir tā uzvara, kas uzvarējusi pasauli – mūsu ticība.” (1. Jāņa 5:4)

„Kas tā ir par ticību, kas uzvar pasauli? Tā ir ticība, kas padara Kristu par tavu personīgo Glābēju – ticība, kas, atzīstot savu bezpalīdzību, savu pilnīgo nespēju glābt sevi, kā savai vienīgajai cerībai pieķeras Palīgam, kas ir spēcīgs, lai glābtu.” (E. Vaita „Reflecting Christ”, 21. lpp.)

Kāda ir tava nosliece: uz formālismu un tradīcijām vai vairāk uz piedzīvojumiem un sajūsmu? Ja tu vairāk sliecies uz kādu no šīm pusēm, kā tu vari atrast pareizo līdzsvaru? _____

KALPOŠANA UN BRĪNUMI

Viltus atmoda bieži liek savu uzsvaru uz brīnumiem. Īsta atmoda pievēršas kalpošanai. Viltus atmoda uzsver iespaidīgas zīmes un brīnumus. Īsta atmoda atzīst, ka vislielākais brīnums ir izmainīta dzīve.

Jēzus dziedināšanas brīnumi apliecina faktu, ka Viņš ir Mesija. Kā mūsu līdzjūtīgais Pestītājs, Glābējs bija norūpējies par cilvēku ciešanu atvieglošanu. Bet vēl vairāk Viņš bija norūpējies par visu to cilvēku glābšanu, ko Viņš bija aizskāris ar Savu dziedinošo žēlastību. Jēzus glābjošās kalpošanas mērķis bija „meklēt un glābt” pazudušos cilvēkus (Lūk. 19:10). Runājot ar reliģiskajiem vadītājiem par paralizēto vīru, Jēzus paziņoja: „Bet lai jūs zinātu, ka Cilvēka Dēlam ir vara virs zemes grēkus piedot.” Viņš saka uz triekas ķerto: ‘Celies, ņem savu gultu un ej uz mājām.’” (Mat. 9:6) Pūlis, reaģējot uz šo brīnumu, slavēja Dievu (Mat. 9:8).

Brīnumi bija Jēzus glābjošās kalpošanas rezultāts, bet tie nebija galvenais iemesls, kāpēc Viņš nāca uz zemi.

Ko mēs varam mācīties no šiem pantiem par to, kā cilvēki pēdējās dienās var tikt piekrāpti? 2. Tes. 2:9-12; Mat. 24:11-13, 24; Atkl. 19:20. _____

Šos cilvēkus ir piekrāpuši viltus brīnumi, „jo viņi neuzņēma patiesības mīlestību”. Kad ilgas pēc iespaidīgas izrādes ir daudz svarīgākas nekā ilgas pēc jaunas dzīvības Kristū, tad prāts kļūst atvērts krāpšanai. Līdzību par bagāto vīru un Lācaru Jēzus noslēdz ar zīmīgiem vārdiem: „Ja tie neklausu Mozu un praviešus, tie neticēs arī tad, ja kāds no miroņiem celtos augšām.” (Lūkas 16:31) Citiem vārdiem sakot, iespaidīgas zīmes un brīnumi nekad nevar ieņemt Dieva Vārda vietu – tā izpratni un ievērošanu. Paklausība Dievam ir pirmajā vietā. Zīmes un brīnumi, ja tādi notiek, vienmēr ir tikai sekundāri.

Kādus brīnumus tu esi piedzīvojis savā dzīvē, staigājot ar Kungu? Ko tu esi iemācījies no tiem? Cik tie ir svarīgi tavai ticībai? _____

AUGĻI UN DĀVANAS

Kādi ir galvenie iemesli, kāpēc Dievs dod Savai draudzei Svētā Gara dāvanas?

1. Kor. 12:4-7, Rom. 12:4-8, Ef. 4:11-16. _____

_____

_____

Svētā Gara dāvanas var iedalīt divās lielās kategorijās: dažas dāvanas ir īpašības, citas – aicinājums. Piemēram, izpalīdzības, viesmīlības, pārliecināšanas un mācīšanas dāvanas ir īpašības, ko Dievs piešķir atsevišķiem ticīgajiem (Rom. 12:6-8). Apustuļu, praviešu, evaņģēlistu un mācītāju dāvanas ir aicinājumi, kas doti atsevišķiem ticīgajiem (Ef. 4:11, 12). Abas kategorijas kalpo līdzīgam mērķim. Tās ir piešķīris Svētais Gars, lai stiprinātu draudzes garīgo dzīvi un sagatavotu to misijai. Garīgās dāvanas nav mērķis pats par sevi. Tās ir domātas, lai svētītu draudzi.

Ko apustulis Pāvils domāja, sakot „staigājiet Garā” (Gal. 5:16)? Izlasi Gal. 5:22-25 un izraksti katru īpašību, kas rodas, staigājot Garā. Sk. arī Jāņa 15:1-7. _____

_____

_____

Ikvienu tā saucamā atmoda, kam ir maza interese par Gara augļiem, bet kas ir apsēsta ar Gara dāvanu iegūšanu, ir bīstama. Ja Dievs bagātīgi dotu Gara dāvanas ticīgajiem, kas neatklāj Gara augļus, tad draudze kļūtu par savtīgas izrādīšanās centru. Ja Dievs ieslēgtu Debesu spēkus pie bojātas garīgā spēka līnijas, tad sekas būtu katastrofālas. Sargies no virziena, kas koncentrējas drīzāk uz Svētā Gara dāvanām un spēku, nevis uz paklausību Dieva gribai un uz pārveidotu raksturu, kas atklāj Gara augļi!

Ko tu saki tiem, kas ir piedzīvojuši kaut ko tādu, ko viņš vai viņa uzskata par pārdabisku Dieva spēka atklāsmi? Kā tu varētu palīdzēt viņiem uzzināt, vai tas patiešām ir no Dieva vai no cita avota? Kā mūsu izpratne par lielās cīņas realitāti palīdz tad, kad cenšamies saprast, kas stāv aiz brīnumiem? _____

_____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Gara apsolījums netiek pienācīgi novērtēts. Tā piepildījums netiek īsti izprasts. Gara klātbūtnes trūkums ir tas, kas evaņģēlija kalpošanu padara tik bezspēcīgu. Cilvēkiem var būt izglītība, talanti, runas māksla, visas mantotās un izkoptās spējas, taču bez Dieva Gara klātbūtnes neviena sirds netiks aizsniegta un neviens grēcinieks netiks mantots Kristum. Un otrādi – ja ļaudis ir vienoti ar Kristu, ja tiem pieder Gara dāvanas, tad vistrūcīgākajiem un neizglītotākajiem mācekļiem būs spēks, kas uzrunās sirdis. Tādus Dievs padara par visspēcīgākās ietekmes kanāliem pasaulē.” (E. Vaita „Kristus līdzības”, 328. lpp.)

„Apustuļa nopietnais, sirsnīgais lūgums nepalika bez ievēribas. Svētais Gars darbojās ar varenu spēku, un daudzi, kuru kājas bija noklidušas uz svešām takām, atgriezās savā iepriekšējā evaņģēliskajā ticībā. No šī brīža viņi nesatricināmi sargāja savu Kristus dāvāto brīvību. Viņu dzīvē atklājās Gara augļi – “mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība, atturība”. Tika pagodināts Dieva Vārds, un visā apgabalā vēl daudzi pievienojās ticīgo pulkam.” (E. Vaita „Apustuļu darbi”, 388. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomā vairāk, kāda ir atšķirība starp aukstu formālismu un nevaldāmu fanātismu. Vai starp tiem vienmēr ir atšķirība? Tas ir, vai draudze var būt fanātiska un auksti formāla vienlaicīgi? Ja jā, kā tas varētu atklāties? Kāpēc abas galējības ir kaitīgas atmodai un reformācijai? Kā ir ar tavu vietējo draudzi? Kur tā atrodas šajā ziņā? Kā tu varētu tai palīdzēt iegūt pareizo līdzsvaru?

2. Kādi ir pierādījumi tam, ka pasaulē ir viltus atmodas? Kā mēs varam zināt, ka tās ir viltus atmodas? No otras puses, vai būtu nepareizi ticēt, ka Dievs izraisa atmodu starp tiem, kas, lai gan mīl Kungu, nesaprot to, ko mēs saprotam?

3. Grupā pārrunājiet atbildes uz ceturtdienas jautājumu par pārdabiskiem piedzīvojumiem ar Dievu. Ko jūs varat mācīties cits no cita atbildēm?

REFORMĀCIJA – ATMODAS REZULTĀTS

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Laiku 20:17-20; 1. Laiku 6:19, 20; Atkl. 2:1-6; Rom. 1:16, 17; Atkl. 14:6, 7, 12.

ATMIŅAS PANTS:

„Jo, kā Tas, kas svētī, tā arī tie, kas tiek svētīti, visi ir no viena; tāpēc Viņš nekaunas tos saukt par brāļiem.” (Ebr. 2:11)

Atmoda ir notiekošs process. Katru dienu Kungs aicina mūs Savas klātbūtnes priekā. Tieši tāpat, kā Izraēls ēda mannu, kas nokrita no debesīm, Jēzus katru dienu mums rīko garīgu mielastu. Katru dienu dvēsele tiek paēdināta, gars atjaunots un sirds atdzīvināta, ja mēs klusi zemojamies Viņa troņa priekšā, pārdomājot Viņa Vārdu. Īsta garīga atjaunošanās rada izmaiņas domāšanas, ieradumu un dzīvesveida modeļi. Tas ir tas, ko mēs saucam par „reformāciju”.

„Tad nu jūs mīļie, to jau zinādami, sargieties, ka, maldu līdzī aizrauti, nezaudējat savu stipro pamatu. Bet audziet mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus žēlastībā un atziņā! Viņam lai ir gods tagad un līdz mūžības dienai!” (2. Pēt. 3:17, 18) Jēdziens „reformācija” vienkārši attiecas uz „pieaugšanu žēlastībā”. Tas nozīmē atļaut Svētajam Garam saskaņot katru mūsu dzīves aspektu ar Dieva gribu. Tajās dzīves jomās, kur mēs neesam paklausījuši, atmoda no jauna pamodina mūsu ilgas patikt Dievam. Reformācija vada mūs izdarīt izaicinošo izvēli – atstāt visu, kas stāv starp mums un Viņu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 31. augustā!

PRAVIEŠA AICINĀJUMS UZ REFORMĀCIJU

Dievs bieži sūtīja Savus praviešus vadīt Izraēlu uz atmodu. Šos atmodas laikus vienmēr pavadīja reformācija. Ir svarīgi atzīmēt, ka pat tad, kad Dieva ļaudis novērsās no Viņa, viņi vēl joprojām bija Viņa izredzētie ļaudis. Viņš atkal un atkal sūtīja Savus vēstnešus vest viņus atpakaļ. Atmodas un reformācijas piemēriem, kas ir atrodami visā Vecajā Derībā, bieži ir līdzīgs raksturs.

Atmoda un reformācija Vecajā Derībā bija tad, kad tika atjaunota sirds nodošānās, lai paklausītu Dieva gribai. Kad Izraēls „devās savos ceļos” un „ikviens darīja, kas šķita taisns paša acīs” (Soģu 21:25), Dievs aizturēja Savas svētības un tauta piedzīvoja postu un sakāvi.

Kādā reizē, kad Dieva ļaudis saskārās ar vienu no lielākajiem izaicinājumiem – kauju ar amoniešiem un moābiešiem, ķēniņš Jošafāts parādīja ievērojamu garīgās vadīšanas spējas. Visā krīzes laikā ķēniņš cenās noturēt Izraēla acis pievērstas Dieva spēkam (2. Laiku 20:12).

Ķēniņš zināja, kas ir svarīgi, uzturot atmodu un reformāciju. Kādu nopietnu padomu viņš deva saviem ļaudīm? Kādu garīgu modeli atmodai un reformācijai mēs šeit ieraugām?

Izlasi 2. Laiku 20:1-20 un apkopo ķēniņa Jošafāta norādījumus Jūdejai! _____

„Dievs šajā krīzē bija Jūdas stiprums, un Viņš ir arī Savu ļaužu spēks mūsdienās. Mums nav jāuzticas valdniekiem vai jānoliek cilvēki Dieva vietā. Mums ir jāatceras, ka cilvēki ir kļūdaini un krituši un ka Viņš, kam pieder viss spēks, ir mūsu stiprais aizsargtorņis. Katrā kritiskajā gadījumā mums ir jāsaprot, ka tā ir Viņa kauja. Viņa resursi nav ierobežoti, un acīmredzamas neiespējamības padarīs uzvaru vēl lielāku.” (E. Vaita „Conflict and Courage”, 217. lpp.)

Jošafāta pieredze ilustrē atmodas un reformācijas būtību. Viņš vada Izraēlu kopīgi gavēt, lūgt, uzticēties un paklausīt Dievam.

Kā tu savos grūtību un sarežģījumu laikos vari ieviest principus, kas šeit atklāti? Kāds ir vienīgais veids, kā pa īstam vingrināt ticību? _____

PĀVILA AICINĀJUMS UZ REFORMU KORINTĀ

Pāvila vēstulē korintiešiem viņš izsaka bažas par viņu garīgo stāvokli. Daudzi locekļi bija novērsušies no Dieva ideāla. Situācija bija nopietna, iesaistīta bija arī seksuāla netiklība, kāda, kā Pāvils teica, nebija redzama pat starp pagāniem (1. Kor. 5:1). Bija radies milzum daudz problēmu, kas Pāvilam bija jārisina. Šāda konteksta gaismā nav grūti saprast, kāpēc Korintas draudzei bija vajadzīga atmoda un reforma.

Kādu padomu Pāvils deva korintiešiem attiecībā uz viņu garīgo dzīvi? Kas ir šo pantu galvenā doma? 1. Kor. 6:19, 20; 9:24-27; 13:13; 15:1, 2, 27, 28. _____

Apustulis Pāvils mudināja Korintas ticīgos stingri turēties pie savas ticības un Dieva godu padarīt par galveno mērķi savā dzīvē. Viņš vēlreiz pārliecināja korintiešus par savu mīlestību un garantēja, ka Dieva spēks ir lielāks nekā jebkura kārdināšana, ar ko viņi saskārās (1. Kor. 10:13).

Kā Korintas draudze atsaucās Pāvila padomam? 2. Kor. 7:8-12. _____

Pāvils bija ļoti priecīgs par korintiešu atsaucību. Lai gan viņam vēl joprojām bija bažas, viņš rakstīja: „Es priecājos, ka varu uz jums pašauties visās lietās.” (2. Kor. 7:16) Kāda izmaiņa! Savā pirmajā vēstulē korintiešiem Pāvils izteica draudzei stingru rājienu jutekliskuma dēļ. Otrajā vēstulē viņš izsaka pilnīgu uzticību viņu jaunajai pieredzei ar Dievu. Svētais Gars atnesa korintiešiem garīgu atjaunošanos. Šī atmoda radīja atbilstošas reformas. Reforma vadīja izmainīt ieradumus, dzīvi un attiecības. Korintieši vēl joprojām saskārās ar garīgiem izaicinājumiem. Viņiem bija sava daļa pārbaudījumu, taču viņi parādīja ievērojamu izaugsmi savā kristīgajā ticībā. Atmoda un reformācija nav universāls līdzeklis, lai atrisinātu visas mūsu garīgās problēmas. Tās ir daļa no notiekošā ticības ceļojuma.

ATKLĀSMES GRĀMATAS AICINĀJUMS UZ REFORMU EFEZĀ

Septiņas draudzes, kas aprakstītas Atklāsmes 2. un 3. nodaļā, aino kristīgo draudzi vēlākajos gadsimtos. Šis ir uzskats, ko Bībeles pētnieki ir nesuši cauri visiem gadsimtiem. Vēsturiski arī septītās dienas adventisti ir ieņēmuši šādu pozīciju.

Enģelis liek Jānim rakstīt, „ko tu redzēji, kas ir un kas notiks turpmāk” (Atkl. 1:19). Atklāsmē par septiņām draudzēm attiecas uz pagātņi, tagadni un nākotni. Tā ziņo par Dieva draudzes uzvarām, kā arī par to sakāvi. Lai gan septiņas draudzes var aino vēsturisko kristīgās ticības gaitu cauri gadsimtiem, katrā no šo draudžu aprakstiem ir arī svarīgas mācības Dieva ļaudīm mūsdienās.

Efezas draudzes apraksts, piemēram, ir spilgta ilustrācija Debesu aicinājumam uz atmodu un reformu.

Izlasī Atkl. 2:1-6! Kas labs ir pateikts par šo draudzi? Bet vienlaikus – kādas ir tās problēmas? _____

Šeit Efeza ir pielīdzināta Jaunās Derības draudzei no aptuveni 31. līdz 100. gadam. Šie pirmie kristieši bija dedzīgi savā ticībā. Viņi nenogurstoši strādāja, lai evaņģēlijs izplatītos. Mācekļi rūpīgi sargāja draudzes doktrināro tīrību. Viņi nebija iecietīgi pret ķeceriem un bija dedzīgi patiesības aizstāvji.

Tomēr, laikam ejot, locekļi sāka zaudēt savu „pirmo mīlestību”. Viņi bija nomainījuši nodošanos pret pienākumu. Darīt Jēzus darbu kļuva svarīgāk, nekā būt attiecībās ar Viņu. Pakāpeniski un gandrīz nemanāmi viņu piedzīvotais kopā ar Jēzu slidēja prom. Viņi čakli pūlējās, lai aizstāvētu savu ticību, bet kaut kas svarīgs pietrūka viņu pašu garīgajos piedzīvojumos. Ļoti trūka mīlestības uz Jēzu un citam pret citu.

Kā bija tad, kad tu pirmo reizi uzzināji par Jēzu? Kā tu varētu vēl joprojām saglabāt šo „pirmo mīlestību”? Kāpēc ir tik svarīgi, lai tu to darītu? Kādas lietas draud tevi novērst no šīs mīlestības? _____

LUTERA AICINĀJUMS UZ REFORMU

Domājot par vārdu „reformācija”, mūsu prāti dabiski saista to ar protestantu reformāciju un Mārtiņu Luteru. Līdz tam rietumu kristietība galvenokārt bija ieslēgta tradīcijās. Draudzes principi aizēnoja Jēzus mācības. Tradīcijas tika vairāk citētas nekā Raksti. Ļaužu masas pārvaldīja bailes. Viņiem bija vāja pārliecība par glābšanu, vai arī tās nebija vispār. Samulsuši un apjukusi viņi cīnījās, lai noticētu, ka Dievs patiešām ilgojas viņus glābt.

Šajā svarīgajā reliģijas vēstures brīdī Dievs pamodināja Mārtiņu Luteru, lai vadītu Viņa ļaudis uz pamatīgu reformu. Luters gadiem bija cīnījies ar vainas apziņu, līdz evaņģēlija gaisma guva virsroku.

Izlasi šos pantus no Vēstules romiešiem. Kāpēc tiem bija tāda spēcīga ietekme uz Lutera dzīvi? Kāpēc tie ir tik svarīgi, vadot mūs uz ticības atmodu un reformāciju?
Rom. 1:16, 17; 3:21-25; 5:6-11; 8:1-4.

„Dievs var taisnot grēciniekus tikai tad, ja Viņš piedod viņu grēkus, atlaiž sodu, ko viņi ir pelnījuši, un izturas pret viņiem tā, it kā viņi būtu patiešām taisni un nebūtu grēkojuši, uzņemot viņus ar dievišķu labvēlību un izturoties pret viņiem tā, it kā viņi būtu taisni. Viņi ir taisnoti, tikai pateicoties viņiem piešķirtajai Kristus taisnībai. Tēvs pieņem Dēlu, un, pateicoties Viņa Dēla salīdzinošajam upurim, pieņem grēcinieku.” (Ellen G. White „Selected Messages”, 3. sēj., 194. lpp.)

Izpratne par žēlastību pārveido dzīvi. Tā ir kristietības būtība. Nepelnītā Dieva žēlastība, kas mums patiesībā nepienākas, ir mūsu ticības pamatakmens. Pateicoties Jēzus dzīvei, nāvei, augšāmcelšanai un priestera kalpošanai, mums pieder mūžīgās dzīvības dāvana. Saņemot to ticībā, mēs varam būt pārliecināti par glābšanu.

Atmoda nozīmē katru dienu novērtēt žēlastības dāvanu. Nav nekā garīgi paceļošāka par ikdienas prieku par Dieva labestību un žēlastību. Reforma ir vienkārši šīs žēlastības izdzīvošana visā, ko mēs darām.

Pārdomā lielisko cerību, ka glābšana ir atrodama tajā, ko Kristus ir paveicis tavā labā. Kāpēc šai patiesībai ir jābūt pamatā ikvienai atmodai un reformai tavā dzīvē?

DEBESU AICINĀJUMS UZ REFORMU GALA LAIKĀ

Septītās dienas adventistu draudze ir reformas kustība. Tā ir Dieva izsaukta, lai atjaunotu Bībeles patiesības, kas bija zudušas pirms daudziem gadsimtiem. Lai gan Svētais Gars spēcīgi darbojās caur reformatoriem, bija svarīgas patiesības, ko viņi nevarēja pilnībā saprast. Dievam vēl joprojām ir lielāka patiesība, ko atklāt Saviem ļaudīm.

Dievs nav ieinteresēts, ka mēs saprotam patiesību tikai tāpēc, lai piepildītu savus prātus ar reliģisko zināšanu apjomu. Bībeles patiesības ir logs uz Viņa sirdi. Tās atklāj kaut ko no Viņa rakstura. Jo skaidrāk mēs saprotam Viņa Vārda patiesības, jo pilnīgāk mēs sapratīsim Viņa mīlestības dziļumu. Viltus mācības izkropļo Viņa raksturu. Patiesība atmasko velna melus un atklāj, kas viņš patiesībā ir (piemēram, mācība par mūžīgām mocībām ellē, ko ir izgudrojis sātans).

No brīža, kad Debesīs iesākās lielā cīņa, sātans ir centies apmelot Dieva raksturu. Viņš ir melojis par Dieva nodomiem pret Saviem radījumiem. Bet dzīvē, ko Viņš dzīvoja, patiesībā, ko Viņš mācīja, un nāvē, kurā Viņš nomira, Jēzus atklāja, kāds patiesībā ir Viņa Debesu Tēvs.

Izlasī Dieva gala laika atmodas un reformas vēsti (Atkl. 14:6, 7, 12)! Izlasī rūpīgi, kas šeit ir pateikts. Ko šie panti mums māca par Dieva raksturu? _____

Dieva „mūžīgā evaņģēlija” vēsts gala laikam ietver aicinājumu paklausīt Dieva gribai tiesas stundas gaismā. Tiesa atklāj visam universam gan Dieva taisnību, gan žēlastību. Evolūcijas laikmetā Jēzus reformācijas vēsts aicina Savus ļaudis atgriezties pie Radītāja pielūgsmes patiesajā Bībeles sabatā. Sabats ir pārsteidzošs rājiens kļūdainajai Darvina evolūcijas mācībai un bargajam un vardarbīgajam Dieva ainojumam, ko tā piedāvā.

Ko nozīmē tas, ka visu šo vēstu pamatā ir „mūžīgais evaņģēlijs”? Kā mēs varam ik dienas dzīvot ar pārliecību, ka šī evaņģēlija vēsts ir domāta mums, lai arī kādas būtu mūsu kļūdas? Kāpēc ir tik svarīgi, lai tu ik dienas pieņemtu evaņģēlija vēsti savai dzīvei? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Atmodai un reformai jānotiek Svētā Gara vadībā. Atmoda un reforma ir divas dažādas lietas. Atmoda nozīmē atjaunotu garīgo dzīvi, prāta un sirds uz-
mundrināšanu, augšāmcelšanos no garīgās nāves. Reformācija nozīmē reorga-
nizēšanu, izmaiņas idejās un teorijās, ieradumos un rīcībā. Reformācija nes līdzī-
labo taisnības augli, ja vien tā ir saistīta ar Gara atmodu. Atmodai un reformāci-
jai ir jāizdara savs darbs, un, darot šo darbu, tām ir jāsavienojas kopā.” (E. Vaita
„The Advent Review and Sabbath Herald”, Feb. 25, 1902.)

„Lai arī kāda būtu cilvēku vārdos izteiktā ticības apliecība, tie, kas reliģiskās
lietās vairāk vadās no pasaulīgās gudrības nekā no principiem, sirdi kalpo pa-
saulei. Mums patiesība jāizvēlas tāpēc, ka tā ir patiesība, un sekas jāatstāj Dieva
ziņā. Par savām lielajām reformām pasaule ir daudz parādā vienkāršajiem ticī-
giem, šiem bezbailīgajiem cilvēkiem, kas vadījušies no pamatlikumiem. Tādiem
vīriem reformas darbs uz priekšu jāvirza arī mūsu dienās.” (E. Vaita „Lielā cīņā”,
460. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Aicinot uz atmodu un reformāciju, kam ir jābūt vispirms – atmodai vai
reformācijai? Kāpēc?

2. Kāpēc atmoda un reformācija ir saistītas ar sirdi vairāk nekā jebkas cits?
Kāpēc mums vajadzētu sākt ar sevi, katram izdarot apzinātu izvēli atjaunot savas
gaitas ar Kungu, nākt Viņam tuvāk un nopietnāk nekā jebkad agrāk censties
darīt Viņa prātu? Kādas briesmas draud, gaidot, lai to darītu cilvēks, kas sēž
tevis blakus baznīcas solā, vai lai to uzsāktu mācītājs? Kāpēc tev tagad vajadzētu
izvēlēties pakļauties pilnīgāk Kungam, lai Viņš strādātu tevī?

3. Nekas nevar nogalināt aicinājumu uz atmodu un reformāciju vairāk nekā
skarba un tiesājošais gars pret tiem, kas nedzīvo pēc tādiem standartiem, pēc
kādiem, kā mums liekas, viņiem vajadzētu dzīvot. Kā mēs varam iemācīties
izvairīties no bīstamām lamatām, vienlaikus stāvēt par patiesībām, kas mums ir
uzticētas?

REFORMĀCIJA – LABPRĀTĪBA AUGT UN MAINĪTIES

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Jāņa 2:1-9, Fil. 2:12-14, Mat. 26:31-35, Jāņa 20:24-29, Lūk. 15:11-21, Jāņa 5:1-14.

ATMIŅAS PANTS:

„Toties Viņš dod lielāku žēlastību; tādēļ raksti saka: Dievs stājas pretim lepniem, bet pazemīgiem dod žēlastību. Tad nu padodieties Dievam, stājieties pretim velnam, un viņš bēgs no jums.” (Jēk. 4:6, 7)

Pirms Vasarsvētkiem mācekļiem bija nozīmīgas garīgās vajadzības. Viņu izpratne par Dieva plānu bija aizēnota. Viņi nebija sapratuši Jēzus misiju. Pēc tam, kad viņus bija skārusi dievišķā žēlastība, Kristus mīlestība salauza viņu sirdis. Viņi piedzīvoja atmodu un reformāciju.

Atmoda ir dziļāku garīgo ilgu pamošanās. Tā ir mūsu garīgo ilgu pieaugšana, sirdīm ciešāk pietuvojoties Dievam, pateicoties Svētā Gara mudinājumiem. Atmoda nenozīmē, ka mums nav bijusi iepriekšēja pieredze ar Jēzu. Drīzāk tā aicina mūs uz dziļāku un bagātīgāku pieredzi. Reformācija aicina mūs augt un mainīties. Tā aicina mūs pacelties pāri savam esošajam stāvoklim garīgā ziņā. Tā aicina mūs pārbaudīt savu dzīvi Bībeles vērtību gaismā un ļaut Svētajam Garam dot mums iespēju izdarīt jebkuras nepieciešamās izmaiņas, lai dzīvotu paklausībā Dieva gribai.

Šajā nedēļā mēs pētīsim to Jaunās Derības ticīgo dzīvi, kas piedzīvoja augšanu un savas garīgās pieredzes pārmaiņu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 7. septembrī!

ŽĒLASTĪBA, LAI AUGTU

Staigājot ar Jēzu, mācekļu dzīve uzrādīja pastāvīgu garīgu augšanu. Kad Kristus aicināja Savus mācekļus, viņu attieksme un rīcība pavisam noteikti neatspoguļoja Viņa rakstura piemilību.

Izlasi Lūk. 9:51-56 un Mat. 20:20-28! Kā šie panti atklāj Jēkaba un Jāņa domāšanu? _____

Jēkabam un Jānim bija daži nopietni rakstura trūkumi. Viņi nebija sagatavoti atklāt Kristus mīlestību pasaulē. Viņi nebija apmācīti pasludināt žēlastības vēsti tiem, kas nebija izmainījuši savu dzīvi.

Neņemot vērā savus nopietnos rakstura trūkumus, Jēkabs un Jānis ilgojās pilnīgāk atklāt Jēzus raksturu. Viņi ilgojās pēc pārveidošanas un reformācijas savā attieksmē. Izaugsme un izmaiņas ir daļa no mūsu kristīgās pieredzes.

Izlasi 1. Jāņa 2:1-9! Ko šie panti runā par lielajām izmaiņām, kas nāca pār Jāni pēc Jēzus nāves? Ko tie mums māca par to, ko nozīmē būt Jēzus sekotājam? _____

Ir tik viegli krist mazdūšībā savas personīgās garīgās izaugsmes dēļ, īpaši tad, ja patiesi gribam piedzīvot atmodu un reformāciju savā dzīvē. Kad jūties mazdūšīgs, kad jūties tā, it kā tu būtu piedzīvojis garīgu neveiksmi un ej pazušānā, uz kādiem apsolutajumiem vari atsaukties, kas parādītu, kāpēc tu nekādā gadījumā nedrīksti padoties un kāpēc, neskatoties uz trūkumiem, tu vari būt drošs par savu glābšanu?

SPĒKS IZVĒLĒTIES

Izmaiņa notiek izvēles brīdī. Reformācija notiek tad, kad mēs izvēlamies nodoties Svētā Gara pārliecinošajam spēkam un pakļaujam savu gribu Dieva gribai. Dievs nekad nespiež mūsu gribu un nemanipulē ar to. Viņš ciena mūsu brīvību. Viņa Gars ietekmē mūsu prātus, pārliecina mūsu sirdis un mudina mūs darīt taisnību, bet lēmums atsaukties Svētā Gara aicinājumiem vienmēr un tikai pieder mums.

Izlasi Fil. 2:12-14! Kā šie panti parāda vajadzību sadarboties ar Dievu, lai augtu žēlastībā? Ko Pāvils domā ar vārdiem „gādājiet ar bailēm un drebēšanu, ka topat svēti”? Ko viņš domā ar „jo Dievs ir tas, kas dod jums gribu un veiksmi pēc Sava labā prāta”? _____

Mums nav iespējams gādāt par to, ko Dievs iepriekš nav devis. Viņam darbojoties mūsos ar Savu pārdabisko spēku, mēs kļūstam spējīgi pieņemt lēmumu „gādāt”, lai mūsu dzīvē atklātos žēlastība un spēks, ko Viņš tajā ir ielicis.

„Kad mirstīgais, grēcīgais cilvēks gādā ar bailēm un drebēšanu par savu glābšanu, tad Dievs ir tas, kas viņā darbojas, lai viņš gribētu un darītu pēc Dieva labā prāta. Bet Dievs negrib darboties bez sadarbības ar cilvēku. Viņam ir jāvingrina savs spēks līdz augstākajai pakāpei; viņam ir jāatklāj sevi kā piemērotu, labprātīgu skolēnu Kristus skolā; un, pieņemot žēlastību, kas viņam tik brīvi tiek piedāvāta, Kristus klātbūtne domās un sirdī ļaus viņam pieņemt lēmumu nolikt malā jebkuru grēku, lai sirds būtu pildīta ar visu Dieva pilnību un ar viņa mīlestību.” (E. Vaita „Fundamentals of Christian Education”, 134. lpp.)

Reformācija notiek tad, kad mēs sadarbojamies ar Dievu, izvēloties pakļaut Viņam visu, uz ko Svētais Gars norāda kā uz tādu, kas nav saskaņā ar Viņa gribu. Ja mēs šādu izvēli neizdarīsim (reizēm tā var būt arī ļoti sāpīga), tad pozitīvās garīgās pārmaiņas nenotiks.

Dievs neizraus no mūsu prātiem grēcīgas domas. Viņš neatņems mums noslēpumainā veidā neveselīgos ieradumus vai slepenās tieksmes. Viņš pārliecina mūs par grēku. Viņš pārliecina mūs par taisnību, bet jāizvēlas ir mums. Ja mēs to darām, Viņš dod mums spēku, bet mēs esam tie, kam katru dienu, katru brīdi ir jāizdara izvēle.

Ko nozīmē sadarboties ar Dievu, gādājot par savu glābšanu? Ko tas nenozīmē? Kad pēdējo reizi tu juties dziļi pārliecināts par kaut ko un, pateicoties Dieva žēlastībai, uzvarēji, vienalga, cik grūta bija cīņa? _____

PĀRLIECĪBA UN ŠAUBAS

Kas nepareizs bija Pētera attieksmē pie krusta? Mat. 26:31-35. _____

Pēteris nesaprata, cik vilinošs ir ļaunais. Viņš centās stāties pretī sātana kārdināšanām pats savā spēkā. Būdam pilns ar pašiedvestu pārliecību, viņš maz saprata krīzi, kas tuvojās. Augstā priestera pagalmā, drebnot kalpa meitenes jautājuma dēļ, Pēteris noliedza Kungu (Mat. 26:69-75). Jēzus bija brīdinājis Pēteri jau iepriekš. „Sīmani, Sīmani, redzi, sātanam ļoti iegribējies jūs sijāt kā kviešus. Bet Es esmu lūdzis par tevi, lai tava ticība nemitētos. Un, kad tu atgriezīsies, tad stiprini savus brāļus!” (Lūk. 22:31, 32) Jēzus izteiciens nodrošina pārsteidzošu Pētera garīgā stāvokļa analīzi. Uzticoties pats savam spēkam, Pēteris novērsās no Kunga. Tāpēc Jēzus izmantoja vārdus „kad tu atgriezīsies”. Pēterim bija vajadzīga garīga atmoda. Viņam bija vajadzīga attieksmes maiņa. Viņam bija vajadzīga reformācija.

Izlasi Jāņa 20:24-29! Ko šie panti atklāj par Tomu? Kādu mācību mēs no tā varam paņemt sev? _____

Pēterim un Tomam bija kopīga iezīme. Viņu pieeja ticībai bija no ļoti cilvēciskas perspektīvas. Pēteris uzticējās tam, ko viņš varēja izdarīt, Toms – tam, ko viņš redzēja. Viņi bija atkarīgi no sava cilvēciskā sprieduma. Bet Vasarsvētki ienesa pārmaiņas. Pārveidotais Pēteris bezbailīgi sludināja, un Vasarsvētkos tika kristīti trīs tūkstoši cilvēku (Ap. d. 2:41). Pēteris saprata, ka viņam noteikti nav spēka dziedināt kroplo vīru, bet Jēzum šāds spēks bija (Ap. d. 3:2-9). Kad autoritātes centās aplklusināt viņa balsi, Pēteris pasludināja: „Mēs nevaram nerunāt par to, ko esam redzējuši un dzirdējuši.” (Ap. d. 4:20) Pēteris bija izmainīts cilvēks. Arī Toms bija izmainīts. Uzskata, ka viņš devās uz Indiju, lai sludinātu evaņģēliju. Lai gan par viņu nekas daudz nav teikts, mēs varam būt droši, ka pēc Vasarsvētkiem arī viņš bija kļuvis jauns cilvēks.

Kam tu esi līdzīgāks savā raksturā – Pēterim vai Tomam? Ko tu vari mācīties no viņu pieredzes, lai nepieļautu līdzīgas kļūdas? _____

PĀRLIECĪBA ATGRIEZTIES

Izlasi Lūk. 15:11-21! Kāda īpaša attieksme un rīcība noveda pazudušo dēlu pie lēmuma atgriezties mājās? Kādus atmodas un reformācijas principus mēs varam saskatīt šajos pantos? _____

Atmodu var definēt dažādi. Tomēr, lai arī kā tā tiktu definēta, vienu faktoru nevajadzētu aizmirst: atmoda nozīmē nākt mājās. Tās ir sirds ilgas iepazīt Tēva mīlestību daudz dziļāk. Reformācija ir izvēle atsaukties Svētā Gara vadībai, lai piedzīvotu izmaiņas un augšanu. Tas nozīmē izvēlēties atstāt visu, kas traucē ciešākām attiecībām ar Dievu. Pazudušais dēls nevarēja izvēlēties abus – gan cūkkūti, gan Tēva svētku galdu.

Vienkāršāk sakot, jaunais vīrietis pārāk daudz ilgojās pēc mājām, lai paliktu tur, kur viņš atrodas. Viņa sirds alka atgriezties. Tās ir sirds ilgas pēc Dieva klātbūtnes, kas liek mums ilgoties pēc atmodas un reformācijas. Tas ir sirds sauciens pēc siltā Tēva apskāvienu, kas pamudina mūs izdarīt nepieciešamās izmaiņas arī savā dzīvē.

Kad jaunais vīrietis gatavojās atgriezties mājās, viņš jau iepriekš domāja, kā atvainosies. Viņš to droši vien atkārtoja vēl un vēl. Izlasī, ko viņš teica Lūk. 15:18, 19, un Tēva teikto, pārtraucot viņu – no 20. līdz 24. pantam. Ko šie vārdi atklāj par tēva attieksmi pret dēlu un par Dieva attieksmi pret mums? _____

Lai gan dēls bija tālu no tēva redzesloka, viņš nebija tālu no viņa sirds. Tēva acis katru dienu skatījās tālumā, vai neredzēs dēlu. Vislielākā motivācija izdarīt izmaiņas savā dzīvē ir ilgas vairs ilgāk nelauzt Tā sirdi, kas mūs tik ļoti mīl. Kad zēns vērtējās dubļos kopā ar cūkām, tēvs cieta vairāk nekā viņa dēls. Atmoda notiek tad, kad Dieva mīlestība salauž mūsu sirdis. Reformācija notiek tad, kad mēs izvēlamies atsaukties mīlestībai, kas neļauj mums aiziet. Tā notiek tad, kad mēs pieņemam grūto lēmumu attiekties no tām attieksmēm, ieradumiem, domām un jūtām, kas mūs atšķir no Viņa.

Kā apgalvojums „tavs brālis bija miris, bet nu ir atkal dzīvs” definē patiesu atmodu? Ko nozīmē būt mirušam un atkal dzīvam? _____

TICĪBA, LAI RĪKOTOS

Jēzus atklāja Tēva līdzjūtību un mīlestību caur brīnumiem, ko Viņš darīja. Viņš dziedināja paralizētos cilvēkus, lai atklātu vēl lielāku spēju dziedināt paralizētās dvēseles. Viņš atjaunoja sakropļotās rokas un kājas, lai parādītu vēl lielākas ilgas atjaunot sakropļotās sirdis un prātus. Jēzus brīnumi mums māca, kā vingrināt ticību. Tie mums sniedz vērtīgas mācības par izaugsmi un pārmaiņām.

Viena no Jēzus visspēcīgākajām ilustrācijām par ticības spēku ir atrodama brīnumā par slimnieku pie Betezdas diķa. Nabaga vīrs bija gulējis pie diķa jau trīsdesmit astoņus gadus. Viņam nebija nekādas cerības. Viņa dzīvība likās nolemta postam, nabadzībai un ciešanām, kamēr atnāca Jēzus.

Izlasi Jāņa 5:1-14! Kā tu domā, kāpēc Jēzus jautāja vīram: „Vai tu gribi vesels kļūt?” (Jāņa 5:6) Vai tad tas nav acīmredzami, ka ikviens, kas ir tik ilgi cietis, vēlas būt dziedināts? Kāda bija Jēzus motivācija šajā gadījumā? Kāda bija vīra atbilde? (Jāņa 5:7) _____

Jēzus neklausījās vīra aizbildinājumos. Viņš nelika pretī aizbildinājumam savus argumentus. Viņš vienkārši teica: „Celies, ņem savu gultu un staigā.” (Jāņa 5:8) Svarīgs jautājums bija: Vai šis nabaga slimais vīrs tic Kristus vārdiem un rikojas saskaņā ar tiem, neskatoties uz to, ko viņš ir piedzīvojis? Tiklīdz vīrs izšķīrās par rīcību pēc Kristus vārdiem, Viņš viņu darīja veselu. Jēzus dziedināšanas dāvana bija Viņa vārdā. Kristus vārds saturēja sevī Svētā Gara spēku, lai paveiktu to, ko Kristus saka.

„Ja tu tici apsolījumam — tici, ka tev ir piedots un tu esi šķīstīts — tad Dievs gādā, lai tas tā notiktu; tu tieci dziedināts, tāpat kā Kristus paralizētajam deva spēku staigāt, kad šis cilvēks ticēja, ka ir dziedināts. Tas ir tā, ja tu tam tici. Negaidi, līdz tu jūti, ka esi dziedināts, bet saki: ‘Es tam ticu; tas tā ir nevis tāpēc, ka es to jūtu, bet tāpēc, ka Dievs to ir apsolījis.’” (E. Vaita „Ceļš pie Kristus”, 51. lpp.)

Kāpēc ir tik svarīgi ticēt Dieva piedošanas apsolījumam, īpaši, kad mēs jūtamies tik notiesāti un vainīgi par saviem grēkiem? Kāpēc piedošanai mūsu dzīvē ir jābūt pirms reformācijas? Kāpēc ir svarīgi ticēt, ka Kristus spēkā mēs varam uzvarēt pat tagad? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Lai neviens nevada uz domām, ka lielajā ciņā par uzvaru cilvēkam jādara maz vai nemaz; jo Dievs bez cilvēka līdzdalības viņa labā neko nedarīs. Bet, lai neviens arī nesaka, ka Jēzus jums palīdzēs pēc tam, kad jūs no savas puses būsiat darījuši visu iespējamo. “Bez Manis jūs ne nieka nespējat darīt.” (Jāņa 15,5) No sākuma līdz galam cilvēkam jābūt Kristus līdzstrādniekam. Ja Svētais Gars nes-trādās sirdī, tad mēs kļūdīsimies un kristīsim ikkatrā solī. Cilvēka pūles vienas pašas ir pilnīgi bezvērtīgas; bet sadarbība ar Kristu nozīmē uzvaru. .. Nekad neatstājiet iespaidu, ka no cilvēku puses jādara maz vai nemaz; bet drīzāk gan māciet cilvēku sadarboties ar Dievu, lai tas varētu kļūt par uzvarētāju.” (E. Vaita „Izmeklētas vēstis”, 1. sēj. 381. lpp.)

„Patiesa paklausība ir sirds paklausība. Kristus pārveidoja savu mācekļu sirdis. Ja arī mēs ļausim Kungam to darīt, Viņš mūsu domas un mērķus pavērsīs savā virzienā un mūsu sirdis un prātus pakļaus savai gribai. Tas, ko mēs darīsim, paklausīdami Jēzum, jau būs kļūvis par mūsu pašu vēlēšanos. Šķistas un svētotas gribas lielākais prieks ir darīt Viņa prātu. Kad mēs iepazīsim Dievu – un šāda iespēja mums ir dota –, tad mūsu dzīve kļūs par pastāvīgas paklausības dzīvi. Novērtējot Kristus svēto raksturu un uzturot attiecības ar Dievu, mēs ienīdīsim grēku.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 668. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kristieša dzīvē notiek pārmaiņas, ja mēs ticībā pieķeramies Dieva apsolījumiem, ticot, ka Viņš darīs tieši to, ko Viņš saka. Kādi apsolījumi mums šeit ir doti? (1. Jāņa 1:7-9, Fil. 4:13, Jēk. 1:5-8, Rom. 8:31-39) Kā tu vari iemācīties tiem ticēt pats savā dzīvē? Vēl svarīgāk, kādus lēmumus tu vari pieņemt, lai palīdzētu šiem apsolījumiem kļūt vēl reālākiem savā dzīvē?

2. Pārdomā vairāk vārdus par savas glābšanas gādāšanu “ar bailēm un dre-bēšanu”. Grupā pārrunājiet, ko tas nozīmē, īpaši, ja runa ir par glābšanu tikai ticībā. No kā mums vajadzētu baidīties, kam vajadzētu likt mums drebēt?

3. Kad bija pēdējā reize, kad tu, līdzīgi Pēterim, apsolīji Dievam kaut ko, ko pēc tam nevarēji izpildīt, lai arī cik nopietni to biji domājis tad, kad solīji? Ko tu iemācījies no šīs kļūdas? Kādus principus mēs varam atrast Bībelē, kas padara mūs spējīgus gūt uzvaras, kas mums ir apsolītas?

REFORMĀCIJA – JAUNA DOMĀŠANA

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Kol. 3:1-4; 2. Kor. 3:17, 18; 10:3-5; Rom. 12:2, 3; Jāņa 10:10; Mat. 5:13-15.

ATMIŅAS PANTS:

“Ja nu jūs ar Kristu esat augšāmcēlušies, tad tiecieties pēc tā, kas augšā, kur ir Kristus, kas paaugstināts pie Dieva labās rokas. Savas domas vērsiet uz augšu, ne uz zemes lietām.” (Kol. 3:1, 2)

Īzaks Vots ir sarakstījis vairāk nekā 750 dziesmas, ko mūsdienās dzied tūkstošiem kristiešu. Kādu reizi Votam par godu Londonā notika svinīgs gājiens. Cilvēki drūzmējās ielās, lai varētu kaut uz mirkli redzēt šo slaveno cilvēku. Kad viņa rati brauca garām kādam balkonam, kas bija pilns skatītāju, kāda sieviete bija izbrīnīta, ka šis īsaiss, vecais, salikušais vīrs bija sarakstījis tik daudz varenu dziesmu. Viņa iespiedzās: “Ko?! Jūs esat Īzaks Vots?” Vots pamāja, lai karieti apstādina. Viņš izstiepās visā savā augumā un izsaucās: “Kundze, ja es varētu iztēlēt satvert polus vai noturēt rokās visu radību, par mani varētu tik un tā spriest tikai pēc mana prāta, jo prāts ir cilvēka mēraukla.”

Īzākam Votam bija taisnība. Prāts ir cilvēka mēraukla, un reformācijā runa ir par prātu. Ja būs notikusi reformācija mūsu domāšanā, tad tā būs arī rīcībā. Reformācija notiek, Svētajam Garam saskaņojot mūsu domas ar Kristus domām. Kad tas notiek, seko mūsu rīcība.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 14. septembrī!

PRĀTA JAUTĀJUMS

Mūsu domām ir pilnībā jānosaka uzvedība. Domāšanas veids ietekmē rīcību. Un otrādi. Atkārtota rīcība ietekmē domāšanu. Kristietis ir “jauns radījums”. Vecais domāšanas modelis ir aizvietots ar jaunu (2. Kor. 5:17).

Kad burulaiva uzsāk ceļojumu uz jūru, tiek uzvilktas buras. Uzvilktās buras nosaka laivas virzienu. Ceļojuma laikā buras ir jāpieregulē, lai saglabātu pareizo kursu. Ja buras tiek atstātas novārtā, laiva ātri maina virzienu. Līdzīgi šīm burām, mūsu domas iedod virzienu garīgajai dzīvei. Kad apustulis Pāvils mudina kristiešus “vērst savas domas uz augšu” (Kol. 3:2), viņš aicina mūs vērst savas domas Debesu virzienā. Prātu veido tas, ko mēs tajos liekam iekšā. Domas veido tas, kam mēs veltām savas pārdomas.

Kāds žēlastības brīnums notiek mūsu dzīvēs, kad mēs uzlūkojam Dieva godību Viņa Vārdā? 2. Kor. 3:17, 18. _____

Uzlūkojot Jēzu Viņa Vārdā, mēs tiekam pārmainīti. Veco domu vietā rodas jaunas. Uzlūkojot Viņu, mēs kļūstam līdzīgāki Viņam. „Kā intelektuālo, tā garīgo dabu pārvalda likums, ka mēs tiekam pārvērsti uzlūkojot. Prāts pakāpeniski piemērojas uzskatiem un personām, pie kā tam atļauj kavēties. Tas pielīdzinās tam, ko ir radis mīlēt un godāt. Cilvēks nekad nepacelsies augstāk par savu skaidrības, krietnuma vai patiesības standartu. Ja tā augstākais ideāls ir viņš pats, tad neko cildenāku viņš nekad nerasniegs. Drīzāk gan tas grims arvien zemāk un zemāk. Vienīgi Dieva žēlastībai ir spēks pacelt dvēseli. Atstātam vienatnē ar sevi, cilvēkam nenovēršami jāslīd lejup.” (E. Vaita „Lielā cīņā”, 555. lpp.)

Reformācija ir saistīta ar skatīšanos uz Jēzu. Tā nozīmē Jēzu, kas piepilda mūsu prātus. Tā nozīmē Jēzu, kas veido mūsu domas. Tā nozīmē Jēzu, kas vada mūsu rīcību. Uzlūkojot Jēzu, Viņš vada mūs uz augstākiem standartiem nekā tikai nelokāma noteikumu ievērošana. Mēs nevaram pa istam raudzīties uz Jēzu un palikt tādi paši. Kad mēs domājam Viņa domas, mums ir tikai vienas ilgas, un tās ir – darīt Viņa prātu.

Kādu padomu tu dotu cilvēkam, kas cenšas padarīt Jēzu par prioritāti savā domāšanas procesā? Ko Bībele domā, runājot par „uzlūkošanu” vai „skatīšanos uz Jēzu”? _____

PRĀTA FILTRI

Ir daži vecāki, kas ir tik ļoti nobažījušies par savu bērnu interneta izmantošanas ieradumiem, ka viņi ir ieinstalējuši filtrus, lai bloķētu noteiktas mājas lapas. Citi kaut ko līdzīgu ir izdarījuši ar televīziju. Šo „elektronisko filtru” nolūks ir dažas lietas ielaist, citas atstājot ārpusē. Dievs ir sagatavojis mūsu prātiem „garīgus filtrus”. Tie ir meistarīgi izgatavoti, lai atļautu ieiet mūsu prātos tikai tām lietām, kas veido mūsu garīgo pieredzi ar Jēzu.

Kādus praktiskus norādījumus Pāvils sniedz saviem ticības biedriem par filtru, kas ir paredzēts, lai pasargātu mūsu prātus no ļaunā kaitīgās ietekmes? Kā šis padoms attiecas uz mūsu televīzijas skatīšanās, interneta lietošanas un DVD izvēles ieradumiem? Fil. 4:7, 8; Rom. 12:2.

Ir kāda ļoti vienkārša patiesība. Nav iespējams attīstīt dziļi garīgu domāšanu, ja barojam savu prātu ar vardarbību, amoralitāti, mantkārību un materiālismu. Mūsu maņas ir vērti uz prātu. Ja prāts tiek bombardēts ar stimulējošām ainām no Holivudas izklaides, to drīzāk veidos šie juteklīgie piedzīvojumi, nevis Dieva Vārda principi. Mediju producenti izlieto daudzus miljonus dolāru, lai manipulētu ar mūsu emocijām, mūsu domāšanu un lai noteiktu mūsu vērtības. Mēs varam būt pārlicināti, ka šie izklaides guru neuzdod jautājumu, kā šie produkti sagatavo cilvēkus drīzajai Jēzus nākšanai. Viņu galvenais vadmotīvs ir nauda. Septītās dienas adventistiem, kas gatavojas Kristus otrajai nākšanai, vajadzētu rūpīgi pārdomāt, pirms viņi savas dvēseles upurē uz pasaules izkaižu altāra.

Milānā, Itālijā ir liela katedrāle ar trim lielām ieejas durvīm. Virs durvīm, kas atrodas pa kreisi, ir iegravēti šādi vārdi: „Viss, kas mums patīk, ir tikai uz brīdi.” Virs labās puses durvīm ir uzrakstīti drosmīgi vārdi: „Viss, kas apgrūtina, ir tikai uz brīdi.” Un izgreznotiem burtiem virs vidū esošajām durvīm ir šāda frāze: „Pastāv tikai tas, kas ir mūžīgs.” Jautā sev: cik bieži tu domā par to, kas ir mūžīgs? Kā tava izvēle atspoguļo šīs domas?

PRĀTA AIZSARDZĪBA

“Un Dieva miers, kas ir augstāks par visu saprašānu, pasargās jūsu sirdis un jūsu domas Kristū Jēzū.” (Fil. 4:7) Šis ir brīnišķīgs apsolījums, bet mums pēc tā vajadzētu aktīvi tiekties, lai padarītu to par patiesu savā dzīvē.

Ir daudz veidu, kā mēs varam traucēt savam sargam. Mēs varam ielaist šīs pasaules izklaides atkritumu bedri. Mūsu prātus var pārvarēt dusmas, rūgtums un aizvainojums. Tie var būt iegrimuši kaitīgu izpriecu vai atkarības izraisošu ieradumu okeānā. Labā vēsts ir tā, ka Jēzus ir apsolījis sargāt mūsu prātus, ja mēs ļausim Viņam to darīt.

Izlasi 2. Kor. 10:3-5! Ko Pāvils domā, sakot, ka “mūsu cīņas ieroči nav miesīgi”, bet garīgi? Kādi ir garīgie ieroči? Apustulis Pāvils saka arī, ka mēs “uzvaram visus prātus, lai tie ir Kristum paklausīgi” (2. Kor. 10:5). Ko viņš ar to domā, un kā tas var notikt? _____

_____

_____

_____

Billijs Grehems saka tā: “Tu nevari neļaut putniem lidot virs tavas galvas, bet tu vari tiem neļaut vīt ligzdu tavos matos.” Citiem vārdiem, mūsu prātos var ielauzties dažādas domas. Ir dažādi skati, skaņas un smaržas, kas stimulē noteiktas domas. Dažāda pieredze pamodina dažādas emocijas. Mēs nevaram vienmēr izvēlēties domas, kas traucas cauri mūsu prātiem. Mēs varam izvēlēties, vai mēs pie tām kavēsimies un ļausim pārņemt savu domāšanu. Lai katru domu pakļautu Kristum, mums ir jāpakļauj savs prāts Jēzum. Miesīgas domas netiek aizdzītas, ja mēs tikai vēlamies, lai to nebūtu. Tās tiek izraidītas tad, kad prāts ir piepildīts ar kaut ko citu. Prāts, kas ir pievērst pozitīvajiem Dieva Vārda principiem, ir “apsargāts” prāts un Dieva žēlastībā “noturēts” pret ļaunā vilinājumiem.

Ko Pāvils domā, sakot: “Savā starpā turiet tādu pat prātu, kāds ir arī Kristū Jēzū.” (Fil. 2:5) Kā mums ir iespējams iegūt Kristus prātu? Kas ir atbildīgs par to, lai pārmaiņas notiktu? _____

_____

_____

_____

PRĀTA UN MIESAS ATTIECĪBAS

Senie grieķi mācīja duālismu. Tas ir, viņi ticēja, ka ir liela atšķirība starp miesu un dvēseli. Turpretī Raksti māca, ka cilvēks ir vienots fiziskās, prāta, emocionālās un garīgās dimensijas apvienojums. Tas, kas ietekmē vienu cilvēka ķermeņa daļu, tas atstāj iespaidu arī uz visām pārējām. Mācekļi mācīja, ka fiziskā, prāta, emocionālā un garīgā veselība ir savstarpēji saistītas un tās nevar atdalīt.

Kā šī doma ir atainota 1. Tes. 5:23? _____

Jaunās Derības ticīgajiem fiziskā, prāta un emocionālā labklājība ir nešķirami saistīta ar emocionālo labklājību. Apustulis Pāvils aicināja ticīgos “pagodināt Dievu ar savu miesu”. Viņš ticēja, ka visa cilvēce ir nopirkta par dārgu samaksu un mēs nepiederam paši sev (1. Kor. 6:19, 20). Rūpes par ķermeņi, pieņemot veselīgāku dzīvesveidu, paveic daudz vairāk, nekā tikai pieliek dažus gadus mūsu dzīvei. Ja mēs to darām ar pareiziem motīviem, tad tā var būt pielūgsmē pati par sevi.

Kā Rom. 12:2, 3; Jāņa 10:10 un 1. Kor. 10:31 parāda ciešās attiecības starp fizisko un garīgo veselību? _____

Svētais Gars neierobežo sevi ar vienu mūsu dzīves aspektu, pārlicinot mūs par izaugsmes nepieciešamību. Reformācijai nav tikai viena dimensija. Gars ilgojas padarīt mūsu dzīves pilnīgi saskanīgas ar Kristus gribu visās jomās. Ja ir kādi fiziskā dzīvesveida aspekti, kas nav saskaņā ar Viņa gribu, Dievs aicina mūs atstāt tos, lai pagodinātu Viņu. Sātans grib pārvaldīt mūsu prātus ar miesas palīdzību. Jēzus ilgojas pārvaldīt mūsu miesu ar prāta palīdzību. Miesa ir templis, nevis izpriecu nams. Ievērojot Debesu principus, mēs varam dzīvot daudz priecīgāku, ražīgāku, bagātīgāku, veselīgāku dzīvi.

Kāda ir tava personīgā pieredze, kas ir parādījusi, cik nešķirama ir saikne starp fizisko un garīgo dabu? Kādu izvēli tu vari izdarīt, lai palīdzētu tām nonākt labdabīgā saskaņā? _____

ĪETEKMĪGI SALĪDZINĀJUMI

Ir daudz salīdzinājumu, ko Jēzus izmantoja, lai aprakstītu Sevi un Savu draudzi. Viens no tiem – gaisma. Viņš ir „pasaules gaisma” (Jāņa 8:12). Viņš ir arī „patiesais gaišums, kas nāca pasaulē, kas apgaismo ikvienu cilvēku” (Jāņa 1:9). Viņš iedrošina mūs staigāt, kamēr mums ir gaisma, un ticēt gaismai (Jāņa 12:35, 36).

Salīdzini Mat. 5:13-15 ar Fil. 2:14-16! Kāds ir mūsu Kunga nolūks ar Saviem ļaudīm pasaulē? Ko tas nozīmē praktiskā ziņā? Kā mēs varam būt tie, par ko būt esam aicināti? _____

_____

_____

Atmodas un reformācijas mērķis ir ļaut Kristus mīlestības, žēlastības un patiesības gaismai spīdēt caur mūsu dzīvi. Gaisma spīd pretstatā tumsai. Jēzus ir aicinājis Savus ļaudis dzīvot tādu dzīvesveidu, kas ir ievērojami atšķirīgs no tā, kādu dzīvo pasaule, lai parādītu Viņa dzīves modeļa pārākumu. Viņš aicina mūs būt līdzjūtīgiem, uzmanīgiem un parādīt rūpes par savtīgo, mantkārīgo un egoistisko pasauli. Sabiedrībā, kas ir saindējusies ar izpriecām, Viņš aicina mūs paaugstināt augstos standartus izklaidē (Kol. 3:1, 2). Viņš aicina mūs dzīvot veselīgi laikā, kad miljoni mirst pārāk jauni no pašu radītām deģeneratīvām slimībām (Jāņa 10:10). Nekautrīgās, uz seksu vērstās, sensāciju nomocītās paaudzes vidū Jēzus aicina mūs uz kaut ko citādu. Viņš aicina mūs uz atturību, taisnību un morālu šķīstību (1. Pēt. 3:3, 4).

Vecās Derības pravietis Jesaja aptuveni 700 gadus pirms Kristus deva skaidru aicinājumu uz reformāciju. Viņa vārdi ir vietā arī draudzei, kas gaida mūsu Kunga atgriešanos. “Jo Manas domas nav jūsu domas, un jūsu ceļi nav Mani ceļi,” saka Tas Kungs. “Cik augstākas debesis ir pār zemi, tik augstāki ir Mani ceļi pār jūsu ceļiem un Manas domas pār jūsu domām.” (Jes. 55:8, 9) Dieva ideāls Savai draudzei un mums katram personīgi ir augstāks, nekā mēs varam iedomāties. Visas Debesis ilgojas atklāt Viņa mīlestības raksturu ar Viņa ļaužu starpniecību.

Pārskati standartus, kas iezīmē tavu dzīvesveidu! Kā tie atklāj (ja atklāj), ka tu esi Jēzus sekotājs un ka tava dzīve ir balstīta uz kaut ko citu, nevis šo gaistošo pasauli? _____

_____

_____

TĀLĀKĪEM PĒTĪJUMIEM:

„Daudzi saka, ka atrodas Kunga pusē, bet viņu tur nav; viss viņu dzīves iespaids ir sātana pusē. Kā lai nosakām, kurā pusē mēs atrodamies? Kam pieder sirds? Ar ko nodarbojas mūsu domas? Par ko mums patīk sarunāties? Kam mēs veltām savas vissiltākās jūtas un savus vislabākos spēkus? Ja esam Kunga pusē, tad savās domās kavēsimies pie Viņa un tās būs mūsu mīlākās domas. Mums nav nekādas draudzības ar pasauli; visu, kas mēs esam un kas mums ir, mēs esam nodevuši Viņam. Mēs ilgojamies līdzināties Viņam, elpot Viņa Garu, darīt Viņa prātu un visās lietās patīkt Viņam.” (E. Vaita „Liecības draudzei” 2. sēj., 262. lpp.)

„Būt dzīvam kanālam, pa kuru Dievs nodod pasaulei savas žēlastības bagātības un neaptveramos Kristus dārgumus, ir katras dvēseles priekšrocība. Neko Kristus nevēlas tik ļoti kā pārstāvjust, ar kuru starpniecību Viņš pasaulei varētu atklāt savu Garu un raksturu. Nekas pasaulei nav tik ļoti vajadzīgs kā Pestītāja mīlestības atklāsme cilvēkos. Visas Debesis meklē kanālus, pa kuriem varētu izliet svēto eļļu, lai tā būtu par prieku un svētību cilvēku sirdīm.” (E. Vaita „Kristus līdzības”, 419. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādus vārdus Pāvils izmanto, lai aprakstītu Dieva ļaužu augsto aicinājumu? 2. Kor. 5:18-20; 6:17, 18. Ko šie salīdzinājumi nozīmē praktiskā ziņā? Kā mūsu dzīve parāda, ka šeit ir runa par mums?

2. Ja mēs esam godīgi, mēs varam lasīt un prasīt sev visus Bībeles apsolījumus, ko mēs gribam, bet, ja mēs apzināti neizvēlamies kārdināšanas brīdī pievērst prātus tam, kam vajadzētu, mēs padosimies kārdināšanai. Kādus principus un rīcību tu esi atklājis kā noderīgus domu kontrolēšanā kārdināšanas laikā?

3. Ko tu atbildētu cilvēkam, kas saka: „Jā, manas domas nav vienmēr tādas, kādām tām vajadzētu būt, bet mana rīcība un dzīvesveids ir nepeļami.”

4. Līdz ar brīnišķīgajām garīgajām un doktrinārajām patiesībām, kas mums ir dotas kā septītās dienas adventistiem, mums ir arī veselības vēsts. Kā mēs varam mācīties labāk ieviest šos principus savā dzīvē un liecināšanā? Kādai vajadzētu būt veselības vēsts lomai atmodā un reformācijā?

REFORMĀCIJA – SALAUZTU ATTIECĪBU DZIEDINĀŠANA

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Tim. 4:11, Filemonam 1-25, 2. Kor. 10:12-15, Rom. 5:8-11, Mat. 18:15-17.

ATMIŅAS PANTS:

„Jo, ja mēs, kas bijām naidā ar Dievu, tikām salīdzināti ar Viņu Viņa Dēla nāvē, cik daudz vairāk, salīdzināti būdami, tiksīm izglābti Viņa dzīvībā!” (Rom. 5:10)

Pat pēc Vasarsvētkiem attiecības starp ticīgajiem reizēm bija konfliktējošas. Jaunās Derības ziņojumi atkārtoti min piemērus tam, kā draudzes vadītāji un atsevišķi locekļi tika galā ar šādiem izaicinājumiem. Šie principi ir ārkārtīgi vērtīgi draudzei mūsdienās. Tie atklāj pozitīvus rezultātus, ko var iegūt tad, ja izmantojam Bībeles principus, lai atrisinātu konfliktus.

Šīs nedēļas tēmā mēs pievērsīsimies atjaunotajām attiecībām. Lielas garīgās atmodas pagātnē veicināja attiecību dziedināšanu. Svētā Gara kustības bija saistītas ar tuvošanos Dievam un ar cilvēku savstarpēju satuvināšanu. Tas ietver barjeru salaušanu mūsu attiecībās ar Dievu un barjeru salaušanu savstarpējās attiecībās. Īsāk sakot, vislielākā evaņģēlija spēka atklāšanās nav tas, ko draudze saka, bet gan – kā draudze dzīvo.

„No tā visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā.” (Jāņa 13:35) Bez šīs mīlestības visa mūsu runāšana par atmodu un reformāciju nav nekas.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 21. septembrī!

NO SALAUZTĀM ATTIECĪBĀM LĪDZ DRAUDZĪBAI

Pāvils un Barnaba strādāja kopā, liecinot par Jēzu. Bet starp viņiem bija izcēlies strīds (Ap. d. 15:36-39). Pāvils nevarēja uzticēties tik bailīgam cilvēkam kā Jānis Marks. Iespējamās briesmas, kas draud, sludinot evaņģēliju, lika Jānim Markam kādā brīdī pamest Pāvilu un Barnabu un atgriezties mājās.

„Šī dezertēšana deva iemeslu Pāvilam nelabvēlīgi skatīties uz Marku un to pat kādu laiku bargi nosodīt. Barnaba turpretī centās viņu atvainot piedzīvojumu trūkuma dēļ. Viņš bija noraizējies, ka Marks pavisam neatstāj kalpošanas darbu, jo savā radniecā saskatīja īpašības, kas to varētu darīt par sekmīgu Kristus strādnieku. Vēlākos gados viņa rūpes par Marku bagātīgi atalgojās, jo šis jaunais cilvēks pilnīgi nodevās Kungam un evaņģēlija vēsts pasludināšanas darbam grūtos laukos. Pateicoties Dieva svētībai un Barnabas saprātīgai audzināšanai, viņš izauga par vērtīgu darbinieku.” (E. Vaita „Apustuļu darbi”, 170. lpp.)

Lai gan Dievs izmantoja visus šos cilvēkus, problēmām, kas bija radušās starp šiem vīriem, bija vajadzīgs risinājums. Apustulim, kas sludināja žēlastību, bija jābūt žēlīgākam pret jauno sludinātāju, kas viņu bija pievilis. Piedošanas apustulim bija jāpiedod. Jānis Marks piedzīvoja izaugsmi Barnabas pārliecinošās vadības dēļ, un beigās arī Pāvila sirdi acimredzamās izmaiņas bija aizskārušas.

Kā Pāvila vēstule Timotejam no cietuma un vēstule Kolosas draudzei atklāj šīs atjaunotās attiecības ar Marku un atjaunotu uzticību šim jaunajam sudinātājam? Kol. 4:10, 11; 2. Tim. 4:11. _____

Lai gan Pāvila un Marka gadījuma apraksts ir virspusējs, Bībeles vēsts ir skaidra. Jānis Marks bija kļuvis par vienu no uzticamākajiem apustuļa biedriem. Pāvils rekomendēja Jāni Marku kā „līdzstrādnieku” Kolosas draudzei. Savas dzīves beigās Pāvils no sirds iedrošināja Timoteju ņemt Jāni Marku līdz uz Romu, jo viņš bija viņam „ļoti noderīgs kalpošanai”. Jaunais sludinātājs bija bagātinājis Pāvila kalpošanu, un viņš tam acimredzot bija piedevs. Barjera starp viņiem bija salauzta, un viņi spēja strādāt kopā evaņģēlija labā.

Kā mēs varam mācīties piedot tiem, kas ir mūs ievainojuši vai pieviluši? Vienlaikus, kāpēc piedošana vienmēr neietver iepriekšējo attiecību pilnīgu atjaunošanu? Kāpēc tam tā vienmēr nav jābūt? _____

NO VERGA LĪDZ DĒLAM

Būdams ieslodzījumā Romā, Pāvils satika aizbēgušo vergu, vārdā Onēzims, kas bija aizbēdzis no Kolosas uz Romu. Pāvils personīgi pazina Onēzima saimnieku. Vēstule Filemonam ir Pāvila personīgs aicinājums savam draugam par attiecību atjaunošanu ar aizbēgušo vergu.

Pāvilam attiecības bija svarīgas. Apustulis zināja, ka salauztas attiecības garīgi augšanai ir postošas. Filemons bija draudzes vadītājs Kolosā. Ja viņš atteiktos no sava rūgtuma pret Onēzimu, tas padarītu krāsaināku viņa kā kristieša liecību.

Izlasi Filemonam 1.-25. pantu! Kādus svarīgus principus par atjaunotām attiecībām mēs šeit atrodam? Atceries, atslēgvārds ir „principi”. _____

Pirmajā brīdī liekas pārsteidzoši, ka Pāvils nerunā spēcīgāk pret verdzības ļaunumu. Bet Pāvila stratēģija bija daudz efektīvāka. Evaņģēlijs ideālajā variantā salauž visu šķiru atšķirības (Gal. 3:28). Apustulis sūtīja Onēzimu atpakaļ pie Filemona nevis kā vergu, bet kā savu dēlu Jēzū un kā Filemona „mīļoto brāli” Kungā (Filemonam 16).

Pāvils zināja, ka aizbēgušiem vergiem nav nākotnes. Viņš varēja arestēt jebkurā brīdī. Viņi bija nolemti trūkumam un nabadzībai. Bet tagad, kā Filemona brālim Kristū un kā labprātīgam darbiniekam, Onēzimam varēja būt brīnišķīga nākotne. Filemons varēja nodrošināt viņam uzturu, pajumti un darbu. Salauztu attiecību atjaunošana varētu ienest dramatiskas izmaiņas viņa dzīvē. Viņš kļuva „uzticams un mīļš brālis” un Pāvila līdzstrādnieks evaņģēlija pasludināšanā (Kol. 4:9).

Ko tu vari paņemt no šeit redzamajiem evaņģēlija principiem, kas var tev palīdzēt tikt galā ar pārdzīvojumiem un konfliktiem, kā arī ar lūzumiem, ko tu piedzīvo attiecībās ar citiem? _____

NO SALĪDZINĀŠANAS LĪDZ SAVSTARPĒJAI PAPILDINĀŠANAI

Kā mēs redzējām iepriekšējās tēmās, draudzei Korintā bija dziļas problēmas. Kādus principus Pāvils atklāj 1. Kor. 3:5-11, 12:1-11 un 2. Kor. 10:12-15 par dziedināšanu un atjaunošanu, kas visi ir svarīgi atmodai un reformācijai? _____

Šajos pantos apustulis izklāsta būtiskus draudzes vienotības principus. Viņš norāda, ka Jēzus izmanto dažādus darbiniekus, lai īstenotu dažādas kalpošanas Savā draudzē, lai gan visi darbojas kopā, lai uzceltu Dieva valstību (1. Kor. 3:9).

Dievs aicina mūs uz sadarbību, nevis uz sacensību. Ikviens ticīgais ir saņēmis Dieva dāvanu, lai sadarbotos kalpošanā Kristus miesā un lai kalpotu kopienai (1. Kor. 12:11). Nav lielāku vai mazāku dāvanu. Kristus draudzē visas ir nepieciešamas (1. Kor. 12:18-23). Dieva dotās dāvanas nav domātas savtīgas godkāres apmierināšanai. Svētais Gars tās ir devis kalpošanai.

Jebkura salīdzināšana ar citiem ir negudra, jo tā liek mums justies vai nu mazdūšīgiem vai augstprātīgiem. Ja mēs domājam, ka citi ir daudz „pārāki” par mums, mēs jutīsimies nomākti, ja salīdzināsim sevi ar viņiem. Ja mēs domājam, ka mūsu darbs Kristum ir efektīvāks nekā citu darbs, mēs jutīsimies lepni. Strādājot tajā ietekmes sfērā, ko Dievs mums ir devis, mēs atradīsim prieku un apmierinātību, liecinot par Kristu. Mūsu pūles papildinās citu locekļu pūles, un Kristus draudze spers milzīgu soli uz Debesu valstības pusi.

Vai tu vari atcerēties kādu, kura kalpošanas dāvanas ir izraisījušas tevī greisirdību? (Tas nemaz nav grūti, vai ne?) Vienlaikus, cik bieži tu esi juties lepns par savām dāvanām, salīdzinot tās ar citiem? Fakts ir tāds, ka tas, par ko Pāvils ir nobažījies, ir vienmēr klātesoša realitāte kritušajās būtnēs. Neskatoties uz to, uz kuru pusi mēs kritam, kā mes varam iemācīties nesavtīgo attieksmi, kas ir nepieciešama, lai izvairītos no šīm lamatām? _____

NO DOMSTARPĪBĀM LĪDZ PIEDOŠANAI

Kas ir piedošana? Vai piedošana attaisno kāda uzvedību, kas mums ir ļoti izdarījis pāri? Vai mana piedošana ir atkarīga no pāridarītāja nožēlas? Ja nu tas, ar ko es esmu sastrīdējies, nav pelnījis manu piedošanu?

Kā šie panti palīdz mums saprast Bībelē atklātās piedošanas raksturu? Rom. 5:8-11, Lūk. 23:31-34; 2. Kor. 5:20, 21; Ef. 4:26-30.

Kristus uzņēmās iniciatīvu, lai samierinātu mūs ar Sevi. „Dieva laipnība vada tevi uz atgriešanos” (Rom. 2:4). Kristū mēs varam izlīgt ar Dievu, būdami vēl grēcinieki. Mūsu nožēla un atzišanās nerada izlīgšanu. To paveica Kristus nāve pie krusta. Mūsu daļa ir pieņemt to, kas mūsu labā ir izdarīts.

Tā ir patiesība, ka mēs nevaram saņemt piedošanas svētības tīkmeņus, kamēr neesam atzinuši savus grēkus. Tas nenozīmē, ka mūsu atzišanās rada piedošanu Dieva sirdī. Tur piedošana ir bijusi jau visu laiku. Atzišanas turpretī padara mūs spējīgus to pieņemt (1. Jāņa 1:9). Atzišanās ir ļoti svarīga – nevis tāpēc, ka tā izmaina Dieva attieksmi pret mums, bet tāpēc, ka tā izmaina mūsu attieksmi pret Viņu. Kad mēs padodamies Svētā Gara pārliecinošajam spēkam nožēlot un atzīt savus grēkus, mēs tiekam izmainīti.

Piedošana ir būtiska mūsu garīgajai labklājībai. Ja mēs nepiedodam kādam, kas mums ir izdarījis pāri, pat ja viņš nav pelnījis mūsu piedošanu, var mūs ievainot vairāk nekā viņš. Ja cilvēks ir izdarījis tev pāri un pāridarījuma sāpes nomoka, jo tu nevari piedot, tad ļauj tām vēl vairāk ievainot tevi pašu.

Piedot nozīmē atbrīvot kādu no mūsu nosodījuma, jo Kristus ir atbrīvojis mūs no Viņa nosodījuma. Tas neattaisno citu cilvēku slikto rīcību pret mums. Mēs varam piedot tāpēc, ka mums ir piedots. Mēs varam mīlēt tāpēc, ka mēs esam mīlēti. Piedošana ir arī izvēle. Mēs varam izvēlēties piedot, neskatoties uz otra cilvēka rīcību un attieksmi. Tāds ir patiesais Jēzus garš.

Kā pievēršanās piedošanai, kas mums ir Kristū, var palīdzēt mums piedot citiem?

NO NAIDA LĪDZ ATJAUNOŠANAI

Izlasi Mat. 18:15-17! Kādus trīs soļus Jēzus atklāj, lai palīdzētu mums atrisināt konfliktus tad, kad kāds cits draudzes loceklis izdara mums pāri? Kā mēs varam attiecināt šos vārdus uz mūsdienu situācijām? _____

_____

_____

_____

Jēzus ilgas, dodot padomu Mat. 18. nod., ir paturēt konfliktu tik mazā lokā, cik vien iespējams. Viņa nodoms ir, lai divi cilvēki atrisinātu problēmu savā starpā. Tieši tāpēc Jēzus saka: „Ja tavs brālis grēko, tad noej un pamāci viņu zem četrām acīm, kad viņš tev klausas, tad tu savu brāli esi mantojis.” (Mat. 18:15) Pieaugot divu cilvēku strīdā iesaistīto skaitam, rodas sacensība. Cilvēki ieņem savas pozīcijas, un tiek novilkta cīņas robežas. Bet, kad kristieši mēģina savas domstarpības nokārtot personīgi, kristīgas mīlestības un savstarpējas izpratnes garā, tiek radīta izlīgšanas gaisotne. Šādā atmosfērā Dieva Gars vislabāk var strādāt ar viņiem, lai domstarpības atrisinātu.

Reizēm personīgās pūles atrisināt konfliktu ir neveiksmīgas. Šādos gadījumos Jēzus aicina mūs ņemt līdzi vēl divus vai trīs cilvēkus. Šim otrajam solim izlīgšanas procesā vienmēr ir jāseko pēc pirmā. Mērķis ir savest cilvēkus kopā, nevis viņus vēl vairāk attālināt. Šis viens vai divi, kas pievienojas kļūdas uzrādītājam, nenāk, lai pierādītu viņa vai viņas viedokli vai lai pievienotos apsūdzētās puses nomelnošanā. Viņi nāk kristīgā mīlestībā un līdzjūtībā kā padomdevēji un lūgšanu biedri, lai piedalītos divu atsvešinātu cilvēku satuvināšanā.

Reizēm visi mēģinājumi atrisināt problēmu ir neveiksmīgi. Šādā gadījumā Jēzus pamāca mūs nest lietu draudzes priekšā. Ar to viņš noteikti nedomāja sabata dievkalpojuma pārtraukšanu, lai risinātu personīgu konfliktu. Piemērota vieta, kurā izskatīt jautājumu, ja pirmie divi soļi nav palīdzējuši samierināt abas puses, ir draudzes padome. Un atkal Kristus mērķis ir izlīgšana, nevis vienas puses apvainošana un otras attaisnošana.

„Nepieļauj, lai ļaunums nobriestu ļaunprātīgos nolūkos. Neļauj brūcei pūžņot un izlauzties uz āru saindētos vārdos, kas sabojā to cilvēku prātus, kas klausās. Neļauj rūgtām domām turpināt piepildīt tavu un viņa prātu. Ej pie sava brāļa un pazemīgi un sirsnīgi runā ar viņu par problēmu.” (E. Vaita „Gospel Workers”, 499. lpp.)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Kad strādnieku dvēselēs pastāvīgi mājos Kristus, kad visa savtība būs nonāvēta, kad nebūs nekādas sacensības, nekādas cīņas par augstāko varu, kad valdīs vienotība, kad tie svētosies tādā mērā, ka būs redzama un jūtama savstarpēja mīlestība, tad pār tiem nāks Svētā Gara žēlastības straumes tikpat droši, cik drošs ir Dieva apsolījums, kas nepievils pat ne vismazākā sikumā.” (E. Vaita „Izmeklētas vēstis”, 1. sēj., 175. lpp.)

„Ja mēs gribam lielajā Kunga dienā stāvēt kopā ar Kristu kā ar mūsu lielo patvērumu, mūsu augsto torni, mums ir jānoliek visa skaudība, visas cīņas par pārākumu. Mums ir pilnībā jāiznīcina šo nesvēto lietu saknes, lai tās nevarētu atkal ienākt mūsu dzīvē. Mums ir jānoliek sevi pilnībā Kunga pusē.” (E. Vaita „Pēdējo dienu notikumi”, 190. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasiet kopā Kol. 3:12-17! Pārrunājiet kristīgās īpašības, ko Pāvils mudināja iegūt! Kāpēc šīs īpašības ir pamatā visiem konfliktu risinājumiem? Kā tie vada mūs uz to principu īstenošanu, ko Jēzus mums dod Mat. 18:15-18?

2. Izlasi vēlreiz Kol. 3:12-17 un tās mācības, kas ir atrodamas šajos pantos! Kāpēc tās ir tik galēji būtiskas atmodai un reformācijai, kas mums draudzē ir tik ārkārtēji nepieciešamas?

3. Ja mēs paskatāmies uz mūsu draudzi, tas ir, septītās dienas adventistu draudzi kopumā, kas mums visvairāk traucē piedzīvot tādu atmodu un reformāciju, kas nepieciešama, lai aizsniegtu pasauli? Vai tās ir mūsu mācības un doktrīnas? Protams, ka ne. Tieši to Dievs mums ir iedevis nest pasaulei. Problēma ir tikai un vienīgi mūsos, mūsu savstarpējās attiecībās, mūsu sīkumainajā greizsirdībā, mūsu ķildās, mūsu savtībā, mūsu ilgās pēc pārākuma un daudzās citās lietās. Kāpēc tev – jā, tieši tev, nevis cilvēkam, kas tev sēž blakus baznīcā vai tavam mācītājam – jālūdz pēc Svētā Gara spēka, lai tevī notiktu tās izmaiņas, kurām jānotiek pirms atmodas un reformācijas visā draudzē?

APSOLĪTĀ ATMODA – DIEVA MISIJA PABEIGTA

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 28:18-20; Jēk. 5:7, 8; Cah. 10:1; Mat. 3:11; Atkl. 18:1; 19:11-16.

ATMIŅAS PANTS:

„Esiet pacietīgi, brāļi, līdz Tā Kunga atnākšanai. Raugi, zemkopis gaida dārgo zemes augli, pacietīgi uz to cerēdams, līdz tas dabū agro un vēlo lietu. Pacietieties arī jūs, stipriniet savas sirdis, jo Tā Kunga atnākšana ir tuvu.” Jēk. 5:7, 8.

Izaicinājums sludināt evaņģēliju visai pasaulei triju eņģeļu vēsts kontekstā var likties neiespējams. Lai gan septītās dienas adventistu draudze strauji aug, tā neaug tikpat strauji, cik iedzīvotāju skaits. Ir daudzi reģioni pasaulē, kur nosaukums „septītās dienas adventists” ir svešs (nemaz nerunājot par mūsu vēsti).

Šī skarbā fakta realitāte rada nopietnus jautājumus. Vai mūsu paaudzē ir iespējams pasludināt evaņģēliju visai pasaulei? Vai būs kāds īpašs notikums, kas dramatiski paātrinās triju eņģeļu vēsts pasludināšanu? Runājot par šo jautājumu, prātā vienmēr ir jāpatur viens: tā ir Dieva misija, un Viņš to paveiks. Tomēr vienlaikus mums ir jāatceras, ka pēdējā darbā arī mums ir izšķiroša loma.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 28. septembrī!

APSOĻĪTAIS SPĒKS

Kristus dotajam uzdevumam Mat. 28:18-20 līdzi ir iedots arī Viņa apsolījums. Kāds tas ir, ko tas nozīmē praktiskā ziņā, un kā mēs varam gūt tajā mierinājumu? Kāpēc šis apsolījums mums ir tik svarīgs? _____

Mācekļi sludināja nevis savā, bet Kristus spēkā. Saskaņā ar Pāvilu, evaņģēlijs tika pasludināts katrai radībai zem debesīm tikai dažu gadu laikā (Kol. 1:23). Lai gan kāds varētu apšaubīt Pāvila vārdu tiešo nozīmi, nenoliedzami ir tas, ka evaņģēlijs atstāja spēcīgu ietekmi uz pirmā gadsimta sabiedrību. Kristus apsolīja Saviem mācekļiem, ka Viņš sūtīs „Sava Tēva apsolījumu” un viņi saņems „spēku no augšienes” (Lūk. 24:49). Glābējs piebilda: „Bet jūs dabūsit spēku, kad Svētais Gars būs nācis pār jums, un būsit Mani liecinieki kā Jeruzālemē, tā visā Jūdejā un Samarijā un līdz pašam pasaules galam.” (Ap. d. 1:8)

Nav svarīgi, cik izaicinošs ir uzdevums, – Dieva apsolījumi ir droši. Jēzus apgalvojums, ka „šis Valstības evaņģēlijs tiks sludināts visā pasaulē par liecību visām tautām, un tad nāks gals” (Mat. 24:14) ir apsolījums. Evaņģēlija sludināšana visai pasaulei var likties neiespējama, bet Dieva spēks pārvarēs katru šķērslī. Ikvienam cilvēkam virs zemes būs iespēja dzirdēt un saprast Dieva mīlestības un patiesības vēsti pirms mūsu Kunga atgriešanās (sk. Atkl. 18:1).

„Es redzēju eņģeļus, steidzamiem šurp un turp debesis, nolaižoties uz zemes un atkal paceļoties debesis, gatavojoties dažu svarīgu notikumu piepildīšanai. Tad es redzēju citu varenu eņģeli, kam bija dots uzdevums nolaieties uz zemes, pievienot savu balsi trešajam eņģelim un piešķirt spēku viņa vēstij. Eņģelim bija liels spēks un godība, un, kad viņš nolaidās, zeme tika apgaismota ar viņa godību. Gaisma, kas pavadīja šo eņģeli, izplatījās pa visurieni.” (E. Vaita „Agrīnie raksti”, 277. lpp.)

Dievs pabeigs Savu darbu. Viņš izlies Savu Garu varenā spēkā un paveiks to, kas, cilvēcīgi plānojot, šķiet neiespējams.

Kā tu savā pašreizējā situācijā vari būt vēl efektīvāks Kunga liecinieks? Tas ir, ko tu vari darīt, lai palīdzētu piepildīties Mat. 24:14? _____

AGRAIS UN VĒLAIS LIETUS

Gan Vecajā, gan Jaunajā Derībā Svētā Gara ainošanai ir izmantots ūdens simbols. Praviētis Jesaja citē mūsu Kunga vārdus: „Jo, kā Es izleju ūdeni uz iztvīkušu zemi un straumes uz sausu zemi, tā Es izliešu Savu Garu uz tavu dzimumu un Savu svētību uz taviem pēcnācējiem.” (Jes. 44:3) Jesaja izmanto ierastu ebreju literāro izteiksmes līdzekli, ko sauc par paralēlismu. Otrā frāze šajā pantā paskaidro pirmo. Praviētis Joēls arī lieto ūdens simbolu. Dievs apsola ūdeni Izraēla laukiem, pēc tam paziņo: „Un tad notiks, ka Es izliešu Savu Garu pār visu miesu un jūsu dēli un jūsu meitas pasludinās nākamās lietas, jūsu vecaji redzēs atklāsmes sapņos, bet jaunie redzēs parādības.” (Joēla 2:28) Jēzus izmanto ūdens simbolu, lai ainotu Svēto Garu (Jāņa 7:37-39).

Kādus divus simbolus katrs no šiem pantiem izmanto attiecībā uz Svētā Gara izliešanos? Joēla 2:21-24; 28-32; Jēk. 5:7, 8. Kā lai mēs saprotam, ko tie nozīmē? _____

Bībeles laikos sēšana un aršana notika oktobra vidū, īsi pēc agrā lietus. Šis agrais lietus izdiedzēja sēklu un nodrošināja tās sākotnējo augšanu. Vēlais lietus nolija vēlu pavasarī, lai nobriedinātu augļus ražai. Miežu un citu graudaugu raža bija pavasara notikumi, kam sekoja augļu ražas ievākšana vasarā un rudenī.

Dievs izmanto agrā un vēlā lietus simbolu divos veidos. Agrais Gara lietus nāca pār mācekļiem Vasarsvētkos, lai uzsāktu kristīgo misiju. Vēlais lietus tiks izliets pār Dieva draudzi laiku beigās, lai pabeigtu Viņa misiju virs zemes. Jēdziens „agrais lietus” attiecas arī uz Dieva Gara pārliecināšanas, pamācīšanas, vadišanas un ticīgo stiprināšanas darbu ikdienā. „Vēlais lietus” ir jēdziens, kas izmantots, lai aprakstītu īpašu Dieva Svētā Gara dāvanu Kristus draudzei tieši pirms Jēzus nākšanas.

„Ir patiesība, ka gala laikā, kad Dieva darbs tuvosies noslēgumam, svētījušos ticīgo nopietnās pūles Svētā Gara vadībā pavadīs sevišķas Dieva labvēlības zīmes. Ar nosaukumu “agrais un vēlais lietus”, kas Austrumu zemēs nolist sējas un pļaujas laikā, pravieši paredzējuši Dieva draudzei garīgas žēlastības dāvanas īpašos apmēros. Gara izliešana apustuļu dienās bija agrā jeb pirmā lietus iesākums, un cik godības pilns bija iznākums! [...] Tomēr īsi pirms pasaules pļaujas noslēguma draudzei ir apsolīts īpašs garīgs dāvinājums, lai to sagatavotu Cilvēka Dēla atnākšanai. Šī Svētā Gara izliešana ir pielīdzināta vēlajam lietum, un, lai šo spēku saņemtu “vēlā lietus laikā”, kristiešiem jālūdz pļaujas Kungs.” (E. Vaita „Apustuļu darbi”, 54., 55. lpp.)

PRIEKŠNOTEIKUMI VĒLAJAM LIETUM

Ko šie panti stāsta par sagatavošanos, kas nepieciešama, lai saņemtu Svētā Gara spēku visā tā pilnībā? Ap. d. 1:14, Cah. 10:1; Ap. d. 3:18-20, 4:31, Ps. 119:25; Jāņa 6:63. Raksti aicina mūs lūgt Dievu pēc Svētā Gara (Lūk. 11:13). Mācekļi mīlēja Kristus apsolījumu, gaidīja vienotību un lūdza pēc Svētā Gara izliešanās (Ap. d. 1:8, 14). Iemesls, kāpēc Dievs grib, lai mēs lūgtu pēc Svētā Gara, ir nevis tāpēc, ka Viņš negrib mums to dot, bet gan tāpēc, ka mēs neesam gatavi to saņemt. Kad mēs lūdzam pēc Svētā Gara izliešanās, Dievs darbojas pie mūsu sirdīm, vadot mūs uz dziļāku nožēlu. Lūgšana mazās grupās kopā ar citiem draudzes locekļiem rada ciešāku vienotības un sadraudzības saiti. Gan lūgšana, gan Bībeles izpēte sagatavo prātu būt uzņēmīgam pret Svētā Gara kalpošanu dzīvē.

Kāds ir dabiskās gara atjaunošanas rezultāts mūsu dzīvē? Uz kurieni vada jebkura atmoda un reformācija? Ps. 51:10-13; Ap. d. 4:13, 20; 5:33; 8:4. _____

Jebkura garīga atmoda un īsta reformācija vada uz dedzīgām ilgām liecināt. Ja mūsu sirdis ir pildītas ar dziļu izpratni par visu, ko Jēzus mūsu labā ir darījis, tad, līdzīgi Pēterim un Jānim, „mēs nevaram nerunāt par to, ko esam redzējuši un dzirdējuši” (Ap. d. 4:20). Svētā Gara izliešanās agrajā lietū Vasarsvētku dienā padarīja mācekļus spējīgus efektīvi liecināt. Viņu liecība bija tik spēcīga, ka dumpīgais pūlis Tesalonikā bailēs kļiedza, ka „tie, kas visā pasaulē rada nemieru, atnākuši arī šeit”. (Ap. d 17:6)

Tieši tāpat, kā Svētā Gara izliešanās Vasarsvētku dienā padarīja mācekļus spējīgus būt par spēcīgu liecību savā paaudzē, Svētā Gara izliešanās vēlajā lietū padarīs spējīgu Dieva draudzi aizsniegt zemes pēdējo paaudzi. Nekas mazāks par vēlā lietūs spēku nederēs, lai pabeigtu Dieva misiju virs zemes, un Dievs nepiedāvā neko mazāku. Debesu visdārgākā dāvana bez mēra tiek piedāvāta, lai paveiktu vissteidzamāko un svarīgāko uzdevumu, kāds jebkad ir uzticēts Viņa draudzei.

Pirmie mācekļi ar savu sludināšanu un liecināšanu pagrieza pasauli „kājām gaisā”. Kāpēc to nevar teikt par mums? _____

UGUNS KRISTĪBAS

Gan Vecā, gan Jaunā Derība izmanto dažādus simbolus, piemēram, ūdeni, vēju un eļļu, lai aprakstītu Svētā Gara darbu. Jānis Kristītājs Svētā Gara darbu saista ar vēl vienu simbolu – ar uguni (Mat. 3:11, Lūk. 3:16).

Daudzi Jāņa apgalvojumu ir sapratuši nepareizi. Pants nesaka: „Viņš jūs kristīs ar Svēto Garu *vai* ar uguni.” Tur ir teikts: „Viņš jūs kristīs ar Svēto Garu *un* ar uguni.” Otrais izteiciens „un ar uguni” paskaidro pirmo – „Svētā Gara kristības”. Svētā Gara kristības ir kristības ar uguni. Vārds „kristības” Jaunajā Derībā ir izmantots 80 reizes un attiecas uz pilnīgu iegremdēšanu.

Izlasi šos pantus un uzraksti, ko uguns simbols aino Bibēlē. 2. Moz. 3:2-4; 24:17; 1. Kēn. 18:24; Mal. 3:2, 3; Ap. d. 2:1-4; Ebr. 12:29. _____

Uguns simbols ir godības, klātbūtnes un Dieva spēka atklāšanās simbols, kas izpaužas Svētā Gara kalpošanā. Būt kristītam ar uguni nozīmē būt iegremdētam Dieva klātbūtnes godībā, lai liecinātu par Viņa spēku. Mozus satikās ar Dievu degošā krūmā un tad atstāja Viņa klātbūtnes godību, lai liecinātu faraonam. Elija liecināja Izraēlam par Dieva ugunīgo klātbūtni uz Karmela kalna. Kad Vasarsvētkos nāca uguns mēles, mācekļi liecināja valodās, ko viņi iepriekš nebija zinājuši. Svētā Gara kristības nozīmē iegremdēšanos Dieva klātbūtnē un spēkā, lai mēs varētu efektīvi liecināt par Viņa godību. Zemes vēstures pēdējās dienās Dieva ļaudis vēlreiz tiks iegremdēti Viņa klātbūtnē, piepildīti ar Viņa spēku un izsūtīti pasaulē, lai liecinātu par Viņa godību.

Zeme būs Dieva klātbūtnes piepildīta. „Jo zeme tiks piepildīta ar Tā Kunga godības atziņu, tāpat kā ūdeņi aplāj jūras pamatus.” (Hab. 2:14) Praviētiskajās atklāsmēs Jānis redzēja eņģeli vēstnesi nolaižamies no Debesīm un „zeme kļuva gaiša no viņa spožuma”. (Atkl. 18:1)

Gaidošajai pasaulei un vērojošajam universam Dieva godība, Viņa mīlošais raksturs atklāsies caur Svētā Gara spēku. Ikvienam cilvēkam uz planētas Zeme būs iespēja gan dzirdēt, gan saprast Dieva pēdējo dienu vēsti.

Dieva godība, Viņa mīlošais raksturs tiks atklāts pasaulei. Kā tu vari tieši tagad, savā pašreizējā situācijā, atklāt šo godību dzīvē? Ko tas prasis no tavas puses? _____

LIELĀ CĪŅA NOSLĒGUSIES

Visu Atklāsmes grāmatu var izteikt tikai dažos vārdos: Jēzus uzvar, sātans zaudē.

Izlasi Atkl. 12:17; 17:13, 14; 19:11-16! Kas ir šo pantu galvenā vēsts? _____

Ši ir labā vēsts: tas pats Jēzus, kas sakāva sātanu pie krusta, nāks atkal un uzvarēs visus elles spēkus un uz visiem laikiem izbeigs ļaunā eksistenci (Atkl. 19:19-21; Ec. 28:18, 19). Ļaunajam nepiederēs pēdējais vārds. Nabadzībai un sērgām nepiederēs pēdējais vārds. Slimībām un ciešanām nepiederēs pēdējais vārds. Haosam un noziegumiem nepiederēs pēdējais vārds. Nāvei nepiederēs pēdējais vārds.

Tas piederēs Dievam.

Līdz tam Tēvs, Dēls un Svētais Gars dara visu iespējamo, lai aizsniegtu ikvienu cilvēku. Dieva sirds sāp par bojā ejošo pasauli. Drīz Viņa ļaudis atklās pasaulei Jēzus brīnišķīgo žēlastību un patiesību gan vārdos izteiktā liecībā, gan darbos.

Protams, sātans darīs visu, kas Viņa spēkos, lai darbotos pretī Viņa liecībai. Pār šo pasauli nāks pēdējā krīze. Jēzus izlies Savu Garu vēlā lietus spēkā, un Dieva darbs virs zemes būs pabeigts.

„Dieva kalpi ar gaišām, svētā dedzībā starojošām sejām steigsies no vietas uz vietu sludināt vēsti no Debesīm. Brīdinājumu sniegs tūkstošiem balsu pa visu zemes virsu. Tikš darīti lieli darbi – slimie dziedināti, un ticīgos pavadīs zīmes un brīnumi. Arī sātans strādās ar viltus brīnumiem, likdams pat ugunij krist no debesīm cilvēku skata priekšā (Atkl. 13:13). Tādā veidā zemes iedzīvotājiem tiks dota iespēja izšķirties un katram ieņemt savu noteiktu nostāju.” (E. Vaita „Lielā cīņa”, 612. lpp.)

Dieva darbs virs zemes būs pabeigts. Jēzus atgriezīsies. Visas debesis un zeme priecāsies. Mūsu dzīvē nav svarīgākas prioritātes par Dieva žēlastības atmodas piedzīvojumu sirdī ik dienas un Viņa Svētā Gara ieaicināšanu, lai veidotu mūs pēc Viņa līdzības (1. Jāņa 3:1-3).

Mūsu pasaule brūk. Vai ir kāds, kas to neredz? Vai ir kaut kas, kas ir svarīgāks par sirds atvēršanu Jēzum un lūgumu pēc tik nepieciešamās atmodas un reformācijas, ne tikai mums katram personīgi, bet arī mums kā draudzei? Kas notiktu, ja mūsu sirdis būtu pilnīgi pakļautas Viņam un mēs būtu pilnībā nodevušies šīs vēsts izplatīšanā pasaulei? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Vēsts ies uz priekšu, pateicoties ne tik daudz pierādījumu spēkam, kā Dieva Gara dziļajam un pārliecinošajam darbam. Pierādījumi jau būs sniegti. Sēkla iesēta, un tad tā uzdīgs un nesis augļus. Misijas strādnieku izplatītā literatūra būs atstājusi savu iespaidu, kaut arī tagad daudzi, kuru prātu tā ietekmē, vēl top aizkavēti, lai pilnīgi saprastu šo patiesību un tai paklausītu. Bet tad gaismas stari iespiedīsies it visur, patiesība kļūs redzama visā tās skaidrībā, un Dieva godīgie bērni saraus saites, kas tos vēl saistīja. Viņus vairs nespēs atturēt ne ģimenes attiecības, ne baznīcas iespaidi. Patiesība kļūs dārgāka par visu pārējo. Liels ļauzu skaits nostāsies Kunga pusē, neskatoties uz spēkiem, kas apvienosies cīņai pret patiesību.” (E. Vaita „Lielā cīņa”, 612. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Iepriekšminētajā citātā E. Vaita rakstīja: „Vēsts ies uz priekšu, pateicoties ne tik daudz pierādījumu spēkam, kā Dieva Gara dziļajam un pārliecinošajam darbam.” Grupā pārrunājiet, ko, pēc jūsu domām, tas nozīmē un ko tas nenozīmē. Galu galā, mūsu vēsts ir ļoti loģiska, ļoti saprātīga un tā nāk ar ļoti spēcīgiem argumentiem tai par labu. Kā tad lai mēs saprotam šos vārdus?

2. Kāda garīga vērtība apsoliņumiem, ko Dievs deva Saviem ļaudīm Vecajā Derībā, ir Viņa draudzei mūsdienās? 5. Moz. 11:13-18, Hoz. 6:1-3; 10:12.

3. Stīvenss Hokings, viens no pasaules izcilākajiem zinātniekiem, pēcnāves konceptu sauca par „pasaku cilvēkiem, kas baidās no tumsas”. Kāpēc šādi apgalvojumi parāda, cik svarīga un cerības pilna mūsu vēsts ir pasaulei, kas nepazīst ne Dievu, ne Viņa mīlestību?

4. Lai gan mēs nezinām, kad Jēzus atgriezīsies, mēs zinām, ka gribam, lai Viņš to dara, un gribam, lai šī ar grēku saslimusī pasaule beigtos un sāktos jauna pasaule bez grēka. Tieši tāpēc mēs uzskatām, ka atmoda un reformācija ir tik svarīga mums kā tautai, un tieši tāpēc mūsu vadītāji mūs uz to aicina. Galu galā, tas viss nebūs nekas cits kā vien Svētā Gara darbs mūsu sirdīs, un tas nenotiks tikmēr, kamēr mēs katrs individuāli neizdarīsim apzinātu izvēli nodot sevi Kungam no visas sirds, no visas dvēseles un no visa prāta. Kā mēs bez citu tiesāšanas, bez sevis salīdzināšanas ar citiem darām savu daļu, lai iedrošinātu cits citu būt sagatavotiem Svētā Gara darbam mūsu dzīvē?

Atmoda: mūsu lielā vajadzība _____	5
Lūgšana – atmodas sirdspuksti _____	12
Vārds – atmodas pamats _____	19
Liecība un kalpošana – atmodas auglis _____	26
Paklausība – atmodas auglis _____	33
Grēku atzišana un nožēla – atmodas nosacījumi _____	40
Vienotība – atmodas saite _____	47
Izšķiršanas spējas – atmodas sargs _____	54
Reformācija – atmodas rezultāts _____	61
Reformācija – labprātība augt un mainīties _____	68
Reformācija – jauna domāšana _____	75
Reformācija – salauztu attiecību dziedināšana _____	82
Apsolitā atmoda – Dieva misija pabeigta _____	89

Parakstīta iespiešanai Pas. nr.
Formāts 60x84/16. Reģ. apl. 2–0967.
Iespiests a/s “Poligrāfists”, LV–1869, Rīgā,
Kr. Valdemāra ielā 6.